

Svobodné noviny

2. ČÍSLO • DUBEN – ČERVEN 2010 • ROČNÍK XV. 10 Kč VYŠLO 20. 5. 2010 • NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

Doba planých slibů

I tak by se dalo nazvat údobí předvolební kampaně. Lídři stranických společení, v poctivé snaze obalamutit a získat co nejvíce podporovatelů svých málo poctivých snah a planých slibů, jsou ochotni slíbit cokoliv, na co voliči slyší. Po volbách pak, když už jsou rozdány karty nevratných mandátů, se vždycky najdou důvody, proč nešlo to či ono splnit. Přidáme-li k tomu současnou specialitu masivního hanobení svých protivníků za nemalé naše peníze, bude obraz předvolební kampaně téměř úplný.

Patří k tomu ale i praní osobního špinavého prádla politiků, které je jinak podle pravidla „já za bráchu, brácha za mně“ nestandardní. Téměř všichni uchazeči o plat a možnosti činitelů veřejných mají nějaké hříchy jako kostlivce ve skříní. Nebo brzy budou mít. Je jen otázka času a příležitosti, kdy se bude hodit je vytáhnout. Nejen mistr Topolánek, Vlček či další na to doplatili. I ČSSD má své Nečasy, připravené zaskočit za padlé hrdiny bojovníků o moc a mamon. Proti buldozeru Paroubkovi se ale neodváží. Dokonce nikdo ani nevytáhl jeho údajný spis StB jako „Roko“, který se objevil na internetu. Ten ale může být účelově fingo- vaný, včetně údajů o angažmá ve vedení České strany socialistické, poněkud jinak zaměřené než ČSSD. Podobně obdivovaný kníže Schwarzenberg byl nejen ministrem zahraničí české vlády, ale i účastníkem Trilaterální konference, která nebyla jistě svolána ku prospěchu našeho státu.

Je pravdivá, byť už ohehraná, písnička o skutečných záměrech i cílech politiků, leč co naplat. Většina občanů se nehodlá angažovat, chce jen, aby ti, co tam jsou, to dělali pořádně a v jejich prospěch. Přikne jim neodvolatelné pravomoce a pak se diví a v ústrani brblají. A ozeví-li se někdo, ukřičí jej. Na dobré rady neslyší. Pro srovnání jsme zařadili příspěvek našeho dopisovatele Roberta z Austrálie o původní řecké demokracii, jakou bychom u nás neprosadili. Nejsou lidé. Pak si ale těžko můžeme stěžovat na to, že jsme byli dovedeni do nové totality, tentokrát globální totality dluhů a těch, kdo je jako zbraně používají – bankéřů. Tu bitvu jsme již prohráli tím, že jsme dovolili kamenovat proroky a sami jsme si občas nějaký kamínek přihodili.

Ono totiž nezáleží ani tolik na tom, jaký společenský řád vládne, ale co je mu dovoleno činit. Není jisté zavrženíhodné podporovat bohatnutí občanů, pokud to nepostoupí do pobídky: „Zbohatněte, lhostejno jakým způsobem!“ To je prakticky návod, jak vyrábět chudáky, bezdomovce a nezaměstnané. Je cynické inzerovat nabídku snadných půjček vedle plakátu bezdomovce spícího na lavičce s varováním: „Půjčíš si, zaplatíš!“ Je bezohledné, nebo spíše účelové, privatizovat výrobní závody a prostředky, aby pak bylo při jejich rušení možné jen pokrýt rameny a říkat, že se soukromými podniky nelze nic dělat. Už udělali – zavedli globalizaci, což je společenské uspořádání pro umožnění vytunelovat ještě prosperující ekonomiky ve prospěch spekulantů. Finančních i mocenských.

Ke konci totality prohlásil tuším pan Kissinger, že našim osudem je banánová republika. Mýlil se, místo banánů produkuje auta a jiné výrobky při použití relativně levné pracovní síly našich zručných dělníků. Přičteme-li sdělení politiků z billboardů, že „Vy umíte peníze vydělávat a my je umíme utracet“, jsme doma. Ani za komunisty zpackaném socialismu nebylo tolik sociálně slabých občanů, důchody byly relativně vyšší a nebyly tak znehodnocovány inflací, jež úspory spolu s nekřesťanskými bankovními poplatky užírá. Sám socialismus, kdyby byl realizován poctivými lidmi, by byl mnohem přívětivějším k běžným občanům, než dnešní kapitalistická svoboda v okrádání občanů jakýmkoli způsobem. On nakonec kapitalismus v jeho ideální formě také, ale realita je to, co prožíváme. Nakonec ani jádro komunismu v ideální formě není zcela zavrženíhodné. Nebyli však na to lidi. A obávám se, že ani ti dnešní komunisté, byť o sobě prohlašují, že jsou jiní, by jini nebyli.

Člověk je zkrátka hříšná nádoba, chlubící se jen svým obalem, nikoli obsahem. Zejména kandidující politici. Tak si mezi nimi vyberte a jděte je volit!

27. 4. 2010

Ing. VLADIMÍR VESELÝ

Něco málo k parlamentním volbám...

Za pár dnů nás zase čekají volby. V naší plné demokracii si opět budeme vytvářet dojem svobodného sebeurčení, třebaže si ve skutečnosti budeme svobodně „volit své tyrany“. Pokud by tato strohá pravda někoho rozčilovala, můžeme si o tom podiskutovat. Nemíním sáhodlouze opakovat zásady skutečné demokracie, o tom už byly popsány hory papíru a i v tomto čísle je o tom článek. Komentovat bych chtěl ono možná i trochu nadnesené prohlášení o tyranech.

Člověk je křehká a velice hříšná nádoba. Udělal jej prý Bůh k obrazu svému. Jenže se mu nějak nepovedl, nebo Bůh není doslova tak všemocný, jak se o něm tvrdí. To už mnohem bližší je jiná teorie, že za bohy jsou pokládáni vyslanci jiných civilizací, jsoucích na mnohem vyšším stupni vývoje než my. Jinak by se k nám nemohli dostat. Což jim ovšem dává mnoho možností, které se nám pozemšťanům mohou jevit jako zázraky a nutí nás ke zbožné úctě k nim. Pomiňme řadu náznaků, že historie osídlení naší planety byla asi velice pestrá a soustředíme se na poslední „vydání“ života na Zemi, včetně jejich možná nejvyššího zástupce – člověka a na nejpopulárnější popis jeho historie – Bibli. Dojdeme k poznání, že kromě dobrotivého a milosrdného Boha v trojím vydání existoval ještě ďábel – had, podle kterého byl nejspíše stvořen, nebo snědením jablka upraven současný člověk.

Bohů tedy bylo bezespo- ru více a ani ten nejvyšší, Bůh otec nebyl tak docela vše- mohoucí a všemocný, když se o pokažení jeho výtvaru dozvěděl až podle stvůrnosti Adama a nedokázal to pokynem ruky odstranit. Tak nám vznikly dva typy lidí – člověk se zděděnými vlastnostmi dobrotivého a důvěřivého Boha – předek dnešních voličů a hadem modifikovaná jeho verze – bojovný usurpátor a ďábelsky vychytralý klon – politik. V silné zkratce by bylo možno říci, že vzniklo také Dobro a Zlo, ale to by bylo příliš necitlivé. Je totiž známo, že na každém zlu je kousek dobra a naopak. A pro pamětníky Limonádového Joe i konstatování, že „i v dobrém světě padouchů je třeba“.

Ta „lepší“ a až poněkud smírná varian- ta člověka s vloženou dávkou stádnosti je zdrojem hmotných prostředků společnosti. Dají se zapláchnout jako volci do pluhu

při vidině hromádky šťavnaté trávy, nebo v horším případě náručí slámy po návratu domů. Kravičky to měly zpestřeny ještě tím, že mohly nadojit pár litrů mléka. Ovečky pak možností nechat se zdarma ostříhat. Oboje pak nakonec posloužily ještě svým masem. Dnes, v době velko- chovů a technických vymožeností, se to poněkud změnilo, ale princip zůstává.

Ta, z pohledu tohoto dělení „horší“ varianta člověka pak zahrnuje všechny,

terizovat. Jsou jako univerzální směnný prostředek velmi užitečné v době specializované výroby zboží a jsou doslova „krví“ obchodu. Jejich univerzálnost a anonymita však umožňuje spekulace a bezpracných zisky, zejména když se staly zbožím. Tedy: když se směňovaly různé měny za poplatek a zejména pak při půjčkách na úrok. S tím vzniklo lichvářství, což je půjčování peněz lidem v nouzi, ochotným platit úrok mnohem

vyšší, než 8%, který je pova- žován za hranici lichvy. Tento způsob bezpracných zisků je používán dodnes. Vidíme to všude kolem sebe. Špatné na tom je, že je to přímá cesta k likvidaci lidských existencí, neboť ti, kteří se dostanou do situace, že potřebují i takovou půjčku, nejsou schopni ji už splatit. Musí proto prodávat zbytky svého majetku hluboko pod cenou v exekucích. Půjčovatelé, tedy bankéři, tak velice bohatnou bez jakýchkoli skrupulí. Půjčují i státům, často i na války a nezřídka i oběma válčícím stranám, aby měli své zisky pojištěny. Diktují pak i státům a jsou svou chamtivostí rakovinou na životě lidí.

Zvláštní skupinou jsou politici. Ti by se měli starat o své ovečky tak, aby zlepšovali a ochránili jejich práva včetně slušných životních podmínek. Jsou voleni, což vytváří zdánlivý dojem demokracie. Ve skutečnosti však při tak velkých počtech voličů, kteří nemohou navrhované kandidáty znát, jsou voleni lidé, nějakým způsobem jim nastrčení, zejména politickými stranami. Politické strany jsou zájmové organizace, trochu významnější než zahrádkáři, které mají sdružovat lidi podobných zájmů a vybírat ty, kteří by je měli obhajovat. Ve své podstatě jsou to soukromé organizace, mající si hradit svou činnost z příspěvků svých členů. Tolik teorie.

Skutečné „provedení“ této funkce vidíme denně kolem sebe a před volba- mi zvlášť. Ze zájmových organizací se staly lihné kariéristy, podporovaných nejen státem, který si je z našich peněz platí v Parlamentu, ale „trojští koně“ lidí, podivnými způsoby zbohatlých, kteří je soukromými dary podporují a očekávají návratnost svých peněz z výhod pro ně vytvořených. Dostáváme se zase k živelnosti, jako u peněz – dobrý jako služebník, ale zlý pán.

Před 60 lety, dne 27. 6. 1950, byla komunistickým režimem odsouzena k smrti a popravena politička JUDr. Milada HORÁKOVÁ (1901 – 1950).

(O ní viz článek na str. 5)

Reprofoto: archiv SN

kterí nové hodnoty svou prací nevytvářejí, ale dovedou v lepším případě organizovat práci těch pracujících k její lepší efektivitě. V horším případě organizují výsledky práce pracujících tak, aby jejich rukama prošla k pracujícím jen ta náruč slámy a bohatý zbytek spadl jim do jejich kapes. Nebo se prostě jen přizívují. To jsou bankéři, politici a bezdomovci z povolání, či ti, kdo žijí z nezasloužených podpor, nebo přímo krádeží. Tato skupina je velmi široká, nevýznamnější jsou v ní bankéři a politici. Obě skupiny jsou ale potřebné, asi tak jako živly. Jako třeba oheň, o němž se ví, že je-li kontrolován, je to dobrý pomocník, ale jinak zlý pán.

I peníze by bylo možné takto charak-

Druhé a třetí „desatero“ oprávněných NEVOLIČŮ

1. Lžidemokratická pornografie, lžidemokratická prostitute a lžidemokratické kuplířství byly, jsou a budou STOKRÁT častější než tyto tři zvrácenosti pešeničské!
2. Lžidemokratickými kuplíři či kuplířkami byli, jsou a budou VŠICHNI lžidemokratičtí hodnostáři!
3. Lžidemokratických prostitutek a prostitutek byly, jsou a dlouho ještě budou MILIARDY; nepatřili, nepatří a nebudou k nim patřit jen SILÁCI v ohledu intelektuálním i mravním, tj. jen lidé PŘEVZÁCNÍ!
4. Neútočení proti lžidemokracii i lžidemokratům bylo, je a bude TAKÉ jednou podobou lžidemokratické prostitute!
5. Neusilovat DŮRAZNĚ o poctivá referenda ohledně všech podstatných věcí, to byla, je a bude TAKÉ jedna podoba lžidemokratické prostitute!
6. „Poklidné soužití“ se lžidemokraty bylo, je a bude TAKÉ jednou podobou lžidemokratické prostitute!
7. Lžidemokratická prostitute byla, je a bude VOLBOU netvorů, majících v hlavě místo intelektuálně i mravně vyspělého mozku jen SMRDUTÉ LEJNO!
8. Patřit ke lžidemokratickým prostitutám či prosti- tutkám, to bylo, je a bude intelektuální i mravní fiasko AŽ HRŮZNÉ!
9. Život VŠECH lžidemokratů SMRDUTĚ UHNÍVAL, UHNÍVÁ A BUDE UHNÍVAT!
10. Lžidemokraté byli, jsou a budou VÝRAZ- NÝMI podílíky na tom, že naše planeta je a bude nadále velkým BLÁZINCEM politickým i nepolitickým!

Bylo, je a bude ILUZÍ domínat se, že „pouhé“ SMÍROVÁNÍ SE s pokračováním pustošivé zvrácenosti a zlotilosti TĚŽKÝM zločinem být nemůže!

11. SMÍROVÁNÍ SE s pokračující degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy bylo, je a bude HLAVNÍ podobou lžidemokratické prostitute!
12. SMÍROVÁNÍ SE s pokračujícím ignorováním ZÁKLADNÍHO zákona demokracie, tj. poctivého respektování vůle většiny ze VŠECH oprávněných voličů, bylo, je a bude DRUHOU z nejpustošivějších podob lžidemokratické prostitute!
13. SMÍROVÁNÍ SE s pokračujícím umlčováním pronikavých myslitelů a poctivých buřičů bylo, je a bude TAKÉ jednou podobou lžidemokratické prostitute!
14. SMÍROVÁNÍ SE s pokračující proměnou nádherných dětí na špinavé a hloupé PODLIDY, na zločince a šílence MNOHONÁSOBNÉ bylo, je a bude TAKÉ jednou podobou lžidemokratické prostitute!
15. SMÍROVÁNÍ SE s bujením lžidemokratické pornografie i lžidemokratického kuplířství bylo, je a bude TAKÉ jednou podobou lžidemokratické prostitute!
16. SMÍROVÁNÍ SE s pokračováním mnohonásobného mrazení života milionů našich současníků i hod- nostáři lžidemokratickými bylo, je a bude TAKÉ jednou podobou lžidemokratické prostitute!
17. SMÍROVÁNÍ SE s bujením svévole i zvůle lžidemo-

kratických hodnostářů bylo, je a bude TAKÉ jednou podobou lžidemokratické prostitute!

18. SMÍROVÁNÍ SE s příslušností ke lžidemokratům bylo, je a bude TAKÉ jednou podobou lžidemokratické prostitute!

19. SMÍROVÁNÍ SE s odměňováním lžidemokratických kuplířů i funkcemi nejvyššími bylo, je a bude TAKÉ jednou podobou lžidemokratické prostitute!

20. SMÍROVÁNÍ SE s ignorováním i pouhého MINIMA spravedlnosti vůči lžidemokratickým hodnostářům (tj. s jejich NEVYHÁNĚNÍM ze všech významných funkcí i s NEZABAVOVÁNÍM jimi nakradeného a naporazítovaného ma- jetku) bylo, je a bude TAKÉ jednou podobou lžidemokratické prostitute!

PROZATÍMNÍ REPUBLIKOVÝ MLUVČÍ STOUPEŇCŮ PŘÍMÉ DEMOKRACIE
Ing. ANT. BĚLOHOUBEK

SDĚLENÍ ČTENÁŘŮM SN
Všech osm dílů knihy Antonína Bělohoubka *Hořké medicíny* se prodává za sníženou cenu 400 Kč. Objednávky lze posílat na adresu SN.

REDAKCE

Člověk je hříšná nádoba, zmutovaná do podobnosti k ďáblu a má-li možnost spolknout bezbrannou myš, neodolá. Jako velcí bankéři půjčovali oběma válčícím stranám, jsou i politici často obojetní. Lidmi jsou voleni a z jejich daní jsou jim vypláceny nemalé prostředky, aby prý byli nepodplatitelní. S jidlem ale roste chuť a taková „malá domů“ je pro ně velice příjemná a později běžná záležitost. Proto se tam zuby nehty drží a „kdo to jednou zkusí, už tam zůstat musí“. A jdou-li do politiky s nějakými ideály, pak platí další pravidlo, že „dříve, než člověk změní funkci, změní funkce člověka“.

Tak vznikla forma člověka V.I.P, který už není zastupitelem svých voličů, ale obráncem svého postavení stůj co stůj. Jednak musí odvádět „výpalné“ svým „loutkářům“, tahajícím neúprosně za provázky, na nichž je tam obvykle do- táhli, ale jistí se jako i zmínění bankéři službami oběma stranám. Především

(Pokračování na str. 8)

UVNITŘ LISTU:
PŘÍLOHA
NO, ON, SPR-RSČ

V příštím čísle:
Jan Hus: jméno z historie, nebo inspirace pro dnešek?
Vlastenec Jakub Malý
(125. výročí úmrtí)

Podpořte vydávání SVOBODNÝCH NOVIN!
SVOBODNÉ NOVINY jsou jed- ním z posledních dosud vycháze- jících periodik v České republice, která jsou skutečně nezávislá a necenzurovaná.
V zájmu zachování svobody tisku u nás podpořte další vydávání SVOBODNÝCH NOVIN nejen tím, že je budete kupovat a číst, nýbrž i formou peněžních darů!
Své dobrovolné finanční pří- spěvky můžete poukázat složenkou typu C z každé pošty na území ČR, nebo převodem ze svého bankov- ního účtu na adresu:

PhDr. Rostislav Janošik – vydavatelství
Přetlucká 31
100 00 Praha 10
Bankovní spojení:
Komerční banka – pobočka Praha 10
expozitura Starostrašnická 36
číslo účtu: 3678220297/0100

REDAKCE

Z obsahu:
A. Bělohoubek...
... str. 2
Stanislav Stránský...
... str. 3
Penzijní systém...
... str. 4
Demokracie...
... str. 8

• Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší •

ZADÁNO PRO ANTONÍNA BĚLOHOUBKA, autora přemnoha hořkých pravd PROKLÍNÁNÍ (6. část)

81a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že patřili, patří a budou patřit k HLAVNÍM podlíníkům na trestání lidí příkladně poctivých, odvážných a statečných!

81b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, smiřující se s tím, že patřili, patří a budou patřit k hlavním podlíníkům na trestání lidí příkladně poctivých, odvážných a statečných!

81c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, smiřující se s tím, že patřili, patří a budou patřit k hlavním podlíníkům na trestání lidí příkladně poctivých, odvážných a statečných!

82a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEPODPOROVÁNÍ úsilí (a to v míře CO NEJVĚTŠÍ) o radikální redukci slepoty, otrlosti a křivosti svých současníků i následovníků!

82b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nepodporující v míře co největší úsilí o radikální redukci slepoty, otrlosti a křivosti svých současníků i následovníků!

82c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, nepodporující v míře co největší úsilí o radikální redukci slepoty, otrlosti a křivosti svých současníků i následovníků!

83a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že absence vsutku mohutného úsilí o radikální redukci zvrácenosti politických i nepolitických byla, je a dlouho ještě bude vlastní SKORO VŠEM naším předchůdcům, současníkům i miliardám našich následovníků!

83b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že absence vsutku mohutného úsilí o radikální redukci zvrácenosti politických i nepolitických byla, je a dlouho ještě bude vlastní SKORO VŠEM naším předchůdcům, současníkům i miliardám našich následovníků!

83c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal

dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že absence vsutku mohutného úsilí o radikální redukci zvrácenosti politických i nepolitických byla, je a dlouho ještě bude vlastní skoro všem naším předchůdcům, současníkům i miliardám našich následovníků!

84a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po SMÍŘOVÁNÍ se s tím, že NEBYLO dosud objeveno, jak kdekomu ZHNUSIT libování si ve kdejakém blbství i ve kdejaké špině!

84b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, smiřující se s tím, že nebylo dosud objeveno, jak kdekomu zhnusit libování si ve kdejakém blbství i ve kdejaké špině!

84c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost, aby KDEKDO proklínal kreatury, smiřující se s tím, že nebylo dosud objeveno, jak kdekomu zhnusit libování si ve kdejakém blbství i ve kdejaké špině!

85a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatování, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po PODPOROVÁNÍ některých lžidemokratů při jejich prodrání se do křesel zákonodárců!

85b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, podporující některé lžidemokraty při jejich prodrání se do křesel zákonodárců!

85c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, podporující některé lžidemokraty, prodírající se do křesel zákonodárců!

86a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po nejružnější podobě SAMOOBSLUŽNÉHO křivení a ohlupování!

86b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zpitomělé a pokřivené až po nejružnější podobě samoobslužného křivení a ohlupování!

86c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zpitomělé a pokřivené až po nejružnější podobě samoobslužného křivení a ohlupování!

87a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen

právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po absenci vsutku mohutného úsilí vybědnout z příslušnosti k politicky i nepoliticky odporným podlídem!

87b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, kreatury s absencí vsutku mohutného úsilí vybědnout z příslušnosti k politicky i nepoliticky odporným podlídem!

87c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, s absencí vsutku mohutné vůle k vybědnutí z příslušnosti k politicky i nepoliticky odporným podlídem!

88a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které především SVOU vinou byly, jsou a budou zpitomělé a pokřivené až po ZMARNOVÁNÍ i ZHANOBOVÁNÍ svého prašivého života!

88b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, smiřující se zmarňováním i zhanobováním svého prašivého života!

88c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, smiřující se s pokračujícím zmarňováním i zhanobováním svého života!

89a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které především SVOU vinou byly, jsou a budou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že absence vsutku mohutného úsilí o vybědnutí z příslušnosti k politicky i nepoliticky špinavým a hloupým podlídem byla, je a dlouho ještě bude vlastní SKORO VŠEM naším předchůdcům, současníkům i miliardám našich následovníků!

89b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že absence vsutku mohutné vůle k vybědnutí z příslušnosti k politicky i nepoliticky špinavým a hloupým podlídem byla, je a dlouho ještě bude vlastní skoro všem naším předchůdcům, současníkům i miliardám našich následovníků!

89c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že absence vsutku mohutné vůle k vybědnutí z příslušnosti k politicky i nepoliticky špinavým a hloupým podlídem byla, je a dlouho ještě bude vlastní skoro všem naším předchůdcům, současníkům i miliardám našich následovníků!

90a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které především SVOU vinou byly a jsou zpitomělé a pokřivené až po DOŽIVOTNÍ zabřednutí do prašiviny v podobě domyšlivého nablíctví!

90b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, doživotně zabředlé do prašiviny v podobě domyšlivého nablíctví!

90c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO kreatury, doživotně zabředlé do prašiviny v podobě domyšlivého nablíctví!

91a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé po-

pírání skutečnosti při zastupitelské lžidemokracii spravedlnost, rozum a mravnost byly, jsou a budou napařád zrazovány SKORO VŠEMI našimi předchůdci, současníky i následovníky!

91b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že při zastupitelské lžidemokracii spravedlnost, rozum a mravnost byly, jsou a budou napařád zrazovány skoro všemi našimi předchůdci, současníky i následovníky!

91c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že při zastupitelské lžidemokracii spravedlnost, rozum a mravnost byly, jsou a budou napařád zrazovány skoro všemi našimi předchůdci, současníky i následovníky!

92a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po stav, kdy jejich život byl, je a bude napůl odpornou fraškou a napůl odpornou tragédií!

92b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, smiřující se s tím, že jejich život byl, je a bude napůl odpornou fraškou a napůl odpornou tragédií!

92c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, smiřující se s tím, že jejich život byl, je a bude napůl odpornou fraškou a napůl odpornou tragédií!

93a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že při lžidemokracii POKRAČUJE trestání lidí příkladně poctivých, odvážných a statečných!

93b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že při lžidemokracii pokračuje trestání lidí příkladně poctivých, odvážných a statečných!

93c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, za-

tvrzele popírající skutečnost, že při lžidemokracii pokračuje trestání lidí příkladně poctivých, odvážných a statečných!

94a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po stav, kdy jejich prašivý život neskončil a neskončí umíráním, ale CHCÍPÁNÍM!

94b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, jejichž prašivý život neskončil a neskončí umíráním, ale chápáním!

94c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, jejichž prašivý život neskončil a neskončí umírání, ale chápáním!

95a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEZPŮSOBILOST rozlišovat referenda vsutku poctivá od více nebo méně sprostých lžireferend!

95b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nezpůsobilé rozlišit referenda vsutku poctivá od více nebo méně sprostých lžireferend!

95c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, nezpůsobilé odlišit poctivá referenda od více nebo méně sprostých lžireferend!

96a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vsutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po stav, kdy NEMĚLI, NEMAJÍ A NEBUDOU mít právo na pokračování svého prašivého života!

96b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, které neměly, nemají a nebudou mít právo na pokračování jejich prašivého života!

96c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, které neměly, nemají a nebudou mít právo na pokračování jejich prašivého života!

105. VÝROČÍ NAROZENÍ VÁCLAVA ČERNÉHO (* 26. 3. 1905)

Narozeniny V. Černého si lidé opravdu rozumí a mravní mají připomínat NEJEN při výročí „kulatých“! A jeho nejvýznamnější myšlenky si mají připomínat CASTO!

Při pokračování čechčkovské hanby politické i nepolitické si jeho dva jasnozřivé výroky připomínám HODNĚ často:

1. „O VŠECH podstatných věcech ve společnosti má být rozhodováno POCTIVÝMI referendy!“ (Znovu a znovu si při tomto jeho výroku opakuji: Při „přemnožení“ lžidemokratických kuplířů a kuplířek i lžidemokratických prostitutů a prostitutek taková referenda v dohledu NEJSOU!)

2. „Po pádu komunismu tady bude až KASTROFÁLNI nedostatek hlav, schopných přemýšlet na patřičné úrovni intelektuální i mravní!“ (Znovu a znovu si při tomto jeho výroku opakuji: Zato „osobnosti“, majících duševně MNOHEM blíže k odporným netvorám než k silákům v ohledu intelektuálním i mravním, by ses v našem „zemském ráji to na pohled“ dodnes NEDOPOČÍTALI.)

Snad DENNĚ si připomínám poklonu, která je na pamětní desce domu, ve kterém žil a trpěl, bojoval a psal po celá desetiletí (Praha 6, Jugoslávských partyzánů 34):

MYSLITEL A BURIČ Z NEJVÝZNAMNĚJŠÍCH.

ING. ANTONÍN BĚLOHOUBEK

Prohlášení stoupenců přímé demokracie č. 93 (ČTYŘIATRICÁTÉ AŽ ŠESTATRICÁTÉ „DESATERO“ K POCTIVÉMU A DŮKLADNÉMU PŘEMÝŠLENÍ)

Až vyrosteš v siláka v ohledu intelektuálním i mravním, pak ti bude zřejmé, že ŽÁDNÁ lžidemokratická strana si do svého volebního programu nemohla a nemůže dát POCTIVÉ usilování o to, aby její současníci:

- už NEDÁVALI přednost obudné velké zakrmenosti své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a uslechtilé kráse před jejím VÝRAZNÝM mohutněním;
- už NEDÁVALI přednost sprosté vychytralosti, sprostému přikřivenectví a sprosté prodejnosti před počínáním poctivým, odvážným a statečným;
- už NEDÁVALI přednost nejružnějším podobám duševního lenošení před usilováním o strmý duševní růst;
- se už NESMÍŘOVALI s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy;
- už NEDÁVALI přednost nasládlým lžím před hořkými pravdami;
- se už NESMÍŘOVALI s umlčováním pronikavých myslitelů a poctivých buřičů;
- už NEDÁVALI přednost hltní kdejakého braku před intenzivním vyhledáváním a důkladným osvojováním si pravd KLÍČOVÝCH pro život jednotlivce i celé společnosti;
- se už NESMÍŘOVALI s tím, že ze SKORO VŠECH nádherných dětí dodnes vyrůstají politicky i nepoliticky špinaví a hloupí podlídé a tím také zločinci a šílení MNOHONÁSOBNÍ;
- už NEDÁVALI přednost konzumentskému obžerství před úsilím vyrůst v SILÁKY v ohledu intelektuálním i mravním;
- se už NESMÍŘOVALI s nezakázáním VŠECH lžidemokratických stran; byly, jsou a budou to přece organizace mnohonásobně ZLOČINECKÉ;
- už NEDÁVALI přednost libování si ve kdejakém blbství i ve kdejaké špině před počínáním rozumným a mravním;
- se už NESMÍŘOVALI s bujením lžidemokratické pornografie, lžidemokratické prostituce a lžidemokratického kuplířství;
- už NEOTRŮČILI špinavci a hlupákoví v sobě;
- se už NESMÍŘOVALI s ignorováním ZÁKLADNÍHO zákona demokracie, tj. poctivého respektování vůle většiny ze VŠECH oprávněných voličů;
- už NEDÁVALI přednost pustošivé domyšlivosti před

- blahodárnou nespokojeností se sebou;
- už NESMÍŘOVALI s ignorováním i pouhého MINIMA spravedlnosti vůči mnohonásobným zločincům (měli a mají být přece VYHÁNĚNI ze všech významných funkcí, měl a má jim být péce ZABAVOVÁN jimi nakradený i napařizovaný majetek);
- se už NESMÍŘOVALI s příslušností ke špinavým a hloupým podlídem;
- už NEBÁŽILI po nezasloužené moci, nezasloužených penězích a nezasloužené slávě;
- už MOHUTNĚ usilovali o nabytí způsobilosti přebývat v duševním světě pronikavých myslitelů a poctivých buřičů;
- aby už NEDÁVALI přednost tupé spokojenosti před uslechtilé vybojným HNĚVEM vůči výrazným podlíníkům na bujení zvrácenosti a zlotřilosti politických i nepolitických;
- už NEDÁVALI přednost nijak nepodmíněni shovavosti před PŘÍSNOU spravedlností vůči kdečemu i kdekomu;
- už respektovali politickou i nepolitickou ZÁVAZNOST předraze zaplacené zásady „Už nikdy ne jako ovcí“;
- se už NESMÍŘOVALI s tím, že jejich život byl, je a bude napůl odpornou fraškou a napůl odpornou tragédií;
- se už NESMÍŘOVALI s odměňováním mnohonásobných zločinců i funkcemi nejvyššími;
- už podporovali v míře CO NEJVĚTŠÍ úsilí o radikální redukci pustošivých hanebností;
- se už NESMÍŘOVALI s parazitováním na politickém i nepolitickém blbství a politické i nepolitické špině svých současníků;
- už NEIGNOROVALI skutečnost, že „náš“ život není jen náš, že smrt a má patřit především úsilí o radikální redukci pustošivých hanebností;
- se už NESMÍŘOVALI s bujením zvrácenosti a zlotřilostí politických i nepolitických;
- už NEDĚLALI to, co dělat rozhodně neměli a nemají, a také DĚLALI to, co dělat najisto měli a mají;
- už v míře CO NEJVĚTŠÍ odciňovali svá těžká provínění politická i nepolitická!

PROZATÍMNÍ REPUBLIKOVÝ MLUVČÍ STOUPENCŮ PŘÍMÉ DEMOKRACIE
ANTONÍN BĚLOHOUBEK

HOŘKÉ MEDICÍNY (58. část)

♦ Lžidemokraté se přece „MUSELI A MUSÍ“ tvářit i počínat si, jako kdyby mým textem „Ke 20. výročí vystředání zvláke komunistů svévolí i zvláči lžidemokratů“ (viz SN 3/2009) nic podstatného, nic ALARMUJÍCÍHO o nich i o lžidemokracii vysloveno nebylo!

♦ Oslavy vystředání zvláke komunistů svévolí i zvláči lžidemokratů byly, jsou a budou PLNĚ lžidemokratické pornografie, lžidemokratické prostituce a lžidemokratického kuplířství!

♦ KAŽDÁ lžidemokratická strana byla, je a bude ZLOTŘILÝM útokem na poctivou demokracii i na celou společnost!

♦ NELENOŠIL jsem, když v listopadu 2009 počít mých „půlknih“ (tj. neobsahujících po tisíci, ale „jen“ po pěti stech peprných, většinou přímo alarmujících konstatování) o proklínání odporných podlídů už překročil číslo TRI STA! Je to DŮKAZ o pokračující mohutnosti mé vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a uslechtilé kráse, o mohutnosti mého úsilí o radikální redukci zvrácenosti a zlotřilosti politických i nepolitických!

♦ I když si důrazným útočením proti zlotřilým vládcům znovu a znovu „koleduji“ o násilnou smrt, BUDU v něm pokračovat až do konce svých dní!

♦ JE to důvod k radosti až jásavé, když mohu PŘÁVEM opakovat, že dobráním se mnoha tisíců pravd KLÍČOVÝCH pro život jednotlivce i celé společnosti, jsem očekávání, která do mě vkládal Václav Černý - myslitel a buřič z nejvýznamnějších, naplnil VRCHOVATĚ!

♦ Oči, zatemněné příslušností ke lžidemokratům, „NEMOHLÝ A NEMOHOU“ vidět intelektuální i mravní, politickou i nepolitickou BLAHODĚRNOST poctivých referend o všech podstatných věcech!

♦ Ani ve věku už dosti pokročilém nevěděť, že NEEEXISTUJE uslechtilější způsob použití ušetřených peněz, než je jejich použití na podporu úsilí o radikální redukci zvrácenosti a zlotřilosti politických i nepolitických, to bylo, je a bude provinění AŽ HRŮZNĚ!

♦ ZATEMŇOVAT své oči otročením špinavci a hlupákoví v sobě, to byla, je a bude VOLBA netvorů takto provinilých!

♦ Ve lžidemokratických zemích mluvit a psát jen o záležitostech třetího a čtvrtého řádu, to byla, je a bude TAKÉ jedna podoba lžidemokratické pornografie, lžidemokratické prostituce a lžidemokratického kuplířství!

♦ Zahánět lidi příkladně poctivé, odvážné a statečné do ústraní, nouze a mlčení,

to byla, je a bude zlotřilost AŽ DÁBELSKÁ!

♦ Nepodporovat v míře CO NEJVĚTŠÍ úsilí o radikální redukci zvrácenosti a zlotřilosti politických i nepolitických, to byla, je a bude také jedna podoba VÝRAZNÉHO podlínictví na jejich pokračování!

♦ Masmédia ve lžidemokratických zemích přece „MUSELA A MUSÍ“ být plná lžidemokratické pornografie, lžidemokratické prostituce a lžidemokratického kuplířství!

♦ Nepodporovat v míře CO NEJVĚTŠÍ vydávání knih pronikavých myslitelů a poctivých buřičů, to byla, je a bude také jedna podoba UMLČOVÁNÍ těchto myslitelů a buřičů!

♦ Kdyby se „osobnosti“ pokrevně mně blízké RÁČILY finančně složit na vydání alespoň JEDNOHO dílu mých *Hořkých medicín*, kdyby to dokázali také moji „rozumní a mravní“ přátelé i „rozumní a mravní“ současníci, pak by tady byly přinejmenším TRI další díly této knihy!

♦ Politicky i nepoliticky špinaví a hloupí podlídé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ významně přispívat na to, aby NEZANIKLY Svobodné noviny, vydávané PhDr. Rostislavem Janošikem!

♦ OPOZDĚNĚ chcípou nejen V. Havel a V. Klaus, ale VŠICHNI lžidemokratičtí velezločinci!

ROZHOVOR SE STANISLAVEM STRÁNSKÝM, předsedou Sdružení bývalých politických vězňů „Mrtvým a popraveným se nikdo neomluvil“

STANISLAV STRÁNSKÝ se narodil 28. 3. 1922. Otec jako voják bojoval na Slovensku s rudými hordami Bely Kuhna. Vždy chtěl být pilotem. Vyučil se strojním zámečníkem. Od roku 1941 byl zařazen do vládního vojska. Za války byl činný v odboji a účastnil se boje o Československý rozhlas. Po roce 1945 poddůstojník z povolání. V r. 1946 na protest proti politizaci armády opouští vojsko. Pracuje na ministerstvu zdravotnictví, bojuje proti kojenecké úmrtnosti a podílí se na očkování proti TBC. Dne 26. 6. 1948 byl zatčen a v roce 1950 odsouzen ke 14 letům vězení. Propuštěn na amnestii byl v roce 1960. Před zatčením patřil ke členům národně socialistické strany. V roce 1992 kandidoval za KAN do Poslanecké sněmovny. Byl zakládajícím členem DEU v roce 1994. V roce 2004 kandidoval v Olomouci do Senátu za politické hnutí Nezávislí. Zastává funkci předsedy Sdružení bývalých politických vězňů. Je ženatý.

„Neviděli jsme se tři roky. Nyní sedí proti mně, v podstatě stejný a stále usměvavý. Skutečnost, že jeho věk je poznamenán již dvěma osmičkami, jako kdyby nehrála roli. Liplněn bezmeznou vírou, že základním krédem je boj za svobodu člověka a národa přesně tak jako před těmi desítkami lety, kdy jsme se seznámili. Můj, dnes již zesnulý tchán, který se s ním spřátelil ještě za války, o něm říkával, že je bezednou studnicí energie a optimismu...“

JAN SKÁCEL

■ V roce 2004, když jsi kandidoval do Senátu, jsi řekl, že se cítíš mladý a že se Ti líbí holky. Tehdy Ti bylo 82. Stav je stále setrvalý?

Ano.
■ Jak se díváš na současnou politickou situaci?

Jak se na ni dívám? Asi mám špatné brejle, že přes ně nevidím. Někdy mi to připadá, že vidím samý hnus.

■ Můžeš to trochu konkretizovat?
Nelíbí se mi výstupy našich politických zástupců v parlamentě. Do jednoho. Jejich

vzájemné napadání, ta hrubost a všechno, co se tam odehrává. Nemí to hodno důstojného člověka. Pakliže to jsou politici, když si tak říkají, tak by se měli chovat jako politici, a ne jako dlužníci. Pardon, abych neuražel dlužníce. Měli by se chovat důstojně. A to je hrozně důležité. To pokládám za důležitou věc a je to odpověď na otázku, co se mi nelíbí.

■ Myslíš, že lze politiku kultivovat? I na Západě to začíná vypadat přibližně stejně...

Pro nás nemusí být vzor nějaký Západ nebo Východ. Sprostárna a hrubost. My jsme přeci inteligentní národ. A v Poslanecké sněmovně i Senátu sedí všechno lidé s vysokoškolským vzděláním. Vymohli jsme si to, že ti, kteří budou zastupovat český národ, budou lidé kultivovaní, se vzdělání. Tak není žádná omluva, že tam či onde se poslanci poprali. Ať se perou, ale nemusí se prát v Praze.

■ Jaký je Tvůj vztah k současnému vývoji v Ústavu pro studium totalitních režimů?

Momentálně mne to překvapilo, protože tam je bitva představitelů ÚSTR. Nelíbí se mi to a dělá to na mne dojem, že nový ředitel, který má být jmenován, si funkci zaslouží, protože jeho vystupování na veřejnosti se mi vždycky líbilo. Je slušný. Oproti bývalému řediteli, který také dělal, že je slušný, ale byly tam zádrhel, pokud se týká jeho jednání. To se mi od něj nelíbilo. Pavel Žáček, který byl kdysi můj kamarád, tím, že se stal ředitel ÚSTR, tak jsem to slovo kamarád vypustil, protože se mi některé jeho jednání nelíbilo. Nebylo to důstojné funkce, kterou zastával.

■ Můžeš to konkretizovat?

To nemohu, protože těch věcí tam bylo několik. Nerad bych ublížil jemu i těm, na které by se to vztahovalo.

■ Pokusím se být konkrétní. Otevřel bys na jeho místě případ Kundera?

To jsem souhlasil s ním, když to otevřel. Žáček sám to neotevřel. Otevřel to úředník, který měl za úkol to studovat a Pavel Žáček jenom potvrdil, že úředník prohlásil pravdu. V tom ho musím obhájit, že měl pravdu. Sám jsem ho slyšel v televizi, že to onen úředník dělal a Žáček potvrdil, že měl pravdu.

■ Aniž bych chtěl vyvolávat nějaké reminiscence minulosti, dokážeš vysvětlit, proč Čestmír Čejka a doktorka Naděžda Kavalírová jsou tak zavile proti Pernesovi? Já vím, že Čejka osobně Pernese zná. Seděli jsme všichni spolu v předsednictvu Národní sociální strany v roce 1992.

Já mám k tomu svůj osobní názor, že tady ta bitva není ani tak o tu osobu, ale o peníze. Tady se jedná o to, aby oba zůstali u žlabu. O nic jiného tu nejde než o koryto. Nemají důvod proti němu vystupovat. Oba dva se vytahují, že jsou národní socialisté – jak Mirek Čejka, tak Kavalírka o sobě vždycky prohlašovala a říkala, že byla členkou národně socialistické strany. Jestli pokračovala v tom, když se strana přejmenovala na socialistickou, to nevím. To mne ni-

kdy nezajímalo. Já jsem po určité době přestal s touto stranou jakékoliv styky mít. Můj osobní názor je, že se jedná jenom o koryto.

■ Nemáš obavy, že v důsledku této, abych tak řekl, války, dojde k tomu, že činnost ústavu bude dost silně omezena, popřípadě, že bude zrušen, dojde-li k levicové koalici, ať už otevřeně, nebo tiše? To znamená, že bude vládnout sociální demokracie za podpory komunistů, což je dnes reálná záležitost...?

Vypadá to nyní, před volbami, tak, že by k tomu mohlo dojít. Dívám se na tuto záležitost tak, že Pernes není žádný hrubec. Je to člověk, který má přehled a vystupování. Nepřikláněl bych se rozhodně k tomu, že by nechal ústav zkomunizovat. Na druhé straně si to nemyslím ani o předsevodi sociálně demokratické strany, neboť jejich bohumilský sjezd to říká jasně: žádnou spolupráci s komunistickou stranou. A on že to bude respektovat. Pakli by to nerespektoval, tak sociální demokracie ztratí svůj budoár. Zatím, jak já se na to dívám, je to čistě politický trik, že se nechá vyjadřovat takovým způsobem, že by spolupracoval s komunisty. Tím je ohrožen i ÚSTR. Pokud by šel vývoj doleva a chopili se toho i komunisté, pak věřím, že by ÚSTR zkrachoval. Ústav zlikvidovat nemohou, je to historie a doklady musí někde být. Ale jak se to bude jmenovat a kdo to bude mít, to je zatím otázka.

■ Já se na to dívám tak, že Pernes je předmětem kritiky Konfederace politických vězňů a některých radikálních živlů. A současně se o něm opovržlivě vyjádřil i předseda KSČM JUDr. Filip, který ho nazval „režimním historikem“.

Pokud jde o toto vyjádření komunistické strany, pak to beru. Byl bych rád, kdyby tento náraz ještě umocňovali, protože tím by samozřejmě prohráli. Pokud se týká Konfederace politických vězňů a její politiky vůči Pernesovi, to je dvouhra. To je to, co se nazývá v KPV faleš.

■ Jaký vůbec je Váš vztah ke Konfederaci politických vězňů?

My máme chladný vztah. My se akorát zdravíme. Nic jiného. Žádná spolupráce nebude. Moji kolegové vyzvali paní Kavalírovou, aby odvolala to, co mi udělali – soudní procesy a tak dále. Ona prohlásila, že nikoliv, neboť jsem byl odsouzen po právu, ačkoliv mě soudili bolševici. Takže žádné vztahy tu nejsou.

■ Jste předsedou Sdružení bývalých politických vězňů. Co má Vaše sdružení za hlavní náplň činnosti?

To samé, co každá organizace, kde jsou registrovaní bývalí političtí vězni. My nemáme ve svých řadách disidenty, to je pravda. A disidenti se k nám nijak zvlášť mile nechovají, ba ani nehlasí, protože jejich stánovy jsou v rozporu s našimi stanovami. Disidenti tam mají, že budou respektovat právní řád Československé socialistické republiky. Oni měli v požadavcích jenom to, aby mohli studovat a jezdit do zahraničí, ale respektovali a uznávali socialismus. A v tom

jsme s nimi ve sporu. Měl jsem i soudní proces s Uhlem, ten ale dopadl dobře, Uhl vše odvolal a podal mi ruku.

■ Kolik členů má Vaše sdružení?
Kolik jich má dneska, to nevím, protože nevím, kolik jich minulý týden umřelo. To je těžké. Už se to blíží ke dvěma stovkám. Je to markantní. I ti nejmladší už mají 70 let.
■ Jak se vůbec díváte na činnost Charty 77?

Neodsuzuji je. Je to jejich věc. Ve své době udělali kus práce, naleptali bolševickou společnost. Mají svou činnost a úspěch. Proto je obhajuji i ve III. odboji, kde jsou lidé, kteří chartisty nechťejí uznat. Dělal jsem preambuli k zákonu o III. odboji, kde říkám, že musí být uznáni jako odboj. Čejka navrhoval odboj a odpor. Buď jsem byl v odboji, nebo nebyl. A jestli jsem byl, tak to neznamena, že mám doma kanón a střel jsem z něj. Odboj se dělá také hlavou, nemusí být jen násilnický. Preambuli jsem předělal a jde do druhého čtení.

■ Téma vyrovnání s komunismem se stále diskutuje. Myslíte, že k němu může vůbec někdy skutečně dojít?

To je otázník, který je postavený hodně vysoko. Dokud komunistická strana existuje a neomluví se, tak je pořád zločinecká a zavřeněhodná.

■ Ale nějakou omluvu komunisté v 90. letech udělali...

Ale ne všeobecnou. To jenom někdo prohlásil, ne strana jako taková. To jenom pražská organizace. Kdyby jako komunistická strana vystoupili veřejně a jejich představitel veřejně prohlásil, že komunistická strana byla do roku 1989 zločineckou a zavřeněhodnou a že se omlouvají a žádají odpuštění, tak by to mělo váhu. Pak bychom mohli říci, že se omluvili. Protože mrtvým a popraveným se nikdo neomluvil... Koli-krát jsem žádal biskupa Malého a odcházejícího arcibiskupa Vlka, tak nikdy nebyli na čestném pohřbišti...!

■ Jaký je Tvůj názor na vyjádření prezidenta Rakouské republiky pana Fischera směrem k Benešovým dekretům?

To je nekonečná záležitost. Nazval bych to rakouskou epizodou a předvolebním trikem. K tomu nemůže dojít. Museli bychom poukázat na to, jak Rakousko-Uhersko depalo český národ. O tom nikdo nikdy nemluví. Jednou to skončilo a my jsme to respektovali. Byla uznána Republika československá a Rakusané to uznali. Nyní je moderní to zpochybňovat, protože se jim nedáří a nevědí, kudy kam. Tak si myslí, že když budou otvírat Benešovy dekrety, vyhrájí. Naopak: nejen mezi námi, ale i ve světě si dělají ostudu a nepřijemnosti.

■ Ale říká to sociálně demokratický prezident...

To nevdá. To neznamena, že když je to sociální demokrat, že je to Pán Bůh. Je to jenom pan Fischer.

■ Koho byste doporučili voličům, aby v příštích volbách volili?

Nedoporučuji nikomu. Každý má svou hlavu. Každý umí číst. My tady nemáme

Stanislav Stránský s manželkou na svatební fotografii

analfabetismus, takže každý umí přemýšlet. A někoho doporučovat? Koho? Vždyť je to k smíchu. Ať má takovou, nebo onakou nálepkou, tak všichni pocházejí z jednoho rudého hnízda. Oni mají sice bílé tělo, ale mozky jsou rudé.

■ Sepsal jste teď své memoáry. Chystáte se je vydat?

Jestli se mi to povede, tak ano. Pravda se nesmí říkat a já jsem ji dokonce napsal.

■ Myslíš si, že se má v boji za pravdu pokračovat, nebo se to má vzdát a nechat příštím generacím?

To je sisýfovská otázka. Každý máme svou pravdu. Pravda je pofiderní. To, co říkáš, že je pravda, to nemusí být pravda. A taková je pravda. Co říkáš ty jako pravdu, nemusím já zase uznávat.

■ Pravda je jenom jedna. Věci tak, jak jsou...

Ano, pravda je jedna, ale nevím, jestli to ovládáme.

■ Nejsi trochu skeptický, když se blížíš k devadesátce?

Nejsem. Měl jsem velmi dobrou, mladou profesorku na filozofii a z té jsem si vzal příklad. Poděkoval jsem jí, když jsme končili ročník na fakultě. Řekl jsem jí: „Paní profesorko, pravda je to, že se říká: žák moudřejší učitele. Tak já se před vámi skláním, protože jste věkově moje vnučka, ale kvůli vědomostem se před vámi skláním.“

■ Kterých osobností si sám nejvíce vážíte?

Máme tady spoustu lidí, kterých si vážím. To jsou naši vědci. Já nemohu zapomenout na doktora Josefa Švejcara. To byl nejenom člověk, to byl lékař. Z dnešní plejády? Z politiků, nevím. Ale pokud bych si směl dovolit říci jedno jméno ženy, tak se mi líbí Petra Paroubková. Konkrétně: její postoj i vědomosti.

■ Děkuje Vám za rozhovor.

ROZMLOUVALI: MGR. JAN SKÁCEL
BC. JAN KOPAL

Chtěl bych konečně žít v zemi, kde je normální být poctivý, kde se nemusím cítit méněcenným, když netoužím po majetku, a kde definice chudoby je stejná, jako v Německu.

Chtěl bych žít poctivě jako dělník, za plat, ze kterého bych uživil rodinu a když budu skromný, postavil i dům. Vždy měl na dárek pro ženu i děti a nemusel si dělat starosti, jak zaplatím ostatní výdaje.

Chtěl bych pracovat pro poctivého a dobrého zaměstnavatele, který dokáže ocenit moji věrnost a fortel, který mi nedá „padáka“, kdykoli se mu to hodí. Který mě nebude nutit dělat práci za dva, od rána do noci, za jeden mizerný plat.

Chtěl bych být členem odborů, které ochrání má zaměstnanecká práva, kdykoli to budu potřebovat, pak bych rád šel stávkovat společně s ostatními, proti jakékoli zlovlů a nespravedlnosti, ať státu, či jednotlivce.

Chtěl bych pro své děti i vnučata obecně a bezplatně vzdělání od poctivých učitelů, kteří nebudou vykládat dějiny, které tvořili jejich otcové, tendenčně a na politickou objednávku. Dá-li Bůh a budou-li mít talent, aby pro ně bylo dostupné i vzdělání nejvyšší.

Chtěl bych žít v obci s lidmi, kteří mi vždy odpoví na pozdrav, v obci, kde starosta a konšel pracují pro blaho celku, a ne jen pro blaho své kapsy. Kde je obchod s poctivým obchodníkem, který nebude prodávat nekřesťanský drah, protože je v obci jediný. Kde jezdí vlak či autobus, který mě odveze do práce a moje děti do školy, a kde je hospůdka, kam rád zajdu večer posedět s kamarády.

Chtěl bych, aby nad moji poctivostí bděl důvěryhodný policista s korektním chováním, který bude mít na uniformě čitelné osobní číslo a který mi, kdykoli se zeptám, sdělí i své jméno. Policista, který nebude zneužívat uniformu a postavení k úplatkům a šikaně, a zklame-li, budou pro něho platit stejné paragrafy jako pro mě, ale s trestem v horní hranici trestní sazby a nepodmíněně!

Přál bych si mít právo, zklamuli já, na svého neúplatného soudce a řádně vystudovaného právníka, který mě bude hájit ex offio, se stejným zaujetím jako toho, kdo mu platí. Chci, aby soudy netrvaly bezdůvodně léta a nekončily osvobozením zločince, protože si svědci již nic nepamatují, nebo je zločin už promlčen.

Chtěl bych, aby moje děti měly právo být při svých hrách, ve škole i venku, chráněny před šikanou, zloději a devianty. Při jakékoli jejich dětské nezdobě, dávám právo na pár výchovných facků učitelům a sousedům.

Chtěl bych mít, rozhodnu-li se bránit napadení, právo na sebeobranu, která bude posuzována nejen z hlediska zákona, ale i s přihlédnutím k férovnosti střetu.

Zákon o přiměřenosti obrany a pouhého odvrazení útoku je paskvil; staťec nebo invalida beze zbraně nemůže odolat útoku mladšího a zdravého lupiče.

Chtěl bych mít možnost nejen zvolit si svého poslance, ale také ho odvolat, když nebude plnit volební sliby, nebo se jakkoli jinak proviní. Jeho poslanecká imunita se musí vztahovat jen na práci poslance, na jeho ostatní lidská selhání se vztahovat nesmí. Při sebe-menším podezření o korupci, by poslanec postoupil poslaneckou židli náhradníkovi až do spravedlivého vyšetření jeho případu. Politický turismus ve volebním období by měl mít stejný dopad.

Poslancův plat by měl být násobkem mého platu, inflace, krize, nebo jiné okolnosti by mu ho ukrojily o stejné procento jako mě. Jakékoli manipulace hlasováním o vlastním platu a náhradách by byla ve sněmovně zakázána.

Chtěl bych žít v zemi, kde úředník, placený z mých daní, by sloužil ku prospěchu mé obce a státu. Bude-li

můj nárok na jeho službu oprávněný, i k prospěchu mému.

Chtěl bych mít právo na rychlé a spravedlivé vyřízení své stížnosti, bude-li mě šikanovat úřednickým kolečkem, nebo nevyřídí-li moji záležitost v zákonném termínu.

Chtěl bych žít v zemi, která má vládu složenou s poctivých a spravedlivých lidí, vybraných mojí volbou z elity národa.

Odmítám volit samovýběr bafuňářů partají se lživými volebními programy. Takovým odmítám platit z mých daní jejich billboardy a užvaněné volební boje. Odmítám jim přispívat na milionové odměny za hlasy, za mandáty a vítězství ve volbách, ze kterých si pohodlně čtyři roky žijí a uplácení parlamentní přeběhlíky.

Odmítám žít v zemi, jejíž vlády neznají jiný způsob, jak naplnit jejich rozmařilostí vyprázdněnou státní kasu, nežli zvyšováním daní a zdražením základních potřeb mé rodiny.

Odmítám neomaleně porušování ústavy zdravotováním a dostupnosti zdravotní péče, na kterou jsem si poctivě čtyřicet pět let platil pojištění. V této smlouvě jsem podepsal s pojišťovnou smluvní podmínky, které dle zákona nikdo třetí nemůže bez mého souhlasu měnit.

Odmítám ze stejného důvodu porušování mé smlouvy důchodového pojištění vládou, která mi bez mého svolení prodlužuje odchod na zasloužený odpočinek o pět let, a o dalších pět let mě nutí platit pojišťovně více nad sjednané podmínky.

Chci žít konečně v zemi, ve které rozkrádaní státního rozpočtu, do kterého přispívám ze svých daní, bude patřit do kategorie zločinů, trestaných nejvyšší zákonnou sazbou a propadnutím rodinného majetku.

1063 SLOV

Dopustí-li se tohoto činu politik, nesmí se již v politice nikdy objevit. Politická strana, která se takto obohatí, musí být zrušena a její majetek propadne státu a bude použit na všeobecně prospěšné projekty. Úředník na jakékoli úrovni musí za škody, vzniklé jeho špatným rozhodnutím, ať úmyslným, nebo neúmyslným, nést odpovědnost a škody uhradit.

Chci mít konečně úctu k moudrému, nestrannému prezidentu mé země, zvolenému mojí přímou volbou, který nebude poplatný jakékoli ideologii. Který nebude vrahem, jako Gottwald, užvaněným lhářem, jako Zápotocký, nevypočitatelnou nulou, jako Novotný, vojenskou loutkou s vyhlanou minulostí, jako generál Svoboda, vlastizrádce jako Husák, ani nabubřelým narcisistou bez svědomí, trpícím komplexem o své jedinečnosti.

Cesta, která by mi splnila alespoň částečně mé sny o obyčejném lidském životě, je emigrace. Jsem ale příliš zakořeněný v mé zemi a mám ji rád, proto chci, aby demokratická byla i má země. **Mám na to právo!**

Tyto nároky vznáším, jako bezúhonný člověk, dostatečně zkušený, abych byl schopný posoudit jejich realnost. Žvásty o „dlouhé cestě k demokracii“ řadím ke stejným bludům, jako je slibování posmrtného, „nebeského království“. Demokracie se buduje na obyčejné lidské slušnosti, řádném trestu za její nedodržování a rovnosti lidí před zákonem. Při dobré vůli se to dá uskutečnit za pár desítek let a jeden lidský věk na to musí stačit!

Zkusme, my staří, kteří jsme se **DEMOKRACIE** nedočkali, na ní zapracovat, aby se jí dočkaly alespoň naše děti. Nehceme přeci uskutečnění nějakého vysněného ideálu, chceme jen konečně normálně žít. Nehledejme žádné nové cesty, poučme se u národů, které již na takovou cestu dávno vykročily. Není jich kolem nás tak málo!

KLADNO, 16. 2. 2010

VIKTOR SUCHEL, SPISOVATEL

DEFORMA PENZIJNÍHO SYSTÉMU ANEB NAPLÁNOVANÝ KONEC CESTY NA DNO

V České republice je hlavním důchodovým zabezpečením **průběžný penzijní systém**. To znamená, že **občané v produktivním věku platí důchody osob ve věku po-productivním prostřednictvím sociálního „pojištění“**, respektive jeho důchodové složky (proto kvůli zpřesnění textu budeme hovořit o **důchodovém sociálním „pojištění“**). **Ve skutečnosti tedy o žádné důchodové pojištění jeho plátců nejde, protože jím nejsou vytvářena žádná aktiva, kterých by bylo možno použít v důchodovém věku na vyplácení důchodů (jako je tomu například u fondového penzijního systému – spoření na stáří)**. Jedná se o jakousi daň, a proto slovo pojištění uvádím v uvozovkách. Současný systém je špatný, protože mu hrozí deficit, jehož je sám vlastní příčinou. Špatný však není průběžný penzijní systém jako takový, ale jeho deformovaná varianta, zavedená po sametové revoluci. Je tedy třeba se podívat, co je vlastně důchodovým pojištěním v průběžném penzijním systému a jak systém funguje.

Fungující průběžný penzijní systém

Správný průběžný penzijní systém je v principu stejný jako fondový penzijní systém. V obou systémech se musí pojištěnec nejdříve v průběhu svého produktivního věku pojistit na stáří. Musí se uskrovnit ve své spotřebě a uspořené příjmy investovat do něčeho, co neztratí svoji hodnotu, aby mu tato investice poskytla prostředky k živobytí v po-productivním věku. Ve fondovém systému lidé investují do penzijních fondů – platí pojistné. Spoří svoje finanční prostředky na stáří, aby tyto svoje úspory, investici, použili k zajištění živobytí, až budou v důchodu.

V průběžném penzijním systému je faktickým důchodovým pojištěním produktivních občanů investice do dětí, neboli vytváření nástupnické generace, která bude prostřednictvím důchodového sociálního „pojištění“ platit důchody té generaci, která děti vychovala. Investice do dětí je svým charakterem skutečná investice, neboť na výchovu dětí jsou zapotřebí finanční prostředky (peníze na výživu, vzdělání, bydlení atd., ale i samotná péče a výchova nezletilých dětí je prací, kterou lze finančně ohodnotit, i když rodiče přímo žádné finanční prostředky nevykládají). Investice do dětí má navíc tu výhodu, že nástupnická generace je (obvykle) produktivnější a může generaci svých rodičů „splatit“ nejen to, co do nich rodiče vložili, ale ještě „něco navíc“. Potom mohou být důchody v čase valorizovány nejen o inflaci, ale i plně o růst průměrných mezd.

Platby sociálního důchodového „pojištění“, použité na výplaty důchodů, jsou tak v podstatě splátkami investic, které předchozí generace do výchovy nástupnických generací vložily. Stejně jako ve fondovém penzijním systému je pomocí úspor, pojištění, vytvářeno bohatství (aktiva), které bude využito k zabezpečení ve stáří, je v průběžném penzijním systému vytvořeným bohatstvím (aktivy) nástupnická generace, tedy generace dětí důchodců, která platí jejich penze.

Z předchozího popisu funkce průběžného penzijního systému vyplývá, že **OBČANÉ BY PO DOBU VÝCHOVY DĚTÍ ŽÁDNÉ DŮCHODOVÉ SOCIÁLNÍ „POJIŠTĚNÍ“ PLATIT NEMĚLI, NEBOŽ V TÉ DOBĚ „PLATÍ“ SKUTEČNÉ DŮCHODOVÉ POJIŠTĚNÍ. FINANCUJÍ PENZIJNÍ SYSTÉM TÍM, ŽE UDRŽUJÍ HODNOTU JEHO „AKTIV“, TJ. VELIKOST POPULACE, KTERÁ JE ZDROJEM PLATEB DŮCHODOVÉHO ZABEZPEČENÍ. Jejich skutečné „platby pojistného“ jsou ve formě nákladů na výchovu dětí. Je to nejdůležitější, INVESTIČNÍ, fáze celého penzijního systému, neboť bez nástupnické generace by celý průběžný penzijní systém zkolaboval. Jen takovéto osvobození od plateb důchodového sociálního „pojištění“ v době výchovy dětí rovněž finančně stimuluje generační reprodukci obyvatelstva, neboť mladí lidé, nevychovávaní děti, nejsou od sociálního důchodového „pojištění“ osvobození. Takovýto správný průběžný penzijní systém zajišťuje, že je systém stabilní (vyrovnanost příjmů a výdajů) i tehdy, když do důchodu vstupují silné populační ročníky. Je to tím, že silné populační ročníky vytvářejí rovněž silnou nástupnickou generaci, která bude platit jejich důchody.** Pro osvobození od plateb důchodového sociálního „pojištění“ v době výchovy dětí hovoří i jednoduchá úvaha, proč by mladí občané, kteří mají zakládat rodiny a vyživovat děti, měli ještě k tomu platit důchody generaci svých dědečků, když to je povinnost generace jejich otců, kteří navíc již žádné náklady s výchovou dětí nemají. Jiný důvod osvobození rodin s dětmi od plateb důchodového sociálního „pojištění“ je ten, že je to spravedlivé. Proč by měli rodiče po dobu výchovy dětí (budoucího zdroje příjmů penzijního systému) platit stejné důchodové „pojištění“ jako ti jejich vrstevníci, kteří děti nemají, o budoucí zdroj příjmů penzijního systému se nezasluhují a žijí si „na vysoké noze“. A přitom budou mít všichni stejný důchod, resp. svobodní možná i větší, protože se mohou více věnovat kariéře.

V socialistickém důchodovém zabezpečení tomu tak bylo. Nejmenovalo se to však sociální důchodové „pojištění“, protože důchody se vyplácely přímo z daní. Daně pak byly diferencované podle toho, zda plátce vychovával nedospělé děti, nebo nikoliv. Například mladí, kteří neměli děti, pak platili daň z příjmů zvýšenou o 60 nebo dokonce o 80 procentních bodů. Tomuto zvýšení daní se říkalo „skočné“ a skutečně stimulovalo k zakládání rodin a tím k udržování i růstu české populace. Nejen to. Toto zvýšení daní bylo nutné i z čistě pojistného hlediska. Když někdo neměl děti (a tím neudržoval aktiva průběžného penzijního systému), pak si tímto zvýšením daní de facto platil vlastní důchodové pojištění finanční formou (jako je tomu například u fondového penzijního systému). Samozřejmě, že zvýšenou daň (z dnešního pohledu sociální důchodové „pojištění“) platili všichni občané poté, co jejich děti odrostly a měly vlastní

příjmy. Tento systém mohl být, na rozdíl od současného systému, i spravedlivý tím, že velikost penzí mohla být úměrná velikosti příjmů občanů.

„Sametový“ penzijní systém

Po „sametové revoluci“ přišla „ekonomická deformace“, která začala likvidovat českou ekonomiku. V jejím důsledku poklesly reálné příjmy o 30 %. Ekonomičtí experti nám říkali, že nejdříve musíme jít na dno, abychom se od něj mohli odrazit. Aby „sametové“ utahování opasek bylo tzv. sociálně únosné, tj. aby se lidé nebouřili a sametová transformace českého národa na dno nevzala zasně, **byla od roku 1993 provedena penzijní deformace**. Penzijní deformou byla odstraněna diferenciace plateb do penzijního systému podle toho, zda občané vychovávali nedospělé děti, nebo nikoliv. Jinými slovy: **předchozí důchodové navýšení daní u občanů, kteří nevychovali děti, bylo sníženo a rozprostřeno plošně na celou produktivní generaci**, tedy i na rodiny s dětmi. Platbám do důchodového systému se začalo nesprávně říkat: *penzijní důchodové „pojištění“*. Nižší, rozprostřené sazby sociálního důchodového pojištění způsobily, že u občanů, kteří nevychovali děti, se poněkud zvýšily reálné příjmy a tyto skupiny obyvatelstva proti „sametem“ naordinované cestě na dno tak vehementně neprotestovali. **Žádoucím efektem tedy byla „pacifikace“ odporu značné části obyvatelstva proti provádění destrukce české ekonomiky. Druhým, rovněž žádoucím efektem penzijní deformy bylo, že značná část mladých lidí přestala zakládat rodiny a vychovávat děti.** Míra reprodukce českého obyvatelstva klesla na polovinu. „SAMETOVOU“ PENZIJNÍ DEFORMOU TAK ČESKÝ PENZIJNÍ SYSTÉM „SMĚLE VYKROČIL“ NA CESTU KE SVĚMU KOLAPSU I K „SAMETOVÉ“ GENOCIDĚ ČESKÉHO OBYVATELSTVA A SOUČASNÉ UMOŽNIL DOKONČENÍ DESTRUKCE ČESKÉ EKONOMIKY.

Nyní máme 17 let od zahájení „sametové“ penzijní deformy a výsledky začínají „přinášet svoje ovoce“. Mladá generace „sametových dětí“, která je oproti generaci jejich rodičů poloviční co do počtu osob v jednotlivých ročnících, začíná nastupovat do produktivního procesu. Poloviční ročníky samozřejmě odvádějí v souhrnu i poloviční odvody do penzijního systému. Současný „sametový“ penzijní průběžný systém, který bývalý ministr financí J. Rusnok v roce 2001 hodnotil tak, že „*odstranil disproporce ve zděděném socialistickém systému*“, se tak naprosto zákonitě začíná dostávat do deficitu.

A tentýž exministr financí J. Rusnok dnes, kdy stejným způsobem pokračovat nelze, apeluje na provedení „reformy“ penzijního systému!!! A jakáže ta penzijní „reforma“ má být, je zřejmé ze skutečnosti, že exministr J. Rusnok je předsedou Asociace penzijních fondů. Samozřejmě, že fondová!!! Alespoň, co se týče „druhého pilíře“, který má být povinný. A tak penzijní fondy (ať již se státním příspěvkem, nebo bez něj) budou ještě více bohatnout, než je tomu dnes, aby budoucí penzisté po nástupu do důchodu zjistili, že jsou penzijní fondy „vytunelované“, podobně jako penzijní fondy v USA dnes.

Škodlivost spoření na penzi

Penzijní fondové spoření v sobě nezahrnuje jen riziko, v jakém stavu se budou v dalekém budoucnu nacházet penzijní fondy. Je zde však nebezpečná demagogie, propagující zavedení druhého pojišťovacího pilíře. Jeho propagátoři totiž zdůrazňují, že v současném průběžném penzijním systému není výše penzí úměrná platbám sociálního „pojištění“, a nabízejí, zejména mladým a hlavně bohatým, aby se vykašlali jak na mezigenerační, tak i na intragenerační solidaritu a z průběžného systému odešli. V rámci „reformy“ penzijního systému totiž určité politické síly, zosobněné ODS a TOP 09, mají v programu tzv. opt-out, tj. možnost mladých a bohatých pojištěnců vyvázat se z průběžného systému, nebo jen z jeho části, a přestoupit do systému fondového. To by představovalo další obrovský deficit průběžného systému, protože by nebylo ani na stávající penze a ani na penze generace od 40 let výše, která v průběžném penzijním zůstane. Tito experti však mají v rukávu i řešení tohoto deficitu: stát prodá zbylé majetek, který ve vlastnictví státu ještě zůstal.

Dalším nebezpečím zavedení fondového penzijního pilíře je to, že pokud budou mladí nuceni spořit na penzi, aby měli důchod odpovídající jejich příjmům, nebudou mít dostatečné finanční prostředky k tomu, aby mohli plně investovat do skutečných, vlastních aktiv penzijního systému, totiž do výchovy svých dětí.

A tak má současně se zbytkem národního majetku zaniknout i český národ. Pokud k tomu dojde, bude „sametem“ zinscenovaná cesta českého národa na dno u konce.

A jaké je řešení?

Tedy jen telegraficky. *Zaprvé:* žádné penzijní fondy v rámci penzijního systému. Bohatí mohou spořit normálním způsobem, nebo investovat v investičních fondech či na kapitálových trzích, jak jim libo. *Zadruhé:* zrušit daňové úniky do daňových rájů. Jsou obrovské. *Zatřetí:* odstranit stropy na sociální „pojištění“, ať náklady penzijního systému platí i ti, co na „sametu“ zbohatli. *Začtvrté:* ti, kteří nevychovávali nezletilé děti, musí do penzijního systému přispívat více, a ti, kteří vychovávají nezletilé děti, méně nebo nic. Toto se u rodin bude vztahovat na oba rodiče. Je mnoho dalších, méně závažných způsobů, jak napravit nejen penzijní systém, ale i ekonomiku státu, a tak zlepšit životní, společenskou a odbornou úroveň občanů. Ale to je téma k diskusi po volbách.

JAN KUKAČKA

KUKACKA.JAN@CENTRUM.CZ

(AUTOR JE KANDIDÁTEM DSSS PRO VOLBY DO PS PČR.)

Malé předvolební zamyšlení

Faktem je, že sledování určitých publicistických pořadů v České televizi je inspirující v kladném slova smyslu (na rozdíl od komerční Novy a Primy).

V pořadu ČT 168 hodin řekl známý český sociolog PhDr. Jan Keller zajímavou myšlenku: „Politici si myjí ruce a říkají – Každý se má postarat sám o sebe.“ Pokud nám tedy politici vzkazují, abychom se postarali sami o sebe, tak tedy budí, ale proč bychom potom měli takovéto politiky vůbec volit? Protože my je jako občané – voliči tedy zvolíme do parlamentu a oni pak pro nás nebudou nic dělat? V takovém případě je nejlepší vůbec nevolit. Ve zmíněném pořadu 168 hodin také byla zajímavá reportáž o létání poslanců parlamentu z Prahy do Ostravy a zpět. Mezi těmito létajícími poslanci byli také poslanci za KSČM: Milada Halíková a Miroslav Opálka. Poslanci ODS a KSČM zas tak velkým překvapením nejsou, ale poslanci za KSČM, kteří si hrají na to, jak jsou sociálně založení a solidární s chudými lidmi! Poslanci už stihli proletát z Prahy do Ostravy 1 milión 522 tisíc korun!!! Myslím si, že tato částka by se dala využít třeba na dotovaná pracovní místa pro dlouhodobě nezaměstnané, jejich rekvalifikace atd. Toho se ale od našich poslanců určitě hned tak nedočkáme. KSČM není stranou se sociálním akcentem, jen zneužívá a využívá ve svůj prospěch současnou ekonomickou krizi, ale pro lidi pak vůbec nic neudělá. Ostatně, upřímně řečeno, o skutečné, autentické levicové politice mají „šajn“ jen anarchisté a někteří zelení z demokratické strany zelených. Co se týká té „první“ Strany zelených, ta se zdiskreditovala velice vlašným postojem k otázce radaru USA v Brdech (s výjimkou poslankyň Olgy Zubové a Evy Jakubkové, které ovšem ze SZ vystoupily), dále se SZ zdiskreditovala a výrazně sebe sama poškodila „vystrčením“ bývalého kandidáta tajné spolupráce s StB Michaela Kocába (krycí jméno MUK, viz Necenzurované noviny č. 11/1992, str. 3) do funkce ministra pro lidská práva.

Poslanci za SZ prý ani nebyli moc ochotní podepsat před parlamentem petici proti vymahačskému ozbrojenému komandu ČEZU. Ale zato poslanci SZ, jako každý rok, vyvěsili i letos vlajku Tibetu. Já osobně proti tomu nic nemám, ale Strana zelených by měla vědět, že v roce 1990, osm měsíců po masakru na náměstí Tchien-an-men (náměstí nebeského klidu), Světová banka opět půjčila komunistickému čínskému režimu peníze. Dále v roce 1993, přes pokračující porušování lidských práv, obdržela Čína rekordní částku 3,17 miliardy dolarů.

V roce 1999 Světová banka finančně podpořila projekt přesídlení 70 tisíc Číňanů do oblasti tradičně obývané Tibetany. Ani po vlastním negativním hodnocení svého podílu na tomto projektu nebyla SB schopna svoji účast přehodnotit. Žádost o finanční podporu tohoto megalomanského plánu nakonec v červenci 2000 Čína sama stáhla. Jak známo, Světová banka společně s Mezinárodním měnovým fondem byla založena v roce 1944 v USA v městečku Bretton Woods a USA mají v SB 19 % hlasovacího práva. Naproti tomu Česká republika disponuje ve Světové bance hlasovacím právem ve výši 0,4 %. Divím se tedy, že Strana zelených takové nepořádky protesty proti USA a proti americké finanční podpoře komunistické Číny.

Velice mě také pobavil v Otázkách V. M. dne 18. 4. 2010 na ČT pan Přemysl Sobotka z ODS. Prohlásil totiž, že plánovaný radar USA v Brdech vlastně nebyl radarem USA, ale že prý to byl radar NATO. Takže nejen pro pana Sobotku z ODS: radar typu XBR, který měl být i v Brdech, **se měl stát součástí systému Národní raketové obrany Spojených států, zkratka NMD.** Navíc američtí vojáci by nepodléhali právnímu řádu ČR. Pan Sobotka z ODS také zpochybňoval odpor obyvatelstva ČR proti radarové základně USA v Brdech. Tak aby bylo jasno: proti chystanému radaru USA bylo 73 % až 83 % obyvatel, občanů České republiky. Navíc tento radar měl monitorovat ruskou raketovou základnu Pleseck u města Archangelsk na severu Ruska, kde se zkoušejí rakety Topol. A v neposlední řadě také tehdejší Bushova administrativa chtěla těmito základnami vyvíjet i psychologický tlak na Evropskou unii (viz SN, č. 4/2006, str. 7).

A aby toho nebylo málo, tak TOP 09 dne 20. dubna 2010 požádala vládu ČR na posílení vojenských sil v Afghánistánu, a to ještě pro letošní rok. TOP 09 připomněla, že některé státy se přihlásily ke strategii prezidenta Obamy, která počítá s navýšením počtu vojáků v Afghánistánu, přičemž ale nyní argumentují proti zvýšení vojenských kontingentů hospodářskou krizí. **Ale skutečnost, že celá TOP 09 soustavně argumentuje současnou ekonomickou krizí, že je prý kvůli tomu nutné šetřit a škrtnat v sociální oblasti,** např. zrušit přídavky na děti, zrušit porodné, **dále zavést přímé tisíkové platby u 160 lékařských zákroků a nemocí, snížit všechny sociální dávky až o 10 %, tak to má být v pořádku?!** A posílat v době krize drahou armádu, vojáky do Afghánistánu, to je v pořádku, na to jsou v době krize peníze? Aspoň názorně vidíme, jaké má TOP 09 v době celosvětové ekonomické recese, krize svoje priority. Dejme si tedy opravdu dobrý pozor, koho budeme volit v nadcházejících květnových volbách do parlamentu. Abychom se pak všichni nedivili. Ale to už by taky mohlo být pozdě. . .

PRO SN: ZDENEK ANDRŠT

Co se děje na Slovensku?

Symbol čechoslovakizmu

V poslednom čase slovenskú, no najmä bratislavskú kultúru i pamiatkársku verejnosť zaujalo úsilie bratislavskej radnice postaviť pred budovu Slovenského národného múzea na dunajskom nábreží sochu T. G. Masaryka. K tomuto zámeru sa vraj okrem hlavných hodnostárov mesta, primátora Andreja Durkovského a starostu Starého Mesta Andreja Petreka prihlásili aj niektorí bezmenní pamiatkári, poslanci a úradníci mesta. Panslovanská únia ostro protestuje proti tomuto zámeru. Veríme, že hovoríme z duše všetkých proslavovskych orientovaných Bratislavčanov a tiež obyvateľov Slovenska. Pre nás Slovákov to totiž nebol „tatíček“, ale (a to najmä) likvidátor slovenského priemyslu, český šovinista a horlivý propagátor pomýlenej myšlienky jednotného československého národa. Nezanedbateľným faktom je tiež jeho negatívny vzťah k M. R. Štefánikovi. Ak teda T. G. Masaryka vo vzťahu k Slovákom označíme, ako kontroverznú osobnosť, vyjadríme sa veľmi eufemisticky.

Ten, kto o tomto hodnotení pochybuje, by si mal prečítať knihu americkej historičky Mary Heimannovej Česko-Slovensko štát, ktorý zlyhal. Na takom dôležitom a pre Bratislavu významnom mieste T. G. Masaryk nemá čo hľadať. Navyše, o kus ďalej na tom istom nábreží, pred novou budovou Slovenského národného divadla, už stojí jeden nepodarený pamätník československej štátnosti, ktorý sa podľa zasvätených príliš nevydaril. Nie je tiež tajomstvom to, že bratislavská radnica mieni odstrániť aj neďaleký pomník Ľudovíta Štúra a nahradiť ho Máriou Teréziou na koni. Panslovanská únia v tom vidí súčasť zámeru vytvoriť z hlavného mesta Slovenska kozmopolitné centrum, bez duchovnej väzby na Slovákov a slovenskú históriu. Každý národ má svoje osobnosti, ktoré si ctí a váží, ktoré však nemusia byť sympatické a všeobecne uznávané iným národom. Slováci majú svoje vlastné historické osobnosti a je ich dosť. Nikdy v histórii neboli vzťahy medzi Čechmi a Slovákami tak dobré, ako po rozdelení Česko-Slovenska. Sme presvedčení, že nik nemá právo tieto vzťahy narušiť, a to ani postavením ďalšieho symbolu čechoslovakizmu na exponovanom mieste v hlavnom meste Slovenska. Pred budovou Slovenského národného múzea by mohla stáť socha Andreja Kmeťa, zakladateľa slovenského múzejníctva, či niektorého zo slovenských vynálezcov, napríklad Aurela Stodolu alebo Jozefa Murgaša. Vhodných riešení by sa určite našlo dosť. Panslovanská únia vyzýva vedenie mesta Bratislavy zvážiť predmetný zámer. Chápeme, že ako Mária Terézia, tak aj T. G. Masaryk sú súčasťou aj slovenskej a teda aj bratislavskej histórie a nie sme zástancom borenia historických symbolov za každú cenu. Stavanie pomníkov a iných symbolov, je však veľmi citlivá záležitosť, ku ktorej treba pristupovať zodpovedne. Bratislava by teda urobila lepšie, ak by zriadila historický skanzen, kde by mohli byť umiestnené sochy všetkých historických osobností, ktoré boli súčasťou našich dejín, ktoré však, s prihliadnutím na ich kontroverzný vzťah k Slovákom nie je vhodné oslavovať.

JUDr. MILAN JANIČINA,
PRESDA PANSLOVANSKEJ ÚNIE

(Měsíčník Právo Národa, březen 2010, str. 15)

Právě před rokem odvysílala Česká televize celý, nezkrácený dokumentární film, natočený v průběhu soudního procesu s JUDr. Miladou Horákovou. Pořad, rozdělený do několika dílů, dostal příznačný název: Proces „H“. Nadějně nastartovaný projekt přibližování naší nedávné minulosti občanům a hlavně mládeži mezitím „vyšuměl“. Podobně jako mnoho jiných iniciativ za posledních dvacet let obnovené demokracie v této zemi.

Je to smutné, ale zároveň poučné. Společlivé směřování naší veřejnoprávní televize vstříc bulváru je navíc zaštitěno společlivými kádry bývalých komunistů i pracovníků ze zaručené prověřených komunistických rodin ve vedení tohoto masového média. Proto nepřekvapuje, že se diváci dozvídají tak málo nebo vůbec nic o osobnostech, na něž bychom měli být všichni právem hrdi.

O to víc nás televize „krmí“ záběry toho, jak stařícká exprokurátorka L. Brožová-Polednová „úpi“ ve věznici ve Světlé nad Sázavou, kde si odpývá trest kvůli své spoluúčasti na justiční vraždě M. Horákové. Řekněme celou pravdu, nejen její část: je bohužel jediná z tehdejších viníků, které dostihla naše polistopadová spravedlnost. To by nás mělo vést spíše k hlubšímu zamyšlení nad tím, proč jsme pro vyrovnání s komunistickou minulostí dosud udělali tak málo.

Cílem tohoto článku není zevrubné seznámení s historickými fakty, nýbrž připomínka toho, co se před sedesáti lety stalo. Byl to totiž právě uměle vykonstruovaný soudní proces s M. Horákovou, který „odstartoval“ desítky menších politických procesů s odpůrci komunistického režimu po celé tehdejší Československé republice: s nekomunistickými účastníky protinacistického odboje, s důstojníky bojujícími za svobodu vlasti na Západě, s představiteli nekomunistických politických stran, s politicky nepohodlnými duchovními, s tzv. vesnickými boháči, kteří se bránili kolektivizaci atd. Stačí si prolistovat denní tisk z období let 1948–1956 a neotrlému člověku z toho musí naskočit husí kůže...

Nebylo proto náhodou, že jeden z prvních soudních procesů po Únoru 1948 byl namířen právě proti předúnorovým funkcionářům největších politických konkurentů KSČ – národním socialistům. Jejich strana totiž ohrožovala případné vítězství KSČ ve volbách na jaře 1948. Proto se komunisté rozhodli jednat v předstihu a nečekat na svou porážku v regulérní soutěži politických stran. Postarali se o to, aby byla tato strana obviněna z přípravy protistátního puče a aby byla vyvolána vládní krize v únoru 1948. Po komunistickém převratu tlak proti představitelům nekomunistických stran ještě zesílil.

JUDr. Milada Horáková byla mezi prvními, kdo složili poslanecký mandát bezprostředně po Únoru 1948 a po záhadné „sebevraždě“ J. Masaryka. Vítězní komunisté nezapomněli svým někdejší konkurentům nic, a tak např. F. Zemínová „odskákala“ svou kritiku novoapečeného komunistického poslance K. Gottwalda za jeho první projev v parlamentu z prosince 1929. S národními socialisty i s těmi sociálními demokraty, kteří se nechtěli smířit s tzv. slučovacím sjezdem z r. 1948, bylo nutno zúčtovat exemplárním způsobem.

A tak byl připraven „Proces s vedením záškodnického spiknutí proti republice“. Do čela skupiny někdejších politiků, kteří měli být postaveni na pranýř a odsouzeni k odstraňujícím trestům, byla postavena žena s nezpochybnitelným kreditem demokratické a humanistické politiky a stoupkyně Masarykovy i Benešovy politiky – **JUDr. Milada HORÁKOVÁ**.

* * *

M. Horáková patřila k nejznámějším představitelům Čs. strany národně socialistické – vedle Dr. Petra Zenkla a Dr. Edvarda Beneše. Narodila se jako Milada Králová dne 25. 12. 1901 v Praze. Po absolvování gymnázia ve Slezské ulici na Královských Vinohradech vystudovala práva na Karlově univerzitě v Praze (1926). Za rok po promoci, v r. 1927, se provdala za Ing. Dr. Bohumila Horáka, s nímž se seznámila ještě jako se studentem Vysoké školy zemědělské. V roce 1933 se jim narodila dcera Jana.

Již na počátku studia na právnické fakultě poznala M. Králová (Horáková) senátorku F. Plamínkovou, která ji získala pro práci v ženském hnutí; v pozdějších letech působila jako ústřední jednatelka Ženské národní rady. První zaměstnání, do něhož Horáková jako čerstvá absolventka studia práv nastoupila, bylo v Ústředním sociálním úřadu hlavního města Prahy. V čele této instituce tehdy stál pozdější předseda Čs. strany národně socialistické a pražský primátor – Dr. Petr Zenkl.

S ním Horákovou spojovalo nejen toto její první zaměstnání, nýbrž od r. 1929 i členství v nár. soc. straně. Zenkl se stal svým způsobem „osudovým“ mužem M. Horákové: kvůli pozdější ilegálnímu kontaktu s ním po Únoru 1948 se nakonec ocitla na lavičce obžalovaných. Dalším z blízkých spolupracovníků M. Horákové ve straně byli Dr. Edvard Beneš a Dr. Hubert Ripka. Celoživotním vzorem zůstával až do konce jejího života první československý prezident – T. G. Masaryk.

Tak jako mnoho nekomunistů, zapojili

JUDr. Milada HORÁKOVÁ během hlavního přelíčení před Státním soudem v Praze dne 31. 5. 1950

Závěr KALANDRA

Jan BUCHAL

JUDr. Oldřich PECL

Vedoucí prokurátor JUDr. Josef URVÁLEK při závěrečné řeči dne 8. 6. 1950

„Dělnická“ prokurátorka Ludmila BROŽOVÁ. Na internetu se lze o ní dočíst, že se původně jmenovala Biedermannová. Toto příjmení si prý nechala změnit až jako prokurátorka, protože komunistům vadil její německý původ i překlad jejího jména do češtiny (= dobrák, poctivec). Co k tomu dodat?

se záhy po německé okupaci zbytku území Čech a Moravy do protinacistického odboje také manželé Horákoví. M. Horáková prostřednictvím A. Pešla a Z. Pešky navázala kontakt s odbojovou skupinou „Petiční výbor Věrní zůstaneme“ a spolu s manželem se podílela na vypracování programu pro poválečnou, obnovenou Československou republiku.

Odbojová činnost manželů Horákových neunikla pozornosti nacistů ani českých kolaborantů, a tak byli oba dne 2. 8. 1940 zatčeni. Následovala dvouletá vyšetřovací vazba na Pankráci, po níž byla M. Horáková vězněna v terezínském Malé pevnosti (1942–1944). Odtud byla v říjnu 1944 přemístěna do Lipska, zatímco její manžel B. Horák byl vězněn v Golnově u Štětína. Soud, který se konal koncem října 1944 v Drážďanech, poslal M. Horákovou (státní návladní pro ni požadoval trest smrti) na 8 let do ženské káznice v Aichachu u Mnichova a B. Horáka na 5 let do káznice Ebrach v severním Bavorsku.

Po návratu z nacistického vězení

(20. 5. 1945) se M. Horáková zapojila okamžitě do obnovy demokratického Československa. Přijala nabídku Dr. E. Beneše a již na podzim 1945 se stala poslankyní Prozatímního národního shromáždění. Postupem času jí přibýly další funkce: členky ÚVV Čs. strany národně socialistické, ústřední žen i předsedkyně zahraniční komise strany. Převzala i předsednictví v Radě čs. žen a funkci místopředsedkyně Svazu osvobozených politických vězňů.

Právě funkce v této poslední jmenované organizaci velmi výmluvně dokazovala, že komunisté zdaleka nestáli v předních řadách protinacistického odboje, třebaže o sobě prohlašovali něco jiného. Byli si toho velmi dobře vědomi a v připravovaných soudních procesech s nekomunistickými odbojáři se snažili buď o jejich úplnou likvidaci, anebo alespoň o jejich dehonestaci vykonstruovanými obviněními.

V květnu 1946 byla M. Horáková znovu zvolena poslankyní Národního shromáždění za jižní Čechy. Slabost vedoucích funk-

cionářů nekomunistických stran a naopak zesilující tlak komunistů na ovládnutí silových ministerstev a infiltraci stran politických konkurentů vedly ke známým událostem únorové vládní krize 1948. M. Horáková jako jedna z prvních pochopila, že setrávat dále v parlamentu po komunistickém převratu (25. 2. 1948) by se rovnalo zradě ideálů demokracie v duchu T. G. Masaryka. Proto dne 10. 3. 1948 dobrovolně rezignovala na svůj poslanecký mandát.

Bezprostředně po Únoru 1948 začali komunisté v praxi uskutečňovat své plány na vybudování „lepší, spravedlivější společnosti“. Počítali v nich nejen s vězněním, konfiskací majetku, ale i s popravami svých ideových odpůrců. V první linii těch, kteří měli být odstraněni, byli přední činitelé národních socialistů, lidovců a „pravcových“ sociálních demokratů. Že mezi nimi nemohla chybět M. Horáková ani její blízké spolupracovnice A. Kleinová a F. Zemanová, je nasnadě.

Proto bylo jen otázkou času, kdy i M. Horáková uvízne v sítích Státní bez-

pečnosti. Stalo se tak záhy po tajné schůzce zástupců nekomunistických stran v září 1948 na faře ve Vinohr v Praze. Přesně za rok nato (27. 9. 1949) si pro ni přišli příslušníci StB přímo na její pracoviště v Masné ulici na Starém Městě. Manžel B. Horák se již do bytu ve smíchovské Zapově ul. 3 nevrátil. Za pomoci přátel se mu podařilo překročit hranice. Dostal se do západního Německa a v r. 1951 do USA, kde žil až do své smrti (1976); tam se za něj v r. 1968 vystěhovala dcera Jana.

Zatčení M. Horákové bylo součástí rozsáhlé razie, při níž bylo uvězněno 380 bývalých funkcionářů Čs. strany národně socialistické. Před čs. tajnou policií stál důležitý úkol, který dostala z nejvyšších míst KSC: vykonstruovat politický proces, obdobný těm, jež proběhly v letech 1947 až 1949 v Bulharsku, Albánii a Maďarsku.

Za přispění sovětských bezpečnostních poradců se během několika týdnů, strávených ve vyšetřovací vazbě, stala M. Horáková ústřední postavou „Direktoria odboje“ Obžaloba, kterou vypracoval dne 22. 5. 1950 prokurátor Dr. Bohumír Ziegler, vinila obžalované členy „Direktoria“ z toho, že chtěli „zničit samostatnost republiky, rozvrátit lidové demokratické zřízení, čímž se dopustili zločinu velerady a vyzvědačství“.

Veřejné přelíčení se 13 hlavními obviněnými se uskutečnilo před Státním soudem v Praze ve dnech 31. 5. – 8. 6. 1950. V pětičlenném senátu zasedli: předseda Dr. K. Trudák, soudci z lidu M. Polanecký, jakož i soudci z povolání Dr. O. Matoušek a Dr. K. Bedrna. Státní prokuraturu zastupovali: Dr. J. Urválek, Dr. J. Vieska, Dr. J. Kepák, A. Havelka a L. Brožová.

Po výsledku obviněných a svědků byl osmý den soudního procesu, dne 8. 6. 1950, vynesena rozsudek. Soud odsoudil obžalované k následujícím trestům: JUDr. M. Horákovou, J. Buchala, JUDr. O. Pecla a Z. Kalandru k trestu smrti; JUDr. J. Nestávala, JUDr. J. Hejdu, F. Preučila a A. Kleinovou na doživotí; JUDr. B. Hostičku na 28 let těžkého žaláře; dále k trestu odnětí svobody: JUDr. Z. Pešku na 25 let, JUDr. J. Krížka na 22 let, F. Zemínovou na 20 let a V. Dundra na 25 let. Některým odsouzeným byly navíc ještě uloženy peněžité tresty a všichni jmenovaní byli zbaveni občanských práv na dobu 10 let.

Soudní přelíčení bylo doprovázeno mohutnou kampaní sdělovacích prostředků. Denně přicházely do soudní síně stovky rezolucí z celé republiky, v nichž rozhořčený „pracující lid“ požadoval pro „zrádce a sabotéry“ co nejpřísnější trest. Těchto rezolucí bylo okolo 6300. Navzdory protestům světové demokratické veřejnosti (včetně A. Einsteina, B. Russella či T. Lie) odvolací Nejvyšší soud v Praze za předsednictví Dr. Bartoše dne 24. 6. 1950 rozsudek soudu první instance potvrdil. Návrhům na udělení milosti prezident republiky K. Gottwald nevyhověl.

Poprava odsouzených byla stanovena na den 27. 6. 1950. Ve 4.30 hod. ráno byli všichni čtyři odsouzení na smrt vyvedeni na dvůr Pankrácké věznice. Tady byli postupně oběšeni; jako poslední šla na popravu M. Horáková. Podle lékařského ohledání nastala její smrt v 5.45 hod. Svědkové z vězeňských cel, kteří průběh poprav slyšeli na vlastní uši, potvrdili, že po posledních slovech M. Horákové následoval ženský smích a jízlivé poznámky na adresu popravy politicky. Pro upřesnění dodejme, že tou jedinou ženou v doprovodu kata a odsouzenou na smrt byla L. Brožová, tehdy 29letá dělnická prokurátorka. Tvzení jejích dnešních „obhájců“, že byla ještě mladá a že nevěděla, o čem se v procesu jedná, je jen nehoráznou lží a plivnutím do tváře všem slušným lidem.

Represivní aparát se nezastavil ve své činnosti ani po popravě odsouzených. V tzv. následných procesech, které navazovaly na přelíčení z přelomu května a června 1950 a jichž bylo celkem 35, padlo dalších 10 rozsudků smrti a bylo uloženo 48 trestů doživotního vězení.

Poté, kdy se v první polovině 60. let 20. století někteří z odsouzených dostali podminěně na svobodu, byla podána žádost o revizi celého soudního procesu. Teprve v atmosféře tzv. Pražského jara 1968 se jméno Dr. M. Horákové opět objevilo v denním tisku. Prezidium Nejvyššího soudu v Praze zrušilo dne 30. 7. 1968 původní rozsudek z 8. 6. 1950 a předalo záležitost k došetření Generální prokuratuře, jež po vpadu sovětských vojsk ze srpna 1968 věc odložila. Neochota reformních komunistů z roku 1968 pojmenovat pravým jménem justiční vraždu na M. Horákové a dalších popravených měla za následek, že na spravedlnost bylo nutno čekat dalších dvacet let.

Přesně čtyřicet let po popravě M. Horákové, dne 29. 6. 1990, generální prokurátor ČR trestní stíhání proti Horákové a spol. zastavil. Od počátku 90. let 20. století je pak 27. červen v kalendáři označen jako Den památky obětí komunistického režimu. Stalo se tak na paměť tragického výročí justiční vraždy, které se v roce 1950 dopustili představitelé komunistického režimu na JUDr. Miladě Horákové.

Čest její památce!

9. 5. 2010 PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK
REPROFOTO: ARCHIV AUTORA

Marxismus a křesťanský realismus

„Mládi má sílu, nemá však zkušenost.
Stáří má zkušenost, nemá však sílu.“

Průměrný věk revolucionářů je 20 let. Do války jdou vždy mladí. Tak tomu bylo ve 20. století a bude tomu i nadále. Proto si revoluce a války odklízí z cesty zkušené jedince, ty, kteří vyžráli k moudrosti. A věk poválečný či porevoluční? Anarchie? V ní dominuje především dravá bezohlednost, krutá k minulosti, neschopná její analýzy a správného posouzení.

Tak je tomu dnes a bylo tomu tak i v Československu po 2. světové válce. Kdo dnes ví, že existovala kritika marxismu z hlediska křesťanského realismu? Že se jí seriózně zabývali takoví jedinci, jako byl Dominik Pecka, Artur Pavelka, Bohdan Chudoba? Znalci společenských věd i věd přírodních. Znalci člověka, společnosti i přírody. Pozastavme se nad jejich posouzením marxismu a jeho hlavní metody, dialektického materialismu.

Uvedení autoři se shodují v tom, že snaha poznat podstatu věcí, a tedy i společenských a přírodních procesů, je prastará. Zabýval se jí už Aristoteles (384–322 př. Kr.) ve své Metafyzice. Útěk před snahou poznat podstatu procesů přírodních i společenských, útěk před metafyzikou, staví člověka před úkol nahradit rozum citem. Z toho pak plyne poměr ke společenským jevům a procesům ryze citový. Nahánějí buď strach, nebo vzbuzují rozumem neopodstatněné sympatie. „Tak i poměr k největší sociální, hospodářské a politické skutečnosti, která má jméno komunismus,“ říká v roce 1946 Dominik Pecka v úvaze, nazvané „Útěk před metafyzikou čili o dialektickém materialismu“.

Sympatie ke komunismu je podle Dominika Pecky vysvětlitelná neduh buržoazní a kapitalistické civilizace, neschopnosti křesťanů vytvořit spravedlivý hospodářský řád, sociálně vnímavý k jedinci. Dále je tato sympatie vysvětlitelná nabídkou obecného blaha, které vyloučí neoprávněné soukromé zájmy, a zdůrazněním pravdy: „Kdo nepracuje, at' nejl.“ Pravdy, která je prvotně křesťanská, vyslovená již svatým Pavlem. Komunismus tedy profituje z nedokonalosti křesťanské společnosti, profituje z jejího odklonu od učení Kristova. Profituje z dvoupólnosti lidské podstaty, kterou si velmi dobře uvědomoval i Blaise Pascal (1623–1662). Velikost a náročnost Kristova učení uznával i evolucionista H. G. Wells, známý výrokem: „Galilejský byl příliš velký pro naše malá srdce.“ (Dějiny světa, str. 400)

Nejdále od Kristova učení se odchýlil Jan Kalvín (1509–1569) svou tvrdostí k chudým. Podle Kalvína Bůh miluje bohaté, chudé chudobou trestá. Takto pojmávané křesťanství se ve svých společenských důsledcích stýká s hinduistickým kastovníctvím, které zavrhl Buddha, žijící v 6. století před Kristem. Byl-li Kristus příliš velký pro naše malá srdce, byl Buddha příliš vznešený pro naše nízké touhy. Oba měli snahu zkvalitnit člověka a jeho prostřednictvím život na této zemi.

Kalvínem zdeformované křesťanství, s důrazem na společenský úspěch a majetek, se ze Švýcarska rozšířilo i do dalších zemí západní Evropy a v 19. století se stalo základem stranické demokracie amerického typu. Zde pak bylo kritizováno sociálně citícím spisovatelem Charlesem Dickensem, jak o tom svědčí jeho Americké poznámky z roku 1842.

Strach před komunismem je podle Dominika Pecky vysvětlitelný odporem k omezení osobní svobody, odporem ke zrušení soukromého vlastnictví a především odporem k ateismu. Chceme-li ovšem vědět, co komunismus je, musíme odezírat od těchto citových postojů, at' pozitivních, či negativních, a zkoumat to podstatné, základní, co komunismus komunismem dělá. „Musíme zkoumat jeho ideový základ, který se nazývá marxismem nebo též dialektickým materialismem.“

Čemu učí marxistická dialektika? Především vzájemné podmíněnosti jevů, a to jak přírodních, tak společenských. Základem přírodního i společenského pohybu je stálá změna, a to změna kvantitativní v novou kvalitu. Nová kvalita vzniká náhle, skokem, mutací. Proto se nemůže podle marxismu uskutečnit přechod od kapitalismu k socialismu pozvolna (výchovou, sociálními reformami, zákonodárně), ale jen revolucí.

Příkazem marxistické dialektiky je revoluce. Buržoasie (thesis) – proletariát (antithesis) – socialistická společnost (synthesis). Podle marxismu je třídní boj přirozená a bezpodmínečná nezbytnost. „Není to bezohlednost, barbarství či surovost. Jen a jen vývojová nezbytnost.“ (D. Pecka, tamtéž) Je-li nutné pro vytvoření nové, spravedlivé společnosti použít násilí, pak „chvalme toto násilí,“ říká mladický básník František Halas. Tomuto citově zabarvenému přínosu komunismu podlehl i „báseň čistého srdce“, jak Jiřího Wolkerka nazval F. X. Šalda. Wolker umírá 24letý.

Marxisté – dle Pecky – nebyli a nejsou skeptikové ani kritikové, ale tvrdí dogmatikové. Teoretickým zdrojem jejich dogmatismu je idealistická filozofie německá. Fichte (1762–1814) učil, že svět je výtvor „já“, dílo subjektu. Marx i Engels, zrození v Německu, žádají, aby subjekt skutečně vytvářel svět. Tímto subjektem jím není člověk a jeho kvalita, ale proletariát, masa. Marxismus nikdy nebyl ryším materialismem. Zůstával proniknut prvky idealistickými, zděděnými z německé filozofie (Fichteho, Feuerbacha a Hegela). TGM mluví o marxismu v Otázce sociální (1896) jako o iluzi, nikoli o filozofii a Jan Masaryk říká o Marxovi, že „to byl takový židovský vizionář.“ (Viz Viktor Fischl, Hovory s Janem Masarykem, str. 29)

Marxisté tvrdí, říká Pecka v roce 1946, že zlo se nedá napravit dobrem, ale jen revolucí, tj. zásahem nenávisti, hněvu, pomsty a násilí. Zlo se tedy nenapravuje dobrem, ale zase jen zlem. Toto velice závažné stanovisko marxistické teorie přináší do společenské praxe tíhu let, poznamenaných utrpením nepřizpůsobených. Jinak řečeno: Marxistická teorie stvořila zákony, podle nichž se soudilo, odsuzovalo, trestalo a ničilo každého, kdo

byl v rozporu s třídním bojem a diktaturou proletariátu. Člověk je modifikovatelný. Ztratil-li skutečné dobro, cokoliv se pro něho stává skutečným dobrem. I marxismus, se svou třídní nenávistí. Toto věděl a zachytil ve svých Myšlenkách už v 17. století Blaise Pascal.

Marxisté tvrdí, že každá teorie je prověřována praxí. Samotná revoluční praxe posledních dvou století prověřila svými oběťmi marxistickou teorii jako teorii poškozující život na této planetě. Tři sloupy moderního věku, jak nazývá Erich Fromm Marx, Freuda a Einsteina, se zřítily nejen na Hirošimu a Nagasaki, ale na celý svět. 21. století pak nese ve svých útržkách tyto trosky jako epidemii daleko zhoubnější, než byla jakákoliv jiná, zasahující jen tělo. Tato epidemie zasahuje nejen tělo, ale i ducha. Činí člověka nerozumným a krutým.

Na prahu 21. století vidíme a stále zakoušíme, že euro a internet nás nezabavuje slabosti lidské povahy, sobectví, bezcitnosti a nerozumnosti v systému hodnot. Za peníze je člověk schopen všeho: zmařit lidský život i poškodit životadárnost přírody. Slouží-li technický pokrok smrti, není pokrokem v pravém slova smyslu. Pokrok v pravém slova smyslu závisí na zkvalitňování lidské podstaty. Základní rozdíly mezi marxismem a křesťanským realismem je v tom, že marxismus chápe člověka jako produkt společenských podmínek, *křesťanský realismus chápe společnost a její kvalitu jako produkt kvality člověka.*

Otázka lepšího člověka je pak otázkou výchovy. To je idea Buddhova, Platonova, Konfuciova i Ježíšova. Je to ovšem i idea velkých myslitelů novověku, kteří se výchovou všestranně zabývali. Komenského vrcholné dílo nese název „Obecná porada o nápravě věcí lidských“.

Provázanost mezi kvalitou výchovy a kvalitou společnosti zaznívá i ze slov anglického myslitele 17. století, Johna Locka: „Z lidí, které potkáme, devět z deseti jsou tím, čím jsou jen svou výchovou.“ Dominik Pecka končí stat o podstatě komunismu v roce 1946 takto: „Svět očekává nového člověka. Ne nadčlověka ani podčlověka, nýbrž člověka. Ale není jiného člověka, než je člověk stvořený k obrazu Božímu.“ Člověk, usilující o své lepší já.

Marxistická domněnka, že sociální zřízení je jen výsledkem určitých hospodářských poměrů, se zakládá na zaměně podmínek a příčiny. Podmínkou toho, aby vznikl obraz, je plátno, štětec, barvy. Ale příčinou obrazu je malíř, jeho tvůrčí záměr a schopnost. Z toho plyne, z této zaměny, Marxovo pojetí člověka jako „jednotlivého mízného individua“.

Křesťanský realismus buduje vědomě na aristotelské metafyzice, jakožto vědě o prvotních příčinách a postupuje od hmotného bytí objektivního k nehmotnému bytí objektivnímu, k samotnému pojmu Boha. Vytykat metafyzice neprovázanost mezi jevy je naprostý nesmysl, neboť právě tato provázanost mezi jevy je podstatou aristotelské metafyziky.

Ústředním bodem pochopení přírody je pro křesťanský realismus právě pohyb. Volání dialektického materialismu po vystižení přírody jako stavu nepřetržitého pohybu je tedy volání po aristotelském chápání pohybu. „Moderní kvantová teorie je pak nejpádňším potvrzením tisícileté pravdy aristotelsko-tomistické, že kvalita vzniká náhle, na podkladě pozvolné změny kvantitativní.“ (Artur Pavelka in: Křesťanský realismus, přírodní věda a dialektický materialismus, 1946)

Aristotelský dvoupólový princip je v podstatě sepětí ducha s hmotou, tvaru a látky. Idealismus a materialismus uznávají jen jednopólový princip, idealismus ducha, materialismus hmotu, a tak ve skutečnosti oba jsou vzdáleny přírodě jako takové, založené na pronikání ducha hmotou.

Aristoteles rozeznával tři státní formy přípustné, poněvadž podporují vybudování právního řádu, a tři formy nepřipustné, poněvadž odporují vybudování právního řádu. Tři státní formy přípustné jsou: monarchie, aristokracie a „politia“, přičemž *politia* je aristotelský termín pro přímou demokracii s vymezeným občanstvím. Tři státní formy nepřipustné jsou: tyranie, oligarchie a vláda davu, kterou Aristoteles nazývá *demokracií*. Dnes bychom ji nazvali *anarchií*.

„Kdykoli šlo o státní formu přípustnou, tj. takovou, ve které bylo možno uskutečňovat právní řád, snažili se křesťané naplnit ji svými mravními směrnicemi“. „To ovšem nebylo bez nebezpečí, že podstata křesťanské politické myšlenky bude přikryta nějakým vnějším zřízením, které se zachová křesťanské formy, ale ztratí pravý myšlenkový obsah křesťanství. Tak kolem roku 500 muselo křesťanství bojovat, aby nesplynulo s císařstvím, kolem roku 1500, aby nepodlehlo absolutismu panovníků a ve dvacátém století, aby uchránilo svou i lidskou svobodu před všemocným státem,“ říká Bohdan Chudoba (in: Křesťanský pohled na společnost, 1946).

Křesťanství vždy uplatňovalo své mravní nazírání na věci sociální. Nikdy ovšem netvrdilo, že změni svět a zbaví následující lidská pokolení všeho sobectví. O pravdu a spravedlnost je nutno usilovat stále znovu. „I v minulosti byla údobí, kdy se křesťanská věc dařila více, a údobí, kdy se dařila méně. Marxistické stavění každé následující epochy nad epochu předchozí není správné. Ve skutečnosti bylo například údobí feudalismu sociálně mnohem výše, než údobí soukromého kapitalismu...“ říká Bohdan Chudoba tamtéž.

Jak se dívá Bohdan Chudoba v roce 1946 na funkci státu? „Zákonodárny činitel, tj. stát, musí se především zasadit o to, aby byl co nejvíce rodinám zajištěn takový majetek, který by je stačil uživit. Toho cíle lze dosáhnout třemi cestami: 1. zákonitým omezením soukromé držby, 2. zajištěním laciné energie, 3. usměrněním peněžního trhu.“ Pozastavme se u té třetí cesty. „Osou třetí cesty je zajištění dostatečného vlivu státního ve všech zdrojích peněžního kapitálu, aby ho nebylo zneužíváno jen tam, kde kyne největší zisk, nýbrž naopak tam, kde je ho sociálně nejvíce zapotřebí.“

Kontrola státního útvaru nad finančním kapitálem

je velmi starého data. Podle Platona může jedinec vlastnit vše, s výjimkou měny, zlata. Měnu má vlastnit obec – stát, říká Platon ve svých Zákonech, které sepsal jako své dílo poslední, kolem roku 347 př. Kr., tedy ve zralém věku a s bohatými životními zkušenostmi 80letého filozofa.

„I ten, kdo podniknu propůjčuje peníze, má plné právo požadovat za to mzdu. Ale tu je právě největší nebezpečí nekaleho zisku, totiž takového zisku, který je diktován jen sobeckou chamtivostí, a nikoli starostí o užitečnou výrobu.“ (B. Chudoba, tamtéž, 1946)

Zneužití finančního kapitálu v neprospěch člověka je možné i tak, jak nám to zachytil Wickham Steed, anglický diplomat a novinář, v rozhovoru se soluňským bankéřem, Emanueleem Carasso. V září 1913 říká Carasso: „Provedli jsme revoluci, potom protirevoluci, pak zase novou revoluci a snad jich bude ještě několik...“ Je to smutné konstatování, ale finanční kapitál se podílel jak na obou světových válkách ve 20. století, tak i na „velkých“ revolucích v posledních třech stoletích. Jak nevzpomenout posledních slov Maxmiliena Robespiera, která vyslovil před svou popravou 28. července 1794: „Chtěl jsem pomoci chudým a pomohl jsem finančníkům.“

„Proto, je-li kde znárodnění na místě, je to v podnicích peněžnických. Ovšem znárodněním nemyslíme postátnění, nýbrž účinný dohled především malých společenských zřízení, obcí, krajů, zemí a teprve v největších peněžnických podnicích dohled státu. A úkolem tohoto dohledu je postarat se, aby kapitál byl poskytován tam, kde ho má společnost zapotřebí, a nikoli jen tam, kde kyne největší zisk.“ (B. Chudoba, tamtéž, 1946)

Vedle křesťanských realistů se vyjadřuje v roce 1946 k finančníctví i prezident Edvard Beneš, a to ve shodě s názorem shora uvedeným: „Bankovníctví patrně přestane být podnikem individuálním nebo výdělečně akciovým. Banky se stanou institucemi veřejnými, všeobecně prospěšnými, ne jak tomu je v dnešní formě – kapitalisticky spekulujícími a podnikajícími. Veškeré bankovní hospodaření bude podrobena striktnímu regulování státnímu a veřejnému. Měna patrně už nebude založena na zlatě, nýbrž na práci jedinců a ovšem na autoritě státu, jenž práci ve formě měny ohodnotí a finančně podloží. Vývoj k tomuto novému stavu může být velmi nenásilný.“ (Demokracie dnes a zítra, 1946, str. 270)

Světově uznávaný křesťanský realista Albert Schweitzer (1875–1965) říká: „V otázce vlastnictví je etika úcty k životu vysloveně individualistická v tom smyslu, že nabytí nebo zděděný majetek má být dán do služeb celku jen na základě jednotlivcova svobodného rozhodnutí. Etika úcty k životu mně přikazuje myslet na druhého a dává mi na uvážení, smím-li si činit nárok na všechny plody, na něž stačím dosáhnout.“ (Etika úcty k životu in: A. Schweitzer, zastánce kritického myšlení a úcty k životu)

Albert Schweitzer, který zasvětil svůj život práci pro druhé, měl ve své pracovně, v nemocnici Lambaréné, jediný obraz: portrét J. A. Komenského. Tento velký křesťanský realista 17. věku ve své době odmítá vše, co člověka ponižuje, mluví o hanbě století, když několik lidí si zřídí v říších monopolu a tím vylučují druhé, berouce jim chleba od úst. Na práci se dívá jako na nezastupitelný výchovný prostředek. „Je třeba učinit taková opatření, aby se každý člověk počestně zaměstnával, ku prospěchu těla a duše i vnějších statků.“ Špatná výchova je podle Komenského zkázou člověka i celé společnosti.

Komenský, podobně jako Platon, chápe mír jako přirozený stav lidstva. Ve válce a revoluci vidí utrpení, které válka a revoluce lidem přináší. V Londýně, kde pobýval od září 1641 do června 1642, napsal sice *Via lucis*, ale poměry v Anglii dobrými neshledával. O probíhající revoluci se vyjádřil následovně: „Ty, Británie, si rveš své vlastní útroby“. Obdobně odsoudil i válečné tažení švédské tehdejší Evropou: „Ty, Švédsko, na cizím území práva lidí obhajuješ, na svém území jich nedbáš.“ Moudrý a k člověku vnímavý Antoine de Saint-Exupéry je ve dvacátém století téhož mínění. Ve svém vrcholném díle, *Citadele*, Exupéry říká: „Jestliže obětují své pokolení pro štěstí pokolení budoucích, obětoval jsem tím lidi. Ne ty zde či ony, ale všechny. Prostě jsem na ně uvalil neštěstí. Všechno ostatní je pouze vitr slov. Mír není stav, jehož by se dosáhlo válkou.“

Poslyšme ještě, co o válce říká myslitel dávné Číny, Lao-c', který se narodil 600 let př. Kr.: „Zbraně jsou nástroje, které nosí pohromu, ne nástroje pro ušlechtilého. Použije jich ten, jenž už nemůže jinak. Klid a mír jsou tím nejvyšším. Vítězí, ale neraduje se z toho. Kdo zvítězil v boji, má zůstat stát jako při smuteční slavnosti.“ Také náboženské války, které zničily Evropou přibližně od 15. století, nebyly v souladu s učením Kristovým a nepřinesly nic dobrého ani do života svým současníkům, ani jejich potomkům. Proto patrně mluví TGM v *Otázce sociální* o marxismu jako o plodu německého protestantismu.

Pozitivním hodnocením revoluce a války se tedy staví marxismus proti celé světové kultuře. Svým negativním přístupem k jedinci, jako „jednotlivému mizernému individuu“ otevírá pak dvře k manipulaci s člověkem v zájmu masy, revoluce a války. Této manipulaci výborně slouží masová kultura prostřednictvím masmédií. Člověk je utvářen ve svých postojích a názorech zvňejšku, ku prospěchu těch, kteří přijali za svou marxismem a freudismem hlásanou podstatu lidství. Tou je podle nich touha po moci nad druhým člověkem a touha po majetku.

Zatímco křesťanský realismus pokládá za podstatu lidství harmonii mezi rozumem, citem a vůlí a je zařaditelný do světové kultury, jeví se marxismus jako prvek světovou kulturu rozkládající. Tohoto si musí být vědom každý, kdo hodnotí současný stav jak kultury evropské, tak kultury světové.

DOC. DR. MARIE ŘEHOŘKOVÁ

Tip na výlet Stezka bývalými Svatojánskými proudy

V tomto jarním čísle chci naše čtenáře pozvat na naučnou stezku, která vede nad bývalými legendárními Svatojánskými proudy. Vyrázíme ze Smíchovského autobusového nádraží autobusem č. 390 a pojedeme do zastávky Štěchovice–Třebeň. V Třebeňích vystoupíme a sejdemě dolů k Vltavě, kde si můžeme prohlédnout Ferdinandův sloup z roku 1643 s latinským nápisem: OPERA F. CRISPINI a HRADISCHTIE ABBATIS STRAHOVIENSIS. SIL. MIL. VISIT. Český překlad: Práci F. Kryšpína z Hradiště, opata strahovského, želivského, milevského, vizitátora řádu. Pak se už podél Vltavy na levém břehu vydáme naučnou stezkou. Cestou budeme procházet nádherné přírodní scenérie a můžeme si domýšlet, jak to asi zde vypadalo za časů někdejších Svatojánských proudů. Na cestě také projdeme legendární trampskou osadou Ztracenka, která byla založena už v roce 1919, i když do současného místa byla osada přemístěna z oblasti o několik metrů níže. Na konci stezky vyjdeme u Štěchovické přehrady. Ve Štěchovicích je pak autobusová zastávka, kde máme dobré spojení do Prahy, např. autobusem č. 390. Stezka je ovšem trochu fyzicky náročnější kvůli členitému terénu.

PRO SN: TEXT A FOTO ZDENĚK ANDRŠT

Co mají společného Čihošť (1949–1950) a Smolensk (10. 4. 2010)?

Svobodné noviny (SN) jsou poctivé noviny, netisknouce žádné fikce typu předvolebních slibů, sci-fi či fantasy. První číslo SN z letošního roku otiskuje podobenku pátera Josefa Toufara, katolického faráře z Čihoště u Ledče nad Sázavou. Bez článku, jen se zmínkou, že před 60 lety byl krutě mučen při výsleších tehdejší tajné policie – StB. Na následky mučení zemřel dne 25. 2. 1950.

Díky alespoň za tuto zmínku. Případ je obecně znám, je mnoho stránek na internetu, kniha/sešit z vyšetřování ÚDV Policie ČR jak tištěný, tak na internetu. Pak ještě dva filmy: komunistický „Běda tomu, skrze něhož pohoršení přichází“ a postkomunistický o tomto filmu. Ale krátce, laicky řečeno, co se ve skutečnosti v Čihošti stalo na podzim a v zimě 1949 a 1950, nikde nic není. Ještě je zajímavá publikace profesora Dr. Josefa Kalvody a jeho známých pod zkratkou JOKARUD, kde RUD je Rudolf Ströbinger, známý publicista a později exulant, ovšem zapletený s StB. Jejich společná publikace „Stalo se v adventu“ shrnuje část fakt, ale nejde k podstatě. A co je touto podstatou v případě Čihošť 1949-1950 jednou větou?

V adventu 1949 po slovech pátera Toufara „uprostřed vás je někdo, koho nevidíte“, vyřčených v kostele při kázání, se začaly dít podivné věci: hýbání kříže, světelné efekty jakoby lihových plamenů (?) a ledové obrazy na oknech i další podivnosti, které byly vyšetřovány policií s výsledkem: ubití faráře a neobjasnění případu.

Co je nového dnes, v roce 2010, a co můžeme podložit důkazy? Nejprve následky Čihoště: tažení proti vesnici, selskému stavu, zostření tlaku na združstevňování, zvýšený tlak proti opozici a zejména proti křesťanství. A krátce nato: rozpuštění řádů, uzavření klášterů a internace řeholníků. Mimo jiné v Želiví, nedaleko Čihoště... Také roztocení represí StB, řízené tehdy Slánským a jeho spolupracovníky. Tato soldateska StB mimo jiné „vytvořila“ Dělnickou stranu, Stranu práce a desítky odbojových skupin. O osudech Slánského skupinou zatčených viz např. knihu Milo Komínka „I pod oblohou je peklo“. Sám Slánský i jeho skupina byli zatčeni v r. 1951 a předáci byli v r. 1952 oběšeni, kdežto níže postavení odsouzeni na desítky let vězení a „přidání“ k odbojářům... Milo Komínek i další svědci svědčí: peklo. Tedy postaru: síly pekelné...

Shrnuji: Čihošť 1949 a 1950 byla varováním před činy **politiků**, propojených s policejní a vojenskou mocí, a někým, kdo ovládá na dobré technické úrovni nám z našich učebnic fyziky a přírodních věd neznámé přírodní zákony.

Tvrdím totiž, zcela střízlivý a při smyslech, že případ Čihošť je jasný ufologický příběh v reálních dědicích otce Kondelika. Něco jako v Bulgakovově románu Mistr a Markétka. Ještě jasněji, zatím bez důkazů: souboj dvou bloků civilizací z vesmíru. Nijak intenzivní válka ve zvěrcině výzkumného ústavu, ovšem v rozmezí slunečních soustav, nejen planety Země. Fantazie, záchvat šílenství? Tedy přeskočme k nejnovější kapitole válek mimozemských civilizací, případu letadla Tu-154M s polskou delegací k uctění památky zavražděných polských vojáků v Katyni k 70. výročí 10. 4. 1940.

Kde vidím záhady a jejich potvrzení, nemaje přístup k oficiálním protokolům?

Záhada první: Zmatené chování nejen jedinců, prezidentů, ale celých stábů, vláda tisíců úředníků včetně novinářů! Co mohl vidět koncesionář České televize (který, když nezaplátí, je žalován a komando ČEZu jej zmlátí, drží jej nahého v soukromé mučirně a vydírá! Registrace TV přístrojů je vedena totiž podle seznamu **elektroměrů**? Tedy: platící koncesionář se dozvěděl, že asi v 7 hodin ráno 10. 4. 2010 odlétlo z Varšavy 132 osob polské delegace v čele s prezidentem Polska L. Kaczyńským a jeho manželkou. Toto letadlo čtyřikrát či pětkrát kroužilo asi 2 hodiny nad Smolenskem a snažilo se přistát. V 8.56 hodin se zřítilo v blízkosti letiště Smolensk Severnýj. Reuters oznámil, že odlétlo 87 osob, později prezident Václav Klaus potvrdil 132 osob, oznamováno bylo 88, 96, 99 osob, tři lidé měli přežít. Dále bylo oznámeno, že nikdo nepřežil. Tedy: mezi 87 až 132 osobami prezidentské polské návštěvy. Večer 10. 4. 2010 ČTK upřesňuje z Varšavy na 86 lidí včetně 8 členů posádky... Později: 88 + 8 posádky.

Co se tam stalo podle prvních svědectví? Prý byla mlha s viditelností okolo 150 metrů. Ač z věže korigovali přílišné sklonění přídě Tu-154... To provádí pozorovatel z věže dalekohledem, když prohlíží vysunutí podvozku a zda stroj je na první pohled v pořádku, zda nechybí kusy potahu či nehoří atd. Nejsem letec. Těch se ptejte na podrobnosti. Tedy: pokud věž hlásila přílišné sklonění přídě, musela vidět stroj ve vzduchu odhadem něco mezi 1 až 2 km dalekohledem, v mlze, s viditelností cca 150 metrů... Tedy: protimluv, či lež?

Podle záběrů TV na vlastní oči byla viditelnost v přízemní vrstvě asi 300-500 metrů. Letadlo sedalo do špiček stromů, které jej zastavily a roztrhaly. Část troskek hořela. Tolik TV. Ještě na doplnění: Odpoledne byl oznámen nález prvního letového zapsovače, v 16:56 druhý letový zapsovač. Tedy: za skoro 8 hodin na přehledném místě v prostoru na okraji letiště při havárii šetřené osobně premiérem Ruska!

Shrnuji: nehorázné se nám lhalo a nevím, proč...

Co mohlo být? Česká TV mohla platit koncesionáře (ti neplatící nechť jsou nazi držení o hladu v soukromých mučirnách komanda ČEZu?) po zahájení speciálního vysílání na ČT 24 předávat zprávy z ruské, americké (viz Reuters!) i evropských televizí a více věnovat pozornosti polské TV. A komentářům odborníků, zejména vojákům a policistům. Ti však důležitě mlčeli!

Záhada druhá: Proč odborníci mlčeli a nevystoupil pověřený představitel, mluvčí úřadů Ruska s prohlášením, že Rusko s tím nemá nic společného, že takto vypadá úřední TV záznam z místa nehody a že pracovníci letové kontroly mají toto stanovisko...

Noviny opakovaně upozorňovaly mnohokrát na výpadek lidského faktoru. Například manipulace s mostem ve Studénce nad vlaky, až se ucho i most utrhly a vraždily. Na padající letadla, bourající vlaky, tramvaje, auta, lodě. Na **havarující** UFO, bourající do větrné elektrárny v Anglii v zimě 2008. UFO nepoškozeno, elektrárna kaput.

Je řešením záhady ve Smolensku 10. 4. 2010, že všichni zpitoměli, zhloupili, byli zneschopnění či měli záchvat šílenství? Že se toto přeneslo na **novináře**, reportéry i úřady?

Záhada třetí (a korunní důkaz o spojení s Čihošti): V neděli odpoledne 11. 4. 2010 přilétlo do Varšavy letadlo s ostatky prezidenta a jeho choti. Na kamery (opět ČT 24) proběhlo smuteční převzetí ostatků a rozloučení. Bylo zhruba 15.10 hod. Po cca 15:50 pokračoval živé přenos smuteční přivítání ostatků prezidenta Polska. Po celou dobu byl v zorném poli kamer, a tedy

pak na obrazovce, velký kus varšavské oblohy, nebe. Uprostřed byl velký, nepravidelný mrak zvláštního tvaru s jasně zářícím vnitřkem, odkud šel dolů slabý světelný sloup – jako na „svatých“ obrázcích. Asi v 15:40 se utvořil na několik minut sloupec bílých par od plochy do nebe asi pod úhlem 60 stupňů z levého středu doleva nahoru. Podobná stopa jako za tryskáčem, ale znovu opakují: od země nahoru. Záznam existuje v archivu ČT, pokud nezmizí, či jej nezabaví exekutoři či komando ČEZu pro neplacení za elektřinu Českomu TV... V současné době je prý všechno možné. Ale vážně! Pozorujeme-li středový paprsek oblaku na letišti, vypadá spíše jako lihové světlo: z Čihoště. Zde ne v řádu desítek centimetrů, ale v řádu kilometrů!

Důkaz: přes větrné počasí zmíněný mrak stál na místě od prvních „živých“ záběrů z varšavského letiště okolo 15:10 až do ukončení přenosu před zprávami v 16.00 hodin.

Hypotéza: Smrt polského prezidenta L. Kaczyńského k 70. výročí vraždy asi 22 000 polských zajatců v Katyni 10. 4. 1940 – 2010 při letecké havárii ve Smolensku v Rusku je provokací sil zla a asi pokus začít velký válečný konflikt s cílem rozvrátit pokusy o mír a odzbrojování, jak jsme viděli v Praze ve dnech 7.–9. 4. 2010 při „politickém divadlu“ – podpisu dohody START II. mezi prezidenty Obamou a Medvěděvem.

Kde mám důkazy pro takové tvrzení? Půvabné sborníky M. Hessemanna: UFO existují, UFO důkazy uvádí mimo jiné odkaz na knihu Milтона Williama Coopera, který shrnuje snad pravdu, snad podivné fabulace s razítky CIA a spol., že po roce 1945 navštívila vojenské kruhy USA delegace spojených civilizací a vyjednala mír. Později byl přizván i prezident USA a jeho okoli. A to v roce 1954. Mezitím přilétla jiná aliance civilizací – vysokých, hubenějších lidí, světlolasých, skandinávského typu, s tím, že ti první jsou cikáni vesmíru, lháři, vrazi, podvodníci a šizůnkové. Krátce: to, co říkal Ježíš Kristus v Palestině před ukřížováním. V Evangelii je doslovně napsáno, že jsou z otce lháře... Tedy vesmírní cikáni, ovšem s maringotkami přesunujícími se celé tisíce světelných let za zlomky našich vteřin a minut, měli předat USA vyspělé technologie a zavést nový pořádek: New Age, vítězství pravdy a lásky.

„Skandinávští“ odmítli mít cokoli společného s lidmi jako politickými neandrtálci a primitivy, toužícími jen po majetku a válkách, ničícími planetu včetně životního prostředí. Jen sdělili, že nebudou daleko a občas něco těm vesmírním cikánům překazí.

Hessemann uvádí důkazy, že lidé z vesmíru zde, na planetě Zemi, žijí mezi námi. A vyslovuje první podezření, co zde dělají: dělají politiku a válčí...

Ludvík Souček napsal v 60. letech 20. století ve své povídce o mimozemském reaktorů v pozemském nakladatelství, jak pracuje v redakci „pro vysvětlování, že mimozemšťané nejsou“ a vrací příspěvky s fakty a důkazy zpět autorům. A sám publikuje, že žádní ET nejsou, že je to vědecky dokázáno... Pak sedne po práci na tramvaj, odjede na konečnou a o kus dál, v nějaké zahradní boudě, snad v zahrádkářské kolonii, přejde do galaktického transportéru, který je nejspíše nějakým transformátorem, a odletí domů na víkend tisíce světelných let daleko. V pondělí ráno opět sedí na planetě Zemi ve své kanceláři...

Nesouhlasím se Součkem! Já sám jsem publikoval v r. 2005 ve své úvaze o podivném svědectví z r. 2003, že ET jedou za Prahu ne tramvají, ale autobusem. A pak se přenesou transportérem domů, aby v pondělí ráno nás opět oblažovali tvrzeními a důkazy, že ET nejsou. A co dělají ve skutečnosti?

V Čihošti vtípek s ohnutým **dřevěným** křížem, kusem plodů dřeva a světelné efekty a mrazové kresby a nápisy stály vždy faráře, který byl umlácen a ukopán... Nikdy nemohl prozradit, jak se to dělá! Podobný vtípek cikánských žertérů z vesmíru stál život asi stovku lidí doprovodu polského prezidenta 10. 4. 2010, kde optické, světelné efekty v rámci normy – je to běžné, i když ne typické počasí, osvětlují **politickou** scénu. Kdy silenci v úřadech se chovají tak, jak jsme mohli vidět a slyšet při druhé katyňské tragédii či v 50. letech, kdy případ Čihošť otevřel dveře jak metafyzickému, tak i faktickému zlu. Podle mnohých autorů a svědků díla, bohužel, zločinců z vesmíru, z jiných slunečních soustav.

Blábol? Pusťte si „chování“ mraku a jeho okoli na varšavském letišti 11. 4. 2010 při smutečním obřadu vzdání úcty zesnulému polskému prezidentovi!

P. S. Česká televize má ve svém zpravodajství (www.ct24.cz), tedy i na obrazovkách, záběr v cca 15.10 hod. záběr vynášení rakve s ostatky polského prezidenta z letadla na varšavském letišti. Čestná rota vojáků nese 11. 4. 2010 rakev s ostatky v levé části záběru, pak vpravo je volný prostor letištní plochy a oblohy. Detail: Na obloze jsou 4 tmavší plošky, snad kulovité útvary, rozložené do trojúhelníku s otevřeným úhlem asi 120/60 stupňů mířící doleva nahoru. Jasná 4 UFO. Máme výhodu: vše je v archivu, navíc odvysíláno pro miliony koncesionářů ČT, a tedy potenciálních diváků. Kolik máme svědků? Jaký bude osud záběrů?

Jedinou relevantní otázkou v tomto případě je, zda skvrny nejsou ptáci. A pokud nejsou a je to UFO, či správně skupina UFO, vzdávající čest jako přátelé? Nebo jen kontrolující a dokumentující průběh své „operace“, která mění zásadně dějiny Polska do tří dnů po skončení setkání prezidentů USA a Ruska v Praze dne 8. 4. 2010?

Dlouholeté studium dokumentů I., II. a III. československého odboje a postupný politický vývoj do dnešního dne dává za pravdu pozoruhodné knize Miroslava Dolejšího „Analýza 17. 11. 1989“. Prozkoumáním uváděných skutečných otázek k pozadí mezinárodního dění v politice i technice v planetárním měřítku, jak je publikoval Milton William Cooper s datem 23. 5. 1989, sepsaných od začátku roku 1989, tedy dlouho před dominovým efektem události útěku občanů NDR od léta 1989 až do pádu „železné opony“ a pádu komunistických vlád východního bloku do Vánoc 1988 (kromě SSSR), dává za pravdu jak Dolejšímu, tak Cooperovi. Je třeba zdůraznit, že Miroslav Dolejší nikdy ani slůvkem nenapsal o ovlivňování pozemského života mimozemskými entitami. Vyjma tradicionalistického výkladu světa Bibli a křesťanskou tradici, kde mimozemské týmy jsou dva. Tím vedený absolutním vládcem – Bohem, jeho Synem Kristem a dvořany-anděly. S týmem odpůrce a jeho dvořany, tradičně zvaným Dábel, čert, satan atd. Cooper také nikde nemluví o totožnosti mimozemšťanů s Bohem a dáblem! Jen upozorňuje na přilet dvou bloků mimozemských civilizací a na věrnost ke Kristu.

12. 4. 2010

MIROSLAV MÜLLER

ČESKÉ DĚJINY V OBRAZECH

(Seriál s dobovými vyobrazeními)

GELASIUS DOBNER

(220. výročí úmrtí)

Gelasius Dobner (1719–1790)
(Vyobrazení z roku 1867)

Zakladatelem českého kritického dějepisectví byl **Felix Job DOBNER** (1719–1790), řeholním jménem **Gelasius**, historik a piarista.

Narodil se dne 30. 5. 1719 v Praze v rodině truhláře Josefa Dobnera a Marie Anny, rozené Schöfflerové. Studoval nejprve na jezuitském gymnáziu v Praze. Působením svého příbuzného J. Skřínčho vstoupil v r. 1737 do piaristického řádu; přijal jméno *Felix Job a Sancta Catharina*. V piaristické koleji v dolnorakouském Hronu vystudoval filozofii a teologii. Odtud byl poslán do Vídně, kde vyučoval na piaristickém gymnáziu a zároveň ještě studoval práva. Později Dobner působil jako profesor humanitních věd na řádových školách v Mikulově, kde učil gramatice), a v Kroměříži (učil tu rétorice). Roku 1750 byl povolán do Slaného jako učitel rétoriky a poetiky.

Piaristický řád, jehož byl Dobner členem, významně v této době konkuroval jezuitům v péči o domácí školství. Dobnerovým přičiněním se podařilo dosáhnout u dvorské kanceláře povolení ke zřízení piaristického gymnázia – pro 4 třídy české a 4 třídy německé. Do Prahy, kde tato škola vznikla, přišel Dobner se šesti kněžími ve funkci prefekta. Zpočátku se vyučovalo v Celetné ulici, kde Dobner za tím účelem koupil dům, a později v nově postavené koleji na Novém Městě pražském – na Příkopěch. V čele piaristické ho gymnázia stál Dobner celkem 16 let (1762–1785) jako jeho rektor. Poté se věnoval výhradně vědecké práci. Zemřel dne 24. 5. 1790 v Praze.

G. Dobner si získal uznání nejen jako představitel piaristického školství v Praze, nýbrž i jako historik. Láska k českým dějinám ho přivedla na myšlenku sestavit „vlastenecký slovník dějepisný, zeměpisný a životopisný“. Byl to tehdejší světitel biskup pražský Václav A. Vokoun, velký milovník českých dějin, kdo získal Dobnera pro úkol sepsat kritickou českou historii a kdo mu umožnil přístup k historickým pramenům v pražských církevních knihovnách.

Na počátku radikální změny našeho dějepisectví doby pobělohorské ve skutečně vědeckou historiografii byla výzva V. Vokouna, aby se Dobner postavil proti stávající praxi a aby sepsal českou historii na základě kritického roz-

boru písemných pramenů. Jedno z prvních vědeckých pojednání, kterým Dobner tuto proměnu českého dějepisectví zahájil, byla německy psaná studie o tom, zda legenda o sv. Ludmíle a sv. Václavovi pochází skutečně z pera břeňovského mnicha Kristiána. Dobner tímto svým dílem otevřel odbornou diskusi mezi historiky, která trvala více než dvě stě let.

V té době zemřel biskup V. Vokoun (1757) a na pořad dne se dostal záměr vydat latinský překlad kroniky Václava Hájka z Libočan. Původní překlad piaristy Viktorina a Sancta Cruce pod dlouhým latinským názvem, jenž bývá historiky zkracován na „Annales Hageciani“, G. Dobner doplnil o kritický komentář, který vyšel tiskem v letech 1761–1768 v šesti svazcích.

Přes nepřetržené domácích „kolegů“, kteří trvali na věrohodnosti Hájkovy kroniky, stalo se toto Dobnerovo průkopnické dílo základem moderní české historiografie („kritického dějepzpytu“). Za tento počín se Dobner dočkal mnoha ocenění v rámci piaristického řádu i mimo něj. V r. 1772 mu císařovna Marie Terezie darovala mnoho knih k dalšímu studiu a přiznala mu roční penzi ve výši 300 zlatých.

Dobnerův komentář k Hájkově kronice se fakticky stal samostatným vědeckým zpracováním starších českých dějin. Jeho šestý svazek zahrnuje období let 1094–1198. Při zkoumání pramenů pořídil Dobner v různých šlechtických a církevních archívech množství dosud nevydaných listin a dalších písemností. Takto shromážděný materiál začal v r. 1764 vydávat jako pramennou edici s názvem „Monumenta historica Bohemiae nusquam antehac edita“ (Dosud nevydané historické památky Čech). Tato šestisvazková edice pramenů vycházela až do r. 1785. Mezi vydanými prameny byly i kroniky, počínaje Kosmovou Kronikou českou.

Kromě toho byl Dobner autorem mnoha dalších historických studií, psaných latinsky nebo německy. V nich se autor věnoval např. otázkám rozsahu Velkomoravské říše, původu cyrilice a hlaholice, staroslovanské bohoslužby v českých zemích, otázkám vztahu českého státu k německé říši atd.

Gelasius Dobner byl prvním českým moderním historikem, který stavěl na kritické metodě zkoumání písemných pramenů a odmítal neproěřené fabulace i výmysly. Byl to on, kdo skončil s tzv. hájkováním v českých dějinách. Po vydání jeho kritického komentáře k Hájkově kronice se už žádný český historik neodvážil nekriticky opírat výhradně o tohoto středověkého kronikáře.

V pozdějších letech byla Dobnerova osobnost zastíněna jinými českými historiky. Dvě století negativního nazírání české společnosti na úlohu kněží způsobilo, že Dobnerovo jméno bylo téměř zapomenuto.

16. 5. 2010

PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK

Recenze

Jak zařadit dílo „Konec věku příběhů“?

Autor Dr. Bohumil Kobliha charakterizuje naši dobu jako věk příběhů, účelově vymyšlených k ovládnutí lidské společnosti. Ujal se úkolu shrnout nekompromisním a odvážným způsobem podstatu náboženských dogmat a politických idejí k ovládnutí světa.

Podle jeho slov v úvodu je to kniha „širšího, snadno říci všelidského záběru a shrnuje značnou část toho, co poznal v oboru existence jako inženýr a člověk za přibližně padesát let jeho cílevědomého pozorování, studia a přemýšlení“.

To ovlivnilo charakter této knihy, která není čtením na dobrou noc pro laického čtenáře, ale je spíše učebnicí, vykládající známé příběhy z dějin lidstva nekompromisním, technickým způsobem. Nepopisuje jen hotové dílo lidské společnosti, ale snaží se dobrat důvodů a důsledků, proč tomu tak v jednotlivých případech bylo. A snaží se sestavit „kategorický imperativ“, jak by se mělo lidstvo chovat, aby se vyhnulo blížící se možné zkáze.

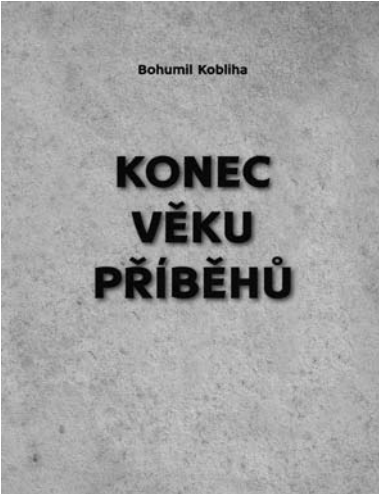
Při vlastní analýze, důsledně technicky kategorizované dochází autor až k potřebě vytvořit něco, co by zastřešovalo stávající výklady historie lidstva, a vytváří novou entitu „eN“. Jakéhosi Nadboha, jehož existence by měla mnohem výstižněji vysvětlovat skutečnosti, bez účelových a často zistných „příběhů“. Je to zajímavý přístup, který ocení ten, kdo si knihu přečte až do konce a dokáže se „naladit“ na vlnu autorova myšlení. Popisovat proto detailně obsah knihy by bylo předčasným

prozrazováním pointy tohoto nového „příběhu“. Tu si musí vytvořit čtenář sám. Podkladů pro to je v knize dost.

ING. VLADIMÍR VESELÝ

Bohumil Kobliha:
KONEC VĚKU PŘÍBĚHŮ
Formát: 165×220mm, váz., 272 stran, 247Kč
ISBN 978-80-904076-0-2

Zájemci si mohou knihu objednat na adrese:
Vydavatelství PhDr. Rostislav Janošík,
Přetlucká 2330/31,
100 00 Praha 10,
tel. 223 012 252, fax: 274 815 072

Demokracie – víme vůbec, co to je?

Kdekdo, zejména naši politici, rádi mluví o demokracii, ale podle činů o ní vůbec nic nevědí. Česká republika tvrdí, že přešla od komunistického totalismu k demokracii, ale ve skutečnosti převzala jako vzor demokracie jen světově proklamovanou politiku Británie a Spojených států, aniž by se snažila přiblížit původní demokracii řecké.

Je známo, že staří Řekové byli vynikajícími řečníky a nevynechali žádnou volnou chvíli, aby se nezúčastnili veřejné diskuse o věcech veřejných. Historie proto zanechala mnoho významných lidí, reprezentujících tuto dobu volnomyšlenkářství. Jen člověk svobodný a v demokracii vyrostlý může být svým myšlením přínosný celé společnosti. To je silou demokracie. Vzorem jsou Athény v roce 575 př. Kr., které byly prvním státem, řízeným vlastním obyvatelstvem, až do vzdálenosti jednoho dne cestování od nich.

Každý bez rozdílu měl právo veřejně vystoupit na shromáždění v Ecclesia nebo Assembly, což bylo něco jako náš Parlament. Na veřejném místě, zvaném Pnyx, což byl kopec poblíž Akropole, mohl každý občan Athén přednést své názory. Ať chudý, nebo bohatý měl nezadatelné právo a mohl během svého veřejného vystoupení navrhnout nový zákon nebo navrhnout zrušit jiný a nechat o tom hlasovat. Kritizovali-li někdo řečníka, byl ten povinen odpovědět na slova kritiky, což dnešním politikům zcela schází. I cizinec se mohl vyjádřit, ale volit mohli jen muži státu Athény. Dokonce ani ne ženy, což by se dnes asi nelíbilo, ale oni zase nemohli dosazovat svoje milenky. Takto sjednocené svobodomyšlné občany státu bylo těžké porazit, a proto athénský stát vzdoroval všem nebezpečím válek a nikdy nebyl na dlouhou dobu okupován. Až do dnešních dnů, kdy jeho jednotu rozvrátila globalizace a společná evropská měna.

Jiné místo pro svobodu projevu bylo místo, zvané Béma, což by dnes reprezentovalo Senát. Tam musel každý občan zaplatit za projev svých názorů malý symbolický poplatek a z tohoto místa se mohl nechat zvolit do členstva 501 (lichý počet pro zabránění rovnosti hlasů) volených reprezentantů, kteří volili svůj magistrát a byli protiváhou Assembly – parlamentu. Ti museli vždy nalézt společnou cestu a shodu názorů.

V rámci soudnictví zavedla město Athény porotu občanů, což ještě dnes praktikují některé státy. Zástupci občanů nebyli znalci práva a do poroty bylo voleno až 6000 členů. Soudce nebyl přítomen, rozhodovali občané. Trest byl splněn rychle, bez ohledu na sociální pozadí, takže i velmi bohatí se podvolili demokratickému systému. Porota po vyslechnutí svědků volila tajně a rozhodla na základě většiny hlasů. Každý občan byl srozuměn s výsledkem a každý tomuto procesu rozuměl, což se nedá o dnešních soudech říci.

Důkazem síly demokracie bylo, že nevznikaly občanské války a rozbroje, občané se cítili svobodně, neexistovala privilegovaná třída. Senát, Béma, měl za úkol dosadit zaměstnance pracující pro veřejnost a rovněž v případech ohrožení jmenovat generály na

obranu Athén, kteří byli v době klidu zase odvoláni. Volbě předcházela proces všech účastníků o zaplacení symbolického příspěvku, než se přikročilo k rozhodování o ustavení, nebo odvolání různých administrativních úředníků, pracujících pro veřejnost. Z těchto peněz se platili písaři i umělci ve službách Athén, nikdy však nebylo dost na placení celodenních politiků - nikdo se proto nestal profesionálním politikem. Veřejné služby byly pod pozorným okem občanů voličů, aby se nemrhalo penězi. Úředník, neplnící svou povinnost byl okamžitě odvolán.

Takový systém umožnil, že i chudý, ale myšlenkově prospěšný člověk mohl vykonat mnoho dobra ve prospěch celku a byl za svoji funkci váženým občanem. Kdo zklamal, již nikdy se k veřejné funkci nedostal. Takto vedený stát se stal tvrdým oříškem pro všechny jeho nepřátele a byl to důkaz odolnosti demokratického smýšlení. Na rozdíl od dnešních zkorumpovaných politiků doma i ve světě. Městský stát Athény se stal středem kultury, filozofie a učení. Obchodně prosperoval bez následků, zmatků a krveprolití, jen díky tomuto neuvěřitelnému způsobu vedení společnosti, což se nedá říci o naší dnešní „demokracii“. Amerika bohatne z válek, které rozpoutává v různých zemích světa, a přesto je zadlužena. Bankrotují celé státy, Amerika má trilionové dluhy právě v důsledku těchto válek. Paradoxně nejvíce u Číny, jejíž režim tak ráda hanobí. Podobá se spíše Spartě, té také demokracie dlouho nevydržela pro zavedenou brutální diktaturu. Americká, zdánlivá demokracie zaniká také pod totalitou. Totalitou peněz.

Dnešní naše shromáždění, jak Senát, tak Parlament, jsou „zlatým dolem“ pro politiky. Obě komory jsou plné lidí s tituly právníků, normální občan tam prostě neexistuje, takže hlas občanů je nevyslyšen a potřeba občanů je vystřídaná potřebou několika zbohatlíků. To je na úkor veřejnosti k úplné zkáze demokracie. Největší „demokratickou katastrofou“ jsou dnešní média, která jsou svou podstatou nástrojem jedné a téže skupiny privilegovaných lidí, jdoucích za mocí a vlivem. Používají jej proti ostatním občanům ke svému finančnímu obohacování, aby ještě více ztotožili své spoluobčany a sami byli nad zákonem.

Sudťe sami, co nám zbylo ještě z původní řecké demokracie! Já na poli demokracie žádný pokrok nevidím. Demokracie je podle Jamese Madisona právem lidí vybrat si své tyrany. Jak jste na tom vy sami?

ROBERT NOHEJL, SYDNEY

SN NA INTERNETU

Upozorňujeme čtenáře, zejména ze zahraničí, že mohou právě vyšlá čísla SN najít také na této internetové adrese: www.volny.cz/ingvesely

NA TAPETĚ

ČEŠI NEJSOU ŘEKOVÉ ANI THAJCI aneb Hrozí naší zemi nový Únor 1948?

Když jsem v minulém čísle psal upoutávku pro příští článek této rubriky, bylo všechno jasné. Vítězství ČSSD v květnových volbách do Poslanecké sněmovny se zdálo být jednoznačné. A reálně byly i obavy z toho, co se může po volbách stát. Známe to přece všichni: něco jiného říkají výzkumy volebních preferencí, něco docela jiného je pak realita volebních výsledků...

Dva týdny před skutečnými volbami není situace zdaleka tak „divoká“ jako před čtvrt rokem. Ostatně, něco naznačily již nedávno uskutečněné volby středoškoláků, v nichž zvítězila TOP 09 a ODS, kdežto ČSSD a KSČM skončily až na „chvostu“ pomyslné kandidátky. Proč jinak nepolitická mládež tak nekompromisně odmítla favorizovanou ČSSD, byť její představitelé slibovali zrušení státních maturit? Snad proto, že v čele strany i nadále zůstává J. Paroubek, a to na rozdíl od ODS, která se rozhodla „přepřáhnout“ ještě před volbami. Výměna M. Topolánka P. Nečasem zafungovala a ukázala se být velmi dobrým politickým tahem, který už nese své ovoce.

Problém naší vnitropolitické situace spočívá v tom, že již dlouhou dobu sedí v parlamentních lavicích stále stejná parta lidí, které vyhovuje stav nehybnosti. Nikdo nemá zájem ho měnit. Každému je sice jasné, že změna musí přijít, ale nikomu se do toho nechce. Jak této změny dosáhnout? Myslí, že by stačilo velmi jednoduché opatření: poslanci i senátoři by za svou práci dostávali jen „symbolický“ plat ve výši průměrného měsíčního platu zaměstnanců. Možná že pak by se snažili daleko více pracovat pro to, aby se ekonomika této země rozvíjela.

Vraťme se však k otázce v titulku tohoto článku: Hrozí opravdu naší zemi to, že po volbách dojde k očekávané spolupráci sociálních demokratů a komunistů? Domnívám se, že nikoliv. ČSSD se může naopak přihodit to, že se buď do parlamentu vůbec nedostane, nebo že jen o vlásek překročí pětiprocentní hranici.

V této souvislosti jsem si jen tak mimoděk vzpomněl na jedno vystoupení V. Špidly z doby, kdy byl premiérem a předsedou ČSSD. Hovořil tehdy o tom, že by bylo dobré snížit dosavadní pětiprocentní hranici na tři procenta. Jeho návrh však zůstal bez odezvy. Dnes by se určitě hodil, možná i ČSSD...

Je zřejmé, že po těchto volbách zasednou v parlamentu zástupci nových stran. Kolik jich bude, nelze zatím odhadovat, ale je jisté, že přinesou tolik potřebnou změnu a pohyb. Kdyby k tomu nedošlo, stal by se z našeho parlamentu velice brzy „politický skanzen“ či „jurský park“.

Jak známo, Češi nikdy nebyli velcí revolucionáři a přílišným změnám nefandili. Jsou pravým opakem toho, co vidíme v těchto dnech v televizních záběrech z Řeka nebo Thajska. Právě vývoj těchto dvou zemí, někdejších „turistických rájů“, vzdálených od sebe tisíce kilometrů, ukazuje, jak rychle se situace může změnit – ze dne na den.

Ano, svět kolem nás se mění. Co bylo včera, dnes už není. Dočkáme se změny k lepšímu také u nás?

16. 5. 2010

- RJ -

Ludovít Štúr
Celý život bojoval za náš národ
Teraz je rad na nás

Slovenské Hnutie Obrody

Pridaj sa k nám!
www.sho.sk

Něco málo k parlamentním...

(Pokračování ze str. 1)

však sobě a těm, kteří mají vliv na to, aby mohli ve svých teplejších místech zůstat. Společenská zřízení nebo jejich varianty a protagonisté se mění, ale zpravidla častěji, než je doba aktivního života politika. Proto se setkáváme nezdědky s takovými politiky, kteří z existenčních důvodů bezostyšně mění kabát svého politického přesvědčení podle současné módy a výnosnosti.

Například pan Kraus přežil ve funkci pád totality a stal se dlouhodobým demokratickým poslancem. Záznam o bytí vlažné, ale neodmitavé spolupráci s StB má několik i velice významných politiků. Je to nejen údajný spis („ROKO“) na Jiřího Paroubka, který může být jen účelově fingovaný, včetně jeho vysoké funkce u ČSS, kde by musel asi zastávat jiná stanoviska, než u ČSSD, ale podobný záznam má i Václav Havel a mnoho dalších politiků. Nezanedbatelný střet zájmů mají i Alexandr Vondra i „kníže Karl Schwarzenberg“, zapsaní v seznámech účastníků rádobý světovládné Trilaterální komise 2005, kteří se stali později jako ministři zahraničí strážci našich, ne tak světových republikových zájmů. Jak, to máme ještě v paměti. Proč jsme museli mít za ministra člověka s anglickým občanstvím, nebo musíme mít v úřednické vládě nevýrazného Slováka, to opravdu nevím. O přeběhlích v parlamentu se raději zmiňovat nebudu, není se čím chlubit.

Mluvíme-li o závislosti politiků a jejich „řidičích důstojníků“, nejen těch od StB, nelze se nezmínit o možném vlivu zatím neprokázaných návštěvníků z jiných, mimozemských civilizací. Bylo by jisté

nemístnou namyšleností si myslet, že při tom obrovském množství galaxií a planet jsme ve vesmíru sami. Odhaduje se, že pár tisíc těles má podobné podmínky k životu – jako my. Mnohé z nich mohou být daleko vyspělejší než my a mohou mít touhu i schopnost se k nám podívat. Ať už z důvodů zistných, nebo po nukleárních výbuších u nás i bezpečnostních. A jsou-li stvoření podle stejných bohů jako my, pak i touhou po ovládnutí planety. Navíc jich může být i více ras a druhů a mohou být také dělení na mírotvorné, starající se o bezpečnost galaxií, a ziskuchtivé, ve funkci kozlů zahradníkem, jak je teď u nás nedobrým zvykem. Ti druzí, jak známo, postupují zpravidla pokoutním způsobem, vytvářejícím si tajnou armádu dobře placených nebo nábožensky ovládaných poradců, kteří svým kozlům přinesou žádanou zeleninu dobře očištěnou na tácu až domů.

Nejsem člověk závistivý, ale nedovedu si představit, na co potřebuje i významný člověk osobní až půlmilionový plat, když na všechny služební vydaje mu jsou vypláceny nemalé, nezdaněné náhrady. Za službu (miněno dobrou) národu se, jak známo, neplatí, a když, tak většinou kriminálně, nebo podivnou nehodou. Za pokoutné služby se ovšem platí královsky a obvykle se to mnohonásobně vrátí. „Provize“ za sjednané výhodné obchody jsou jedním z nich. To je ovšem korupce státem povolená a často i hrazená. Jejím výsledkem jsou prodané podniky s miliardovými zisky, jako banky, telekomunikační společnosti, prosperující podniky, zdravotnictví, pošta a doprava. Tedy slepice, snášející zlatá

vejce do jiného hnízda než tam, kde jim sypou zrní. Nevýjimaje potravinové zásobování obyvatel, jehož struktura i zdroje jsou nemálo zdevastovány a orientovány na dovoz, takže v případě nějaké blokády bychom se sami neuživili. A to ještě vydržíme námi placené žoldnéře, bojující za převážně cizí zájmy. Zmíněnými vysokými platy je proto možná upláčeno jen jejich svědomí, mají-li nějaké.

Na internetu se hodně spekuluje o tajných smlouvách s mimozemšťany a jejich působení. Ať už s těmi militantními a jejich možnému poštuchování k rozbrojům a válkám, redukujícím obyvatele planety, tak těch antimilitantních, kteří se snaží zbrzdit příliš překotný vývoj ničivých prostředků a zmenšit tak nebezpečí pro jiné civilizace v blízkých letech. Jedni nám možná pomohli k poznání jaderné energie, druzí naopak brzdi náš vývoj zaváděním do „slepých uliček“ poznání, jako je konečná a nepřekročitelná rychlost světla. Má se to dít cestou smluv s vládami i individuálními vynálezci. Díky nespolehlivosti zpráv je to však oblast nedoložitelných spekulací.

Ať už tedy pokušíte i korupčníky jsou místní, nebo externí spekulanti, občané na to doplácejí a ve vedoucích funkcích by takové být neměli. Nevolte je však, když se tak vtírají a o lepších nevíte, nebo se nedozvíte. Zato o těch staronových se sebechvála sype jako peří z roztržené peřiny. Nikdo vám nedá to, co oni vám slíbí. Za léta bojů o své výhody jsou to již zkušenými manipulátory s veřejným míněním a amatéři nemají proti nim šanci. Zase si nainscenují plachtu a budou se utrpěně hádat o kůži medvěda, bez ohledu na jeho vůli.

29. 4. 2010

ING. VLADIMÍR VESELÝ

TŘEŠNIČKA NA DORTU

V době předvolebního reje a v rámci nespočetného množství nesmyslných nápadů nechal se slyšet i bývalý prezident ČSSR-ČSFR-ČR Václav Havel. Seznámil čtenáře Mladé fronty DNES s programem pomyslné strany, kterou by založil, kdyby mu dneska bylo pětaticet. Byla by to strana programově antipartajní, nepolitická, ani nalevo, ani napravo, strana čníci nade vším tím trapným politickým hemžením. Největší vadou takové strany by bylo, že by ji zase nikdo nevolil, jako kdysi Unii svobody nebo Zelené.

Dovolím si naznačit, proč by tomu tak bylo. Přeskočme rovnou známé floskule o partajokraci, jelikož plácát plochou dlaní do vody nemá už dneska smysl. Po těch dvaceti letech svobodného rozvoje už víme, že bez soupeření názorů, které reprezentují právě že různé strany, je demokracie nemyslitelná. Krom strany, která má na všechno správný, ústřední názor, musí být nutně v demokratické společnosti ještě někdo, kdo má názor úplně jiný, nekuli opačný.

Václav Havel se například domnívá, že to není ekonomika a její růst, co je ve společnosti nejdůležitější, a na první místo staví morálku. K tomu je potřeba vědět, že zatímco ekonomika stojí a leží na přesných číslích, díky nimž lze kdykoliv doložit její skutečný stav na daném území, o morálce můžete kázat, co vám libo, neboť je to fenomén neměřitelný. Prohlásíme-li tudíž, že morálka společnosti je všeobecně bídná, docela jistě najdeme věčné posluchače.

Je tomu skutečně tak, neboť tahle prachbídná morálka vládne v lidské společnosti už dlouhé tisíce let. Lidi se posledních 5000 let chovají hrozně, což nám dosvědčují ve svých zachovaných artefaktech také antičtí dramatici Aischylos, Sofoklés i Euripidés. Tahle amorální situace ve společnosti přetrvala až do Kristova zrození v roce nula. Proto se ustavila svatá církev římskokatolická a v Desateru postihla hlavní světské hříchy, aby před nimi varovala další pokolení. Bohužel, z Desatera se nakonec stal jen výčet nejběžnějších hříchů, jejichž četnost se průběhem dalších dvou tisíciletí v souladu s neustálé se zvětšující populací trvale a nezadržitelně zvyšovala.

Ukázalo se během posledních dvou tisíciletí, že s lidmi nikdo nic nesvede, nedají si říct, nikdo je nedokáže změnit, snad jen s výjimkou marxistů, kteří k tomu ovšem potřebují desetitisíce koncentračních táborů-gulagů. Tam pak tato proměna probíhá rychle a spolehlivě.

Století, které máme zaplatitůh za sebou, jednoznačně prokázalo, jak je na tom lidstvo s morálkou a že snad jediné pozvolným zvyšováním životní úrovně, neboli postupným zlepšováním podmínek k normálnímu lidskému životu, lze zjednat jakous takous nápravu a později možná dosáhnout nepatrného zlepšení situace. Komunistické totalitní systémy „nedojely“ na to, že by v „táboře míru“ upadla morálka natolik, že by to lidi hnalo do vzpour, ale na prostém faktu, že životní nivó na Západě bylo pětkrát až desetkrát vyšší (a čím dále na Východ, tím se tento poměr zvětšoval). Být tomu naopak, neboli kdyby životní úroveň občanů sovětských dominií byla pětkrát až desetkrát vyšší než na Západě, občané v těchto zemích by se drželi svých totalit zuby nehty bez ohledu na to, že systém, v němž žili, byl povytce amorální.

Politická propaganda, postavená na hlásání čisté morálky, je určena k neúspěchu. Lidi nemůžete nechat pomřít hladu jen proto, aby se už konečně naučili chovat slušně. Lidi se sami začnou chovat lépe a morálněji, až se začnou mít lépe. K tomu ovšem vede cesta jediné přes prosperující ekonomiku a její blahodárný růst. Morálka je moc pěkná jako červená třešnička na dortu.

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

PODĚKOVÁNÍ

Upřímně děkujeme všem našim předplatitelům, příspěvatelům i čtenářům, kteří svým finančním darem podpořili další vydávání SN.

REDAKCE

Citáty měsíce

Vzdělání je nejlepší cestovné pro stáří.

(Aristoteles)

Neslibuj, že vykonáš, nehonos se, žes vykonal, ale ponech svým skutkům, aby za tebe mluvily.

(J. A. Komenský)

Brzy spát, časné vstát je cesta ke zdraví, bohatství a moudrosti.

(B. Franklin)

STRUČNĚ A JASNĚ:

Dokud mohou vycházet SVOBODNÉ NOVINY, dotud existuje v naší zemi svoboda a vývoj směrem k demokracii.

REDAKCE

Svobodné noviny

NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

YDAVATEL A ŠÉFREDAKTOR: PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK • ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA: ING. VLADIMÍR VESELÝ • LAYOUT A GRAFIKA: MARTIN ZÁHORA • PÍSEMNÝ KONTAKT: PŘETLUCKÁ 31, 10000 PRAHA 10 • ☎ 223012252 • FAX: 274815072 • E-MAIL: SVOBODNE.NOVINY@SEZNAM.CZ • REGISTRACE: MK ČR E13181 • ISSN 1803-0955 • DISTRIBUCE: PNS, A.S. • UZÁVĚRKA TOHOTO ČÍSLA: 17. 5. 2010 • CENZURA JE NEPŘÍPUSTNÁ. • PUBLIKUJEME I NÁZORY, KTERÉ NEMUSÍ BÝT SHODNÉ SE STANOVISKEM REDAKCE. • ZA OBSAH ČLÁNKŮ A REKLAM ODPOVÍDÁ AUTOR.

Národní obzory

NEZÁVISLÁ REVUE ČESKÉHO NACIONALISMU

<http://www.narodnilisty.wz.cz>

Jsem bílá a hetero. Kam mohu, prosím, emigrovat?

Po poslední deregulaci nájemného – protože jsem holt svůj byt nemohla odkoupit za hubičku od obce, anžto byl restituován – jsem dobrovolně a bez jakéhokoli finančního vyrovnání svůj stávající, dekretovaný byt opustila a nastěhovala se do běžného pronájmu. Našla jsem si byt cenově výhodný, s garancí nezvyšování nájmu. Cenově výhodný byl z těch důvodů, že byl v hrozném stavu. Vypůjčila jsem si peníze a byt dala do pořádku tak, aby se v něm dalo důstojně bydlet. Půlku rekonstrukce koupelny hradil majitel. S výhledem do budoucna se mi momentální investice vyplatí, byť jsem se zadlužila.

Kdybych byla svůj romský spoluobčan, nemusela bych se z bytu, který už jsem nemohla platit, stěhovat. Neplatila bych. Až by to přesáhlo únosnou míru, dostala bych třeba finský domek. Kdybych ale měla státní byt, tak bych jej prodala, odjela bych na nějaký čas na rekreaci třeba do Anglie nebo za Velkou louží, odlehčila bych jim tam sociální rozpočet, pak bych se vrátila a dostala bych nový státní byt. Také bych vymáhala sociální dávky, které mi tady „utekly“.

Pokud bych se nestarala o děti, případně je neposílala do školy, stačilo by mi udělat dusno, že mé dítě chtějí dát do zvláštní školy, což je diskriminace. Stejně tak bych mohla dělat v domě a ulici binec, krást okapy, rozebírat opuštěné byty, případně vybydlovat jeden byt za druhým, činit spoluobčanům v blízkém okolí ze života peklo a na všechno kašlat, protože bych měla svá kulturní specifika a kdo by je nerespektoval, hned bych ho nechala usmazit za rasovou nesnášenlivost. A pokud by se přece jen našel naivní policajt, který by mě buzeroval, zavolala bych do televize. Mohla bych nadávat do bílých sviní, zatímco mě by tou černou nikdo nesměl nazvat, protože to by byl rasismus.

Jako dovětek k pochybnosti, zda mám pro život u nás tu správnou barvu, pouze jediné: bude-li se mnou v domě bydlet rodina, kterou od ostatních lidí nejruznějších povah, sociální pozice a vzdělání, bude odlišovat právě a pouze ta barva pleti, klidně půjdu s jejich madam na kafe. Budeme-li si mít o čem povídat. Ať už bude černá, žlutá nebo puntikátá.

Nyní k mé trapné obyčejné heterosexuální orientaci. Ale vytýkám před další: všichni z ulice, bez rozdílu, jsme milovali úžasně chytrého, vtipného a fakt krásného Waltra z hospody U Písecké brány. Na jednoho Silvestra byl u nás s přítelem. Takový Mirek Ko-

vářik byl skvělý a měla jsem ho ráda, stejně jako on mě. Měla jsem dost homosexuálních kamarádů, už za „bolševika“, kterých jsem si vážila. Holt žil Petr se Standou! Petr skvěle vařil, oba byli vzděláni, slušní lidé a distingovaní chlapi. Jejich vztah, nepochybně lásku, jsme všichni samozřejmě akceptovali. Nejprve mně ale Petr musel taktně vysvětlit, že fakt můžeme být pouze kamarádi. Nepoznali byste to na něm, byť je to věc podružná.

Každý má právo na lásku a každý ji potřebuje. To, co se děje za zdmi bytů, je věc soukromá, je mi to jedno u homosexuálů, stejně jako je mi jedno s kým *kdo-koli* spí v posteli. A kolik z homo bylo a je úžasných herců, zpěváků, architektů, spisovatelů...

Homosexualitu nepovažuji za nemoc, stejně jako nepovažuji za nemoc, narodí-li se někdo bez nohy. Heterosexualitu považuji za normál, homosexualitu za odchylku od normálu. Tím pádem už bruslím na tenkém ledě, protože homosexualita je dnes fazena na stejnou úroveň jako heterosexuality. (Pro jistotu připomínám, že nemluvim o lidech, ale o sexuální orientaci! Siceh je holt siceh, dneska člověk už pomalu neví dne ani hodiny, kdy se ocitne před soudem.) Homosexuálové mohou uzavírat manželské sňatky, registrovaná partnerství. Jen ta církev je nechce pustit k oltáři a a stále něco mele o rodině.

Nenechme se mýlit! Samozřejmě, že registrovaná partnerství jsou sondáž a strkání zatím dvou prstíků do dveří, než se ty dveře prokopnou. Je to jen zkuška, co snesem. Nikdo jim v ničem nebrání, mnozí se svou orientací pyšní a stavějí ji na odív, ač se jich na to nikdo neptá. A nic homosexuálním párům nebránilo a nebrání, aby praktické otázky svého soužití, jako je dědictví, právo na informace atd., ošetřili u notáře a měli tak klid a jistotu. A jsem přesvědčená, že jsou tací, kteří to tak dělají. Jen je není vidět a slyšet!

Ovšem ti méně početní, avšak hluchí, si „sňatky“ prosadili a to pouze a jen na základě sexuální orientace. Až budou aspoň 4 procenta spoluobčanů puzených svou pohlavní touhou k sousedovic koze, čekají nás zajímavé věci.

Ale registrovaným partnerstvím to nekončí. Protože homosexuální partneři s celkem pochopitelných důvodů nemohou mít děti, nechtějí být o tu radost ochuzeni, chtějí být také rodina a proto žádají možnost adopcí. Prakticky: je tolik bezdětných manželských – mohou napsat normálních? – párů, že

nevím, jak by to v realu vypadalo. Zdravý rozum velí, že normální manželský pár by měl mít před registrovaným partnerstvím přednost. Jenže – to by byla nepochybně diskriminace.

A co děti, které nikdo nechce, zní námitka. Že je lepší, když má dítě dva tatínky nebo dvě maminky, než když je dětském domově? Tak dobře. Na přímou otázku, se zvážením všech souvislostí, přímá odpověď. Ne! Jestli je něco k řešení, tak je to pouze úroveň zařízení pro děti bez rodičů. (Ano, tady by se měl stát tmlouvat. Ne v prikazování soukromým majitelům restaurací, jestli se u nich smí nebo nesmí kouřit.) Ze stejného soudku je možnost umělého oplodnění ženy v lesbickém svazku. Jenže – už od školky se dnes děti učí, že rodina je buď tatínek a maminka nebo tatínek a tatínek nebo maminka a maminka. Zbláznilli jsme se?

Že můj pocit, že nám 4 procentní menšina obrací naruby svět je mylný? Že si to musím nechat líbit, protože jinak mě někdo zažaluje? Je mi jedno, kdo s kým. Ale mám svaté právo, aby mně vadily průvody homosexuálů s nahými zadky, stejně jako mně vadí vidět dva homosexuály žhavě se líbající a objímající, protože mě to odpuzuje. To, že mi to vadí, zase já považuji za normální a vadí mi to ještě více, než když se na veřejnosti ordinérně chovají hetero. To mi totiž vadí z hlediska slušnosti. Což je ale dáno pouze mou výchovou, zatímco za odpor k líbajícím se homo nemohu. Jako oni za svou orientaci.

Nečekám, že za svůj názor, že někdo se narodí slepý, někdo hluchý, někdo homo, sklidím pochvalu. Ale ani slepec ani hluchý holt nemohou vše. Tak ať už mě homosexuálové neštvou a žijí si svůj život i s tím křížem bez dětí, protože každý máme nějaký kříž, a ať mi nepřevrací naruby svět. Ani dětem, které se, díky jejich tvrdé ofenzivě, učí považovat za pouhou variantu vztahů odchylku od normálu. Protože – co potom chudáci praktikující pedofilové! Jak k tomu přijdou!? To, že se jedná o trestný čin, je v tomto případě irrelevantní. Homosexualita byla ještě nedávno. A opravdu chápu rozdíly. A opravdu každému přejí šťastný život. Většinou totiž nikdy není pouze procházkou růžovým sadem a nikdo nemůže mít všechno. Tak si nás Pán Bůh nevymyslel. Ani hetero, ani homosexuály.

DUŠICA ZIMOVÁ

Vážně mám ráda děti i psy, pane doktore!

Nemám malé dítě. Mám dospělého syna. I on byl malým dítětem, což jistě nepopře ani ten, kdo mého syna nezná. Už za jeho dětství se objevovala v televizi dílka, kdy dospívající dorostenci postékávali na rodiče, uráželi je a rodičové, hlavu v dlaních a ničící si manželství, místo toho, aby jim dali pár facek, řešili a řešili. Nastal kult dítěte.

Děti jsou úžasné bytosti a nikdy, nikdy to u nich nemůžeme přehnat s láskou. Láskou se nic nezkaží. Naopak. Tak jako jídlo potřebuje sůl, děti potřebují lásku. Pokud není opicí. Ale i tak je věcí pouze a jen každého rodiče, jak své dítě vychovává. O tom žádná. Ani stát, ani sousedé do toho nemají co mluvit, pokud se rodiče o dítě starají, pokud dítě chodí do školy nebo se vzdělává doma a nevytrískává vám okna. To, že si myslím, že onen kult dítěte, které si může dělat co chce, ve škole po sobě neuklízet, být drzé na rodiče, skákat neomaleně do řeči, otravovat hosty v restauraci a kopat do lidí v tramvaji není to pravé ořechové, je jen můj problém. Budíž kult dítěte. Pokud v té v tramvaji nekope do mne.

Poslední dobou lze ale registrovat nový kult. Kult Velké Matky. Velkou Matku není radno upozornit na to, že do vás její dítě kope zablácenými botkami. V restauraci, výhradně v těch lepších, vytáhne Velká Matka prs a začne kojít. Zkuste jen naznačit, že snad by mohla způsobit čes návštěvu restaurace režimu dítěte. Vlastně ne! Nezkoušejte to. Vždyť kojení je taaaák přirozenééé.

V samoobsluze vás Velká Matka přirazí kočárem do šampónů, ani nemrknete, stejně tak nechá kočár uprostřed uličky a jde cosi kamsi vybírat, takže ji musíte pěkně poprosit, kdyby byla tak laskavá.....Ale pěkně! Konkrétně do drogerií vyražejí Velké Matky rády v dvojicích, takže dva kočáry vytvoří vozovou hradbu. Mají přece nárok poklábosit nad šminkami a dětskou výživou s kamarádkou, když jsou furt uvázané doma na těch galejích. Jejich chodící ratolesti zatím řvou a lítají po kvelbu.

Poslední zkušenost mne u pokladny svedla dohromady s Velkou Matkou, která stála za manželem s vozíkem, držela v náručí dítě a do cesty k druhé pokladně, kde si tím pádem pokladní mohla orazit, si odložila prázdný kočár. Za ten se postavil z míry vyvedený pán a čekal... Stoupala jsem si za ním, Velké Matky v sousední frontě jsem si nevšimla. Zeptala jsem se tudíž pána, zda je ten kočár jeho. Není, pokrčil bezradně rameny. Zato Velká Matka, nepochybně rozradostněna tím, že se konečně dočkala kverulanta mi dala co proto a její francouzský muž mi ve svém rodném jazyce asi ještě i slíbil.

Co čert nechtěl, mě druhé dnešní téma – pes – mě čekalo následně v tramvaji. Upozorňuji předem, že být se mi to jeví jako cvokárna, ať se psi voní, kulmují, koupají s lístky růží a nosí oblečky jak Barbie, pokud to páníčkům dělá radost. Navoněný pes na mě asi nebude mít chuť, ten bude na granulích. Nebudu psát o nepřebýrných zážitcích, kdy mě slintající tele bez košíku oblemcá kabát nebo na mě dokonce přítulně vyskočí se zablácenými tlapami. Už jsem tak cvyčičená, že si nedovolím zařvat, ať si tu čubu hldají, protože jsem přece milá paní a ne nějaká nesnášenlivá stará bréca! Dokonce s milým úsměvem, zbrocena potem, protože se bojím, překračuji v komihající se tramvaji rozvaleného psa, za dojatého a pyšného úsměvu majitele povalující se bestie, která by mi ocasem nebo košíkem dokázala přerazit nohu, pokud bych mu já na tu jeho šlápla.

Jenže tentokrát jsem měla dvě těžké tašky, se kterými jsem se sotva vydrápala do tramvaje a upadla do nejbližšího sedadla. Na prvním sedadle za řidičem děva, vedle na zemi krásný, velký zlatý pes. Z pozice vedle sedadla se ovšem za chvíli přetěžkotonážnil doprostřed uličky, takže mi ocasem čistil boty. Ejhle, moje stanice! Vstávám, zvedám tašky. Nemám kam šlápnout. Všude pes. Dlouhý deštník, který mám v ruce s jednou taškou se mi vzpříčí dozadu o sedadlo jako páka. Padám přes něj zpět. Je kvalitní, drží, pruží. Rozpomenu se na kelímeček hořčice v tašce. Děva nic, pes tudíž také nic. Tramvaj už stojí... „Slečno, ráda bych vystoupila, můžete toho psa...“

Rovnám rovnováhu s taškami, deštník, sebe, bryle visící mi na jednom uchu ignoruji... „No, když vám psi tak vadí!...“

Dokonáno. Ke gaudiu celé tramvaje se ze mě stává nesnášenlivá, stará bréca. Nechce se mi nakopnout psa, ale děvu. S taškami nemohu. Rvu. Potácím se ven...

Pane doktore! Má ráda děti i psy. Vážně nevím, proč mám ten tik.

DUŠICA ZIMOVÁ

Amorálnost má své příčiny

Hlavně filosofové, pedagogové a teologové se snažili, aby základní pravidla vzájemného chování lidí /morálka/ byla založena na ctnostech. Dnes jim ve společnosti málokdo naslouchá, protože se nevyplácí být poctivý, nesobecký, skromný, obětavý, upřímný atd. Velkou vinu na úpadkovém vývoji morálky mají někteří poslanci, senátoři a soudci. Zejména ti z nich, kteří se nesnaží prosazovat vše, co patří do kategorie Dobro a neníčí Zle. Při tom osudově rozhodují, jaké jednání jednotlivců a skupin je správné a které je špatné. Když ještě neplní povinnost být vzorem a sloužit občanům a myslí na získání osobního prospěchu ze svého postavení, jsou pak zajedno s úředníky státní správy stejného ražení. Stát kvůli nim není orchestrem, ve kterém pod taktovkou českých národních zájmů souladně znějí nástroje moci zákonodárné, výkonné a soudní, ale sborem packalů – strimpelátorů. Hrají do kroku lidem parazitujícím na práci druhých a obohacujícím se ze zneužívání potíží většinou slušných občanů, jimž naopak by měl stát pomáhat.

Vztahy lidí ve společnosti bývají složité. Když člověk nevěděl, jak se někdy zachovat, použil osvědčenou radu: Chovej se tak k druhým, jak chceš, aby se chovali k tobě a nečíní nic, co nechceš, aby ti činili duzi. To je všeobecně srozumitelné. Žádný normální člověk nechce být uražen, zraňován, podváděn a okrádán. Každý také pochopí, jak bez ctností může být nebezpečná vůle projevená výrokem: „Co chci, to mohu.“

Jistě stále jsou ctnostní lidé konající Dobro, ale ubývají. Hrozný úpadek morálky se šíří celou společností. I zloději, kteří si nikdy nelámali hlavu ohledem k majetku druhých, ztrácí zločineckou čest. Okradou zchudlé, nemohoucí i své kamarády. Občany v potížích berou na hůl například bankéři a zastavárníci, ale těm zlodějně umožňují špatné zákony.

Je společenskou tragédií, když touha po nemravném zisku zachvacuje povolání, jejichž poslání je pomáhat strádajícím, nemocným nebo ublíženým, například:

- Někteří lékaři se nesnaží rychle uzdravit pacienta, ale léčí tak, aby měli co nejvíce léčebných výkonů hrazených pojišťovnami nebo pacienty. Dělají nadbytečná vyšetření a ošetření. Naštěstí si snad čeští lékaři zatím nedovolí špatnosti jako jejich kolegové v zemích, kde je zisk dlouhou modlou. Tam se přikročí k výkonání nepotřebně drahé operace také tím, že se např. změní v diagnóze správné označení „benigní“ za „maligní“. A pak se řeže, ozařuje, transplantuje atd. a pacient platí a platí.
- Někteří advokáti zneužívají nedokonalost právních předpisů a často i profesní kolegiální soudců. Svými výklady ještě více komplikují Parlamentem ČR vytvořené nepřehledné houštiny ustanovení zákonů.

• V takové právní džungli za vysoké palmáře vyvíňují i civilním procesu škůdce a v trestním zločince. Soudní spory protahují, aby měli hodné placených právních úkonů. Bez uzardění si berou peníze i za špatné rady a prohrané procesy.

• Někteří exekutoři ani trochu nerozlišují mezi zadáním od poctivého věřitele nebo od dravého spekulantů. Bezcitně se vrhají na oběti spravedlivých i nespravedlivých soudních řízení. Z malých dluhů dělají velké. V jejich rukách zabavené věci ztrácejí svoji cenu, kterou opět nabudou až po skončeném exekučním řízení. Byly zaznamenány případy, kdy dlužníci pro nepatrnou částku byli připraveni i o své rodinné domy. Nářek postižených díky veřejným sdělovacím prostředkům konečně probudil české politiky a letos exekutorům trochu omezili jejich dravost.

Stát občany účinně nechrání před útoky ziskuchtivých dravců, ačkoli je všeobecně známo, že se většina postižených dostala do svízelné situace a nemůže a neumí se bránit. Aby byli občané více ve střehu, měli by si představit, že se na ně mohou vrhnout krvežízniví ovádí, všežraví rosomáci s kůží chameleona a nelůstostné hyeny. Zvířata ovšem nejsou tak šťastná jako amorální jako lidi a za přirovnání si zaslouhují omluvu. Zato není třeba nic dodávat k alegorickému moudru, že ryba smrdí od hlavy. V tom je hlavní příčina amorálnosti.

PAVEL VYSKOČIL

SOUDY, K NIMŽ JE NUTNO SE OHRADIT

Když jsem si přečetl článek pana PhDr. Vladimíra Přibského pod nadpisem „Pan Dr. Pernes aneb Jak výtí s vlky“, asi bych jej nechal bez povšimnutí. Když ale bylo na mně žádáno, abych na něj odpověděl, zajímalo mne jen jedno, kolik je pisatelé let. Když jsem pak zjistil, že se narodil v roce 1932, a že v první polovině padesátých let začal studovat filozofickou fakultu, kterou dokončil v roce 1957, usoudil jsem, že je přece jen nutno odpovědět. Již proto, že pisatel je v podstatě mým vrstevníkem, dokonce o dva roky starší.

Pan Dr. Pernes, který je od pana Dr. Přibského o 16 mladší, má svým způsobem právo na názor. A je-li přesvědčen, že nám komunistický režim nikdy nevnuť, je nutno o celé věci řádně a solidně diskutovat, a ne začít formulovat hysterický výrok, že šlo o sovětský puč. Dále pak kategoriicky polemizuje s tvrzením Dr. Pernese, že v roce 1968 byli lidé pro socialismus, ač věděli, jakých se komunisté dopustili špatností. Na celém vyjádření pana Dr. Přibského mi vadí zbytečně urážlivá konfrontační forma. Polemizovat lze přece také slušně. Nyní k věci.

Jistě, Národní fronta nám byla vnucena, stále však existovaly demokratické strany, které sice byly ochotny provést řadu socialistických opatření, nicméně předpokládaly, že se podaří uhájit demokratickou formu vlády. A i když od samého počátku poválečného vývoje byla forma vlády uzavřena na onen systém Národní fronty, nelze říci, že volby konané dne 26. května 1946 nebyly svobodné. A z těchto voleb vzešel parlament, ve kterém komunisté se sociálními demokraty získali na podkladě přísně poměrného zastoupení 153 poslanců ze 300. Faktické bezprostřední bolševizaci zabránilo jen Slovensko, díky obrovskému vítězství Demokratické strany Slovenska, která z 69 poslanců získala 43 a společně se Stranou slobody – 3 mandáty – měla na Slovensku dvoutrietinovou většinu. Na Moravě dopadly volby těsným vítězstvím levice a v Čechách to byla katastrofa. Ze 150 křesel získali komunisté 66, sociální demokraté 23. Chápeme-li socialismus jako ekonomické kritérium, pak i sociální demokracie byla stranou socialistickou, rozcházela se s komunisty pouze v otázce formy, což v tehdejší době vyjádřila heslem: „Demokracie naše cesta, socialismus náš cíl.“ Tento slogan byl vylepen před volbami v roce 1946 na každém rohu. K socialismu se hlásila i Národní socialistická strana, byť se odvolávala na specifickou československou formu přechodu k socialismu. Vezmeme-li však návrh programu této strany z roku 1947 (nedokázala jej ani schválit), pak vlastní znění tohoto programu bylo levicově socialistické až hrůza, snad s tím, že se tam kladl obrovský výraz na humanismus. Toto slovo bylo téměř v každé druhé větě. Takže za jedinou nesocialistickou stranu se prohlásila československá strana lidová, která obdržela v Čechách 24 mandátů ze 150 na Moravě pak 22 mandátů z 81. O Slovensku jsem již psal výš. Tam opravdu zvítězila nesocialistická strana, která vzešla z bývalé Republikánské strany a byla poslána dohodou uzavřenou s katolíky v březnu roku 1946, tedy těsně před volbami.

Nechci se zabývat detailně událostmi let 1946-1948. Jistě, Únor 1948 byl faktickým pučem. Obrazně řečeno: před namířenou pistolí. Přesto vše jej neměl Dr. Beneš nikdy podepsat a měl rezignovat. S tím, že se mu věci vymkly z rukou a ustupuje násilí. Na druhé straně těch 200 000 lidí, kteří šli veřejně vyjádřit Gottwaldovi podporu, tam nikdo nenahnal. Ti tam šli dobrovolně. To, že toto nedokázaly zorganizovat demokratické strany, je jejich chyba. Nutno konstatovat, že charakter bezprostředně poválečné doby se v celé Evropě vyznačoval levicovými až revolučními jevy, znárodňovalo se i v Británii. Pokud se týče roku 1968, pro drtivou většinu společnosti bylo nejdůležitější opětně získat svobodu. V ekonomické oblasti pak otázka návratu k svobodnému hospodářskému systému – takzvané ke kapitalismu by byla jistě problematická, a to nejen s ohledem na mezinárodní postavení našeho státu, ale i z hlediska myšlení státní a značné části starší generace. Pro tu bezprostředně nejmłodší, od nížých osmdesát do pětadvaceti let, by pravděpodobně socialismus s velké části přijatelný v té době nebyl. Pokud se týče historicko-zeměpisné exkurze pana Dr. Přibského po východní Evropě, pak je sice pravda, že všude došlo mocenskou a teroristickou formou manipulace k nastolení totalitní komunistické moci, nicméně události se poněkud od sebe lišily. V Maďarsku byly skutečně svobodné volby, zvítězila Malorolnická strana, vedená Ferencem Nagyem (nezaměňovat s Imrem), která obdržela 51 % hlasů, následně si komunisté vymysleli z hlediska této strany puč a za pomoci Rudé armády převzali manipulovaným způsobem moc. S ohledem na nedostatek místa nemohu věci detailně popsat. V Bulharsku byla provedeny zcela svobodné volby, jejichž výsledek uznala i opozice. Zvítězili komunisté se 61 % hlasů, druhá byla opoziční Zemědělská strana, hlásící se k odkazu Stamboljivského, v jejímž čele stál Nikola Petkov, jehož rodiče byly zabiti nacisty, se 30 % hlasů. Zakrátko byl obviněn z organizace protistátního puče a popraven. Snad je to napsáno v nás napsaných a vydaných „Dějinnách Bulharska“, které jsem sice nečetl, ale s autorem jsem o celé věci hovořil.

Samozřejmě, bavit se o šedesáti a více letech odešlého komunistického režimu je dosti složité. Jistě to byla manipulace a teror. Jenže zůžit celou problematiku jen do tohoto úzkého proudu by bylo velmi jednoduché. Kdyby tomu tak skutečně bylo, tak bychom neměli u nás volebně silnou komunistickou stranu. Totéž je totiž byt v sociálně demokratickém převlečení v Polsku a Maďarsku a v těchto zemích, kde by mi nikdy nenapadlo, že se to může stát – byly tyto strany po globálním pádu komunismu dokonce u vlády.

Další osobní útoky si mohl pan Dr. Přibský na Dr. Pernese již odpustit. Dost rád bych viděl v minulém režimu člověka, který by odmítl jít studovat onen VUML, když by mu to bylo svrchu nařizováno. To samo o sobě ještě nepodmiňovalo členství ve straně. Stejně tak bych se mohl zeptat pana Dr. Přibského, jak se mohl dostat v první polovině padesátých let bez většího kádrování na filozofickou fakultu. V době to byla strojařina, elektrotechnika nebo stavářina, prosím. Bylo to v době, kdy jsem měl na dlouhá léta zavřenou matku a nevlastního otce a dělal nádeníka. Je neuvěřitelné, jaké personální soudy dokázou vyrábět lidé, aniž sami zptývali své vlastní svědomí nebo – to se týká těch mladých –, aniž sami tu dobu zažili.

S ohledem na skutečnost, že znám, na rozdíl pana Dr. Přibského Dr. Pernese osobně, neždám se mi, že by byl neschopný USTR věst, zvláště když vím o jeho názorech. Nemám skutečně nic proti jeho předchůdci, který má na založení ústavu nepochybně zásluhu. Jenže v důsledku jeho konfrontačního způsobu jednání by v dohledné době došlo k jeho zrušení nebo v lepším případě k omezení jeho činnosti s tím, že by převážná část archivů se stěhovala do nějakého zpolitizovaného ozvušdi příslušného ministerstva. Z toho by měli jistě soudruzi a jim podobní velkou radost.

9. 5. 2009

Mgr. JAN SKÁCEL

(Placená inzercie)

Dne 12. května 1945 byl zatčen Rado-la Gajda, generál čs. legií a symbol boje proti komunismu. Sibiřský lev, jak tenkrát hrdinu od Zborova a Volosůvky přezdívali, měl být souzen za kolaboraci s Němci. Pojďme se ve světle historických pramenů podívat, jak celá ta „kolaborace“ probíhala.

Začneme dobou předmnichovskou. Radola Gajda stál za první republiky (od 1. ledna 1927) v čele Národní obce fašistické, do které byl vehnán po vykonstruovaném procesu, tzv. Gajdově aféře. Politická strana NOF, která v parlamentních volbách r. 1935 získala 6 poslaneckých mandátů, měla silně nacionální program, v němž požadovala národní stát, a s přibývajícím německou hrozbou vystupovala stále více protiněmecky. Gajdovy postoje vůči Němcům osvětlil nejlépe asi on sám: „*V parlamentě i na veřejných projevech a v novinách jsem propagoval myšlenku boje proti Němcům.*“

V době ohrožení republiky se Gajda zachoval jako pravý vlastenec a nabádal čs. vojáky k obraně republiky. V tomto duchu postupovala i NOF při obecních volbách, jedno z hesel bylo: „*Proti učitelům tělocviku Konrádu Henleinovi, volte generála ruských legií R. Gajdu!*“ Události však dostaly rychlý spád. 21. září 1938 předložili vyslanci Velké Británie a Francie požadavky na odstoupení pohraniční

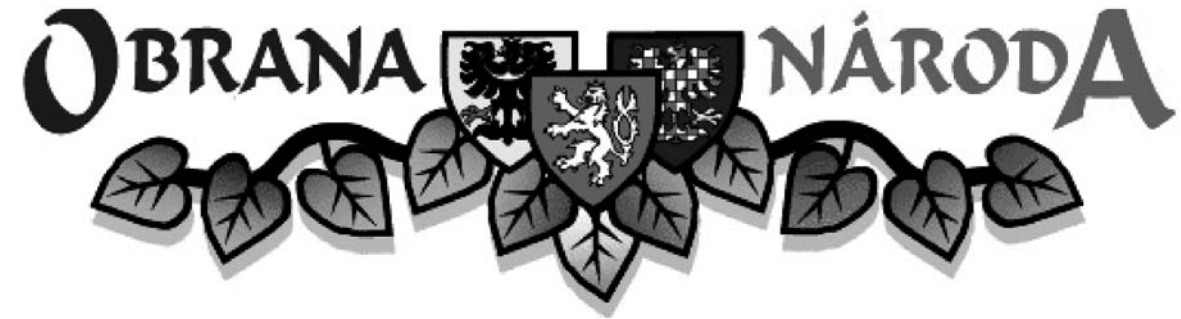

Plukovník R. Gajda v době působení čs. legií v Rusku

ho území s většinou německého obyvatelstva, které vláda přijala. Herec Stanislav Neumann údajně vzpomínal, že po zprávě o tom bloudil noční Prahou a zahlédl v okně Bohuslavovy kavárny muže v uniformě mávajícího šavlí. Gajdu. Burcoval k odporu. Následkem přijetí ultimátá od Velké Británie a Francie vypukly v Československu demonstrace (často iniciované právě fašisty), které vedly následující den k sesazení Hodžovy vlády. Během dne pak vystupovali na balkonu Rudolfinu řečníci z celého politického spektra, včetně Gajdy. Tuto událost zmiňují především proto, že na jedné fotografii měl být vedle Klementa Gottwalda i gen. Gajda v uniformě ruských legií. Ten se však komunistům později nehodil, a tak byla jeho postava z fotografie vymazána.

Velmi významný je také Gajdův dopis prezidentu E. Benešovi. V dopise mu vy-

OBRANA NÁRODA, o. s.

Generál Gajda před soudem

jádlil loajalitu, žádal neustupovat nátlaku Němců a dal k dispozici sebe i celou NOF. Zde ukázal, že heslo, které razil („Blaho vlastní budí nejvyšším zákonem“), pro něj nebylo jen pouhou frází. Jak lépe mohl dokázat své vlastenectví než tím, že dal svému úhlavnímu politickému nepříteli k dispozici sebe i své souvěrce, aby byl náš stát zachráněn. Beneš na dopis oficiálně nereagoval, ale měl po-věřit přednostu Dr. Schieszla, aby s ním věc projednal. Gajda, dle své výpovědi, nabídl Benešovi, že pokud to uzná za vhodné, odjede za hranice. K tomu však nikdy nedošlo.

V noci z 29. na 30. září 1938 byla mocnostmi uzavřena Mnichovská dohoda a Edvard Beneš ji následně podepsal (čímž učinil protiústavní krok). Skončilo tak období první republiky. Gajda považoval politiku Velké Británie a Francie za zradu a vrátil těmto zemím nejvyšší vyznamenání, jež získal především za své zásluhy v době prvního čs. odboje. Stejně tak učinila i řada dalších čs. důstojníků a generálů (např. spisovatel gen. Rudolf Medek), a to i v zahraničí (V USA se konala velká manifestace, kde postupně všichni odbojáři ode-vzdávali svá vyznamenání).

V říjnu 1938 se nacionalistické organizace začaly spo-jovat do nově se formujícího Národního tábora fašistického, v jehož čele měla stát stovka „*upřímných a významných našich mužů*“, včetně Gajdy. Po vzniku Strany národní jednoty se Národní tábor rozpadl a do celonárodní SNJ se přidala i NOF a Gajda se stal jedním z místopředsedů. V době druhé republiky přednášel Gajda z podnětu Dr. Havelky a jiných v Čechách a na Moravě projevy, jejichž účelem bylo poučit veřejnost, aby držela pohromadě a nedala se vyprovokovat.

Dne 30. listopadu 1938 se novým prezidentem stal Emil Hácha. Ten si, dle Gajdova tvrzení, pozval generála na Hrad s tím, že zná Gajdův případ a provede jeho rehabilitaci. Gajda o ni tedy zažádal v dopise pro Kancelář prezidenta republiky ze dne 29. ledna 1939. Měly mu být prominuty tresty, které od roku 1926 dostal, jednalo se však především o Gajdovu aféru z let 1926–28. Žádosti bylo sice vyhověno a Gajda získal zpět generálskou hodnost a část zaopatřovací

ho platu, nešlo však o dokázání jeho nevin, ale o zahlazení trestů. Dne 11. března 1939 byl tedy amnestován, rehabilita-ce jako takové se však za svého života nedočkal. Dokázat Gajdovu nevinu v procesech, které byly vykonstruovány, je dnes skutečně možné, není to však populární, proto se do toho historikové příliš nehrnou a Gajda zůstává v učebnicích dějepisu (a veřejném povědomí vůbec) nadále fašistou a kolaborantem.

NOF se snažila najít způsob, jak předejít obsazení zbytku republiky. Dne 13. března 1939 se v okolí prezidenta dokonce uvažovalo, že by Gajda odjel jako zvláštní emisar uspořádat tiskovou konferenci do Berlína s cílem uklidnění situace. Gajda byl však pro Němce nespolehlivý, jednak i proto, že jejich zpravodajská služba dobře věděla o jeho protiněmeckých postojích. 14. března téhož roku tedy odjel do Berlína Hácha a den nato došlo k obsazení našeho území Němci. Když Gajda zjistil výsledky Háchova jednání, údajně se rozplakal.

Z iniciativy Vlajky a Akce národní obrody vznikl v březnu 1939 Český národní výbor. Na výzvu poslance Nečase, aby v ČNV nezískala převahu tehdy již kolaborující Vlajka, přišel Gajda na jednání ČNV a stal se jeho předsedou. Dle svých slov tak eliminoval vlajkařskou hrozbu: ti se při příchodu Němců chystali převzít moc ve státě. Faktem je, že si zde Gajda počínal ryze vlastenecky, ze své autority například zabránil zatčení Beranovy vlády a díky němu tak byl ČNV umírněn a prakticky ihned po začátku okupace (už 17. března 1939, oficiálně pak 23. března) rozpuštěn.

S násilnostmi, které při příchodu Němců nastaly, neměl Gajda také nic společného, naopak se snažil udržet pořádek. To dokazují i zatím nepublikované paměti plk. gšt. Oskara Pejši, jenž o Gajdově činnosti dne 15. března 1939 vypověděl, že když se několik kolaborujících fašistů chystalo vypálit synagogu na Vinohradech, zamítl Gajda tento krok s tím, že si musíme vážít náboženského přesvědčení každého.

O této době psal Gajda: „...*vstoupil jsem ve styk s gen. Eliášem, Dr. Klapkou, vedoucím Nár. souručenství Nebeským, s inž. Nečasem a s jinými tehdejšími českými činiteli a dohodli jsme se, že budeme bojovat všemi silami, aby Vlajka neovládla český politický život a nezmočila se vlády.*“ Psal také, že k němu později nacisty po-pravený gen. Eliáš docházel i do soukromí. Gajda se ve výpovědi zmínil o Dr. Locherovi, kterého vyslal do Londýna, aby Benešovi sdělil, že on i jeho stoupenci se dali do služeb odboje.

V červnu 1939 zaslal K. H. Frankovi memorandum, v němž se snažil prosadit zájmy a rovnoprávnost Čechů v protektorátu. To zůstalo bez odpovědi a Gajda pocho-pil, že Němci nejsou ochotni spolupracovat. Dne 2. července 1939 (dle některých pramenů už v dubnu 1939) tedy uspořádal smlíbenou likvidační schůzi NOF. Vstoupil sice, stejně jak to nakázal všem 13 tisícům členům NOF, do Národního souručenství, ale žádnou oficiální politickou činnost nevyvíjel a nakonec se stáhl na venkov. Měl statek v Přechíně (okres Prachatice), kde se jako sedlák věnoval svému hospodářství.

Z politického života však nezmizel, nýbrž podporoval odboj. Při příležitosti oslavy svých 50. narozenin vyzval Gajda své přátele, aby s Němci nespolupracovali a „*nedělali nikomu opíčky*“. Dále např. posílal finanční příspěvky čs. letcům, kteří emigrovali za hranice. Když po něm nacistická zpravodajská služba Sicherheitsdienst chtěla, aby poslal své dva syny na vysokou školu do Německa (čehož mělo být využito k propagačním účelům), Gajda, stejně jako oba jeho synové, odmítl. Gajda také psal, že odmítal vypovídat v neprospekch určitých osob, včetně Beneše. Stejně rytířsky se pak zachoval po válce, když hájil vlastence, ze kterých se poválečný režim, jenž nebyl demokratický ani náho-

R. Gajda při soudním přelíčení

dou, snažil udělat kolaboranty a vyříditi si tak staré osobní spory.

Odboj podporovala i Gajdova rodina. Gajdův syn Jiří se s jeho souhlasem pokusil dostat do zahraničního odboje, byl však zadržen na hranicích a odsouzen k trestu smrti (ten byl pak zmírněn na 8 let a do konce války byl vězněn, mimo jiné v concentračním táboře Dachau). Jeho starší

syn Vladislav také podporoval odboj, a to zpravodajskou skupinu letce Seluckého, jenž byl Gajdovým vzdáleným příbuzným. V roce 1943 nacisté Seluckého popravili a Gajdovi přijali jeho dceru za schovanku.

Dne 12. května 1945, týden po Pražském povstání, byl Gajda zadržen a měl být souzen za kolaboraci ve společném procesu s jeho bývalým kolegou, poslancem NOF a univ. prof. Rudolfem Dominikem. Svědci sice svědčili v Gajdův prospěch a dokazovali jeho odbojovou činnost, v poválečných procesech si však s fakty velkou hlavu nedělali. Gajdovým žalobcem byl navíc Josef Urválek, později nechvalně proslulý prokurátor ve vykonstruovaných procesech z 50. let.

Dne 4. května 1947 odsoudil soud Gajdu, stejně jako Dominika, na 2 roky těžkého žaláře. Gajdovi nemohla být kolaborace s Němci prokázána, a tak dostal trest především za činy, které měl spáchat v době tzv. druhé republiky, tedy za přijetí vedoucí funkce v ČNV a za propagaci fašistických tiskovin. Do trestu byla Gajdovi započítána doba ve vyšetřovací vazbě, takže byl prakticky ihned propuštěn.

K paradoxu odsouzení Gajdy píše prof. Milan Nakonečný: „*Gajda byl odsouzen jako bývalý vůdce českých fašistů, který v době zvýšeného ohrožení republiky rozvrátil její státní zřízení, i když se postavil na jeho obranu jako vůdce tehdy legální fašistické strany!*“ Myslím si tedy, že není pochyb o tom, že i tento proces proti Gajdovi byl vykonstruován.

Ve vězení byl Gajda údajně týrán. Nasvědčují tomu i dobové fotografie, na nichž za 2 roky zestárnul k nepoznání. Měl také téměř oslepnout, což potvrzuje i zpráva o jeho 14denním pobytu na oční klinice MUDr. Jaromíra Kurze ze dne 13. května 1946.

Po propuštění v květnu 1947 se vrátil do bytu v Praze III., byl však hlídán tajnou policií, navíc Ferdinand Forstík, správce v jeho domě, byl policejním konfidentem. V září 1947 se Forstík dostavil na policii, kde žádal o „jednoho orgána StB“, který by přišel do jeho domu, protože ke Gajdovi „*dochází mnoho podezřelých osob a pracuje se tam dlouho do noci.*“

Dne 15. dubna 1948 zemřel gen. Gajda s podlomeným zdravím ve věku 56 let, nejspíše na leukemii. Na jeho pohřbu mohla být přítomna jen rodina. Gajda ne-

OBRAZY Z DĚJIN SRBSKÉHO NÁRODA, PŮVODNÍ HRÁZE PROTI INVAZI TURKŮ (OSMANŮ) DO EVROPY. SRBSKÝ BOJ PROTI RŮZNÝM AGRESORŮM

Anglický spisovatel Gilbert K. Chesterton (1874–1936) napsal kdysi o Srbech:

„*Protože Srbové byli válečníci, mohli jsme my být mírumilovní. Jsou-li oni urputnými bojovníky, bylo to proto, že žádná odvaha kromě čistého fanatismu nemohla udržet hranice křesťanství proti nepřítelům, kterých bylo jako kobylek, zatímco my jsme volili své první parlamenty a stavěli své první katedrály. Zatímco všechno to, co my nazýváme světem, bylo vytvářeno, oni představovali (obrnou) zeď světa...*“

Potvrzení toho, že měl Chesterton pravdu, ukáže několik „obrazů“ z dějin Srbů.

* * *

V druhé polovině 14. století začali Turci (Osmani) v masách pronikat na Balkán. Zvali si je jako žoldnéře v rámci dynastických bojů v Byzantském (řeckém) císařství. Po smrti mocného srbského císaře Dušana (1355) nebyl už nikdo schopen sjednotit balkánské křesťany do boje proti smrtelnému nebezpečí Turků. V roce 1371 zahynuli dva významní srbsbí feudálové (Uglješa a Vukašin Mrnjavčevićové) v bitvě proti Turkům na řece Marica. Turci porazili na Kosově poli (1389) početné slabší srbské vojsko knížete Lazara, kterého zajatého Turci popravili. Pomáhaly mu i oddíly poslané bosenským králem Tvrtkem I. Kotromaničem, „králem Srbů, Bosny, Pomorí (Dalmácie) a Západních zemí (části Chorvatska)“, a menší oddíly albánských křesťanů. Kosovská bitva měla pro Srby veliký morální význam: přiklonili se k „carství nebeskému“ a nepřijali islám. Mnoho set roků trpěli různé strážné, ale nepoddali se, i když by stačilo přijmout islám a stát se „sultánovými syny“.

Turecký sultán Mehmed II. Dobyvatel (1451–1481) definitivně za bojů v r. 1459 obsadil Srbsko (bylo to za vlády Jiřího z Poděbrad), po něm v r. 1463 Bosnu, 1482 Hercegovinu, další pak 1499 Černou Horu.

Za nečinnosti Evropy Mehmed II. dobyl i Cařihrad (1453). V roce 1459 byl zničen i srbský pravoslavný patriarchát v Peči (na Kosovu a Metohiji). Boje proti okupantům, četné vzpoury v různých krajích, za hrozného útlaku, trvaly však i nadále. Turecká okupace představovala pro vyspělý srbský stát politickou, ekonomickou i kulturní katastrofu. Znamenala TEMNO, které bude trvat téměř půl tisíciletí.

Za významného sultána Sulejmana I. Velkolepého (1520–1566) Turci dobyli Bělehrad (1521), obsadili většinu Uher, Bosnu a Hercegovinu, části Chorvatska, byli odrazeni od Vídně (1529). V prohrané bitvě Ludvíka Jagellonského u Moháče proti Turkům (1526) bojovaly spolu s českým, chorvatským a uherským vojskem i početné oddíly Srbů. V těch dobách se vyznamenali obranou pevností Kisege a Szigetu Chorvaté Nikola Jurijić a Nikola Zrinskiy. Aby potrestal Srby za stálý neklid a vzpoury, veliký vezír (předseda vlády) Turecké říše Sinan-paša dal 27. dubna 1594 spálit v Bělehradě ostatky nejpopulárnějšího a dosud slaveného srbského světce Sávy (1175-1235). Po více roků pak trvaly v srbských oblastech různá povstání proti Turkům. Lesy se plnily hajduky, bojovníky proti Turkům. Srbové prchali za bojů do Chorvatska, Uher, dnešního Rumunska, kde pokračovali ve válce s Turky. Nejednou přicházeli do téměř vylištěných oblastí. Bylo to od dnešního Slovinska po Rumunsko, kde vznikala vojenská hranice, která byla pod přímou kontrolou Vídně a v níž významnou roli při obraně střední Evropy hráli Srbové.

V roce 1683 obrovské turecké vojsko (kolem 250 000 mužů) obléhalo Vídeň. Díky pomoci polského krále Jana Sobieského utrpěli Turci drtivou porážku. Rakouská vojska, pod generálem Norbertem Piccolominim, podporovaná rozsáhlým povstáním Srbů, jež vedl patriarcha Arsenije III. Černojević, i za pomoci albánských křesťanů (veliká většina Albánců však přijala islám), pronikla až do Skopje. Nicméně díky

politické situaci v Evropě a reorganizaci turecké armády (Köprülü-paša, smrti generála Piccolominiho (mor), porážce u Kačaniku (1690)), se rakouská vojska začala rychle stahovat a nastupující osmanské vojsko páchalo strašná zvěrstva. Pravoslavný patriarcha Arsenije III. s řádové 35-40 000 rodinami (udává se různé 8 000 až 200 000 duší), srbských ale i něco albánských křesťanů, jako tzv. První stěhováný Srbů, přešel do Uher (1690). Od císaře Leopolda I. dostali Srbové privilegium, že mohou volit své pravoslavné biskupy a velitele (vojvody), dostali náboženskou svobodu a možnost užívat i dále juliánský kalendář. Po velkém vítězství nad Turky u Slankamenu (1691) dostali Srbové další privilegium, že patriarchové mohou jmenovat srbské důstojníky. Získali „právo odumrtí“ po pravoslavných Srbech, byli osvobozeni od desátých katolické církvi. Ale za toto museli bránit hranici říše ve stálých bojích s Turky. Nelehké osudy těchto Srbů, jejich boje proti Turkům i jiným nepřítelům Habsburků, za svá privilegia a proti rakouským tádám, a neúprosnému tlaku katolické církve (aby se zrekli pravoslavi) mistrně vyličil známý srbský básník a spisovatel Miloš Crnjanski (1893–1977) v rozsáhlém díle Seobe (Stěhování). Srbské jednotky pak za zájmy Rakouska prolévaly svou krev, „bráníce kramáře z Vídně a Záhřeba“... S velikou účastí Srbů osvobodil Evžen Savojský od Turků v roce 1717 Bělehrad, za obdivu tehdejší Evropy (psali o tom boji jako La glorieuse bataille de Belgrade).

Rakousko, po uzavření spojenecké smlouvy s Ruskem, zase podnítilo protiturecké povstání Srbů v roce 1737, které doprovázela povstání některých černohorských i albánských křesťanských plemen. Úspěchy trvaly 2 roky, pak přišly porážky v Bosně, drtivá porážka u města Grocka. Rakouská posádka Bělehradu se vzdala. Patriarcha Arsenije IV. Šakabenta měl být oběšen, ale podařilo se mu uprchnout. S rychle ustupujícím rakouským vojskem se „stěhovaly“ i tisíce srbských rodin (Druhé stěhování Srbů). Etnické změny části Srbska (obzvláště srbské oblasti Kosova a Metohije, kam se nahnuli islamizovaní Albánci) v neprospekch Srbů se prohlubovaly.

PROF. DR. RAJKO DOLEČEK, DRSc.
(POKRACOVÁNÍ PŘÍSTE)

(Placená inzerce)

SDRUŽENÍ PRO REPUBLIKU – Republikánská strana Československa

DESET BODŮ PRO NADCHÁZEJÍCÍ PARLAMENTNÍ VOLBY

To, co se v našem státě vydává za demokracii, není ve své podstatě ničím jiným nežli zneužíváním demokratických principů těmi, kdož se pomocí lží drží u moci. To, k čemu dochází, lze nazvat skrytou totalitou. Kumulováním moci a zakonzervováním se na dosažených postech.

Proč tomu tak je?

Český národ, již historicky, vždy zůstává v očkávání nějakého „zázraku“, který se samozřejmě nekoná.

Národ je v krizi, a to nikoli v té medii udržované, ale v krizi morální, od které se vše odvíjí.

Je třeba radikálního řešení – očisty společnosti a nastolení skutečné demokracie. Proto předkládáme těchto deset bodů.

- Heslo „Nic než národ“ je sice hezké, ale aby se nezměnilo na „Nic z národa.“
- Vyvedení státu ze svazku NATO – vyhlášení neutrality.
- Nastolení systému přímé demokracie – přímá volba prezidenta (omezené pravomoci) – žádná jmenování doživotních funkcí.
- Oddělení moci zákonodárné od moci výkonné. Poslanec nemůže být zároveň ministrem, starostou a poslancem.
- Odvolatelnost poslanců: zjednodušený a spravedlivý volební systém; snížení procentní hranice pro vstup do parlamentu; zrušení senátu; 121členný, jednokomorový parlament; základní plat poslance = průměrný statistický plat v zemi.
- Profesní vláda odborníků bez politické příslušnosti.
- Přijetí nutných zákonů, například o lichvě a lobismu; obnovení trestu smrti; zákon o ochraně zvířat (jasně definující zvíře jako živou bytost); zákon o vězeňství (povinná práce vězňů).
- Odpolitizování kontrolních mechanismů státu (počínaje Nejvyšším kontrolním úřadem).
- Zřízení státního podniku pro výstavbu dálnic.
- Nový trestní kodex: oddělená jurisdikce pro armádu a policii; zřízení soudu pro pracovní spory.
- V sociální oblasti – vrácení hranice odchodu do důchodu na původní úroveň a sociální spravedlnost.

PŘEDSEDNICTVO SDRUŽENÍ PRO REPUBLIKU
– REPUBLIKÁNSKÉ STRANY ČESKOSLOVENSKA

UPOZORNĚNÍ

Vážení čtenáři Svobodných novin a návštěvníci našich internetových stránek, upozorňujeme, že je stále v prodeji kniha PhDr. Miroslava Sládka: **Nikdy se nevzdám nebo jak jsem se nemýlil v politice.**

* * *

Kontaktní údaje Sdružení pro republiku – Republikánské strany Československa
Internet: www.republikani.com

Další spojení včetně telefonických, a to i na předsedy krajských organizací, najdete na našich internetových stránkách.

Vážení spoluobčané, voliči, příznivci i nevoliči, počátek dvacátého prvního století se vyznačuje stále větším vlivem elektronických médií. Proto vás vyzýváme, abyste věnovali pozornost těmto médiím, na kterých se prezentují názory naší strany:

www.youtube.com poskytuje videonahrávky nejen volebních spotů, ale zabíhá i do minulosti. K přístupu k těmto materiálům úplně postačí, když na některém serveru (například seznam, google a podobně) napíšete výše uvedenou adresu. Potom necháte vyhledat buď pod sprsc nebo miroslav sladek, což je v tomto případě ještě účinnější, všechny dostupné materiály. *Bylo by také dobré se doma poohlédnout, zda nemáte někde v zásuvce pracovního stolu nebo ve skříni jakoukoliv kazetu VHS, audiokazetu či jiný nosič se záznamem mítinků, rozhlasových nebo televizních pořadů, které se jakýmkoliv způsobem týkají naší strany a jejich aktivit. Pokud ano, kontaktujte prosím bezprostředně sekretariát naší strany telefonicky na čísle: 603 327 683 nebo e-mailem: spr-rsc@seznam.cz. Rádi bychom si tato*

médiu zapůjčili a pořídili z nich kopie tak, abychom mohli tyto významné zdroje poskytnout dalším příznivcům naší strany.

www.facebook.com poskytuje možnost kontaktu uvnitř skupiny příznivců naší strany. Stačí zadat tuto adresu a v ní potom opět: miroslav sládek. Zvláště pro ty mladší je to způsob společenského kontaktu.

Tato média jsou pro naši stranu a její propagaci o to důležitější, že kolem naší strany udržuje vládnoucí garnitura trvale naprostou informační blokádu. Je jasné, že se bojí toho, že pouhých několik vystoupení v televizi a rádiu by naši stranu opět katapultovalo do parlamentu. A toho se bojí jako čert kříže. Zároveň to je však povzbuzení pro naši práci a její ocenění. Pokud bychom neměli vliv a budoucnost, nebyl by pro vládnoucí garnituru žádný problém nám prostor v médiích poskytnout. Proto hlavu vzhůru a vytrvat...! Budoucnost je naše.

Váš Miroslav Sládek

ZVĚŘINA A UZEL

Jsou profesionálně deformovaní, či spíše uchylní agenti nevím čeho, ale rozhodně nepřátelé bílé rasy.

Jsem sice katolík, ale rozhodně ne bigotní. Co je ale moc, to je moc. Doslova ze židle mne zvedl článek jakéhosi Radima Uzla, který spílá řediteli Institutu svatého Josefa panu Michalu Seminovi za jeho vyjádření: „*Sex jako zábava, dostupná prostřednictvím opěvované antikoncepce, je branou k egoismu ...* (rozuměj: sobectví)“.

To, co ve svém článku ale předvádí pan Uzel je vrcholem sobectví, pokrytectví a veřejného nepřátelství k vlastnímu národu a celé bílé rase. Nabádá totiž k tomu, aby lidé používali antikoncepci k omezení počtu dětí a tím vlastně přispěli k zániku národa a celé evropské civilizace. Zatímco Číňané a Indové se množí jako o závod, my, bílí, bychom se měli věnovat sexu jenom pro zábavu a neplodit děti. Dnes je na světě zhruba sedm miliard lidí a z toho velmi nadneseně jen deset procent, tedy zhruba sedm set milionů lidí bílé rasy. Zatímco přistěhovalci z Asie zaplavují svět a vytěsňují ostatní, Evropané (podle definice generála Charlese de Gaulla – Evropan je člověk bílé rasy, křesťanského náboženství a řeckořímské kultury, a tutéž definici můžeme vztáhnout i na Euroameričany) mají co dělat, aby si udrželi většinu ve své rodné zemi. Svůj postoj zdůvodňuje pan Zvěřina následujícími argumenty: Hrubým egoismem k partnerovi i celé lidské společnosti je naopak nepoužívat antikoncepci. Přirozená průměrná plodnost ženy v civilizované společnosti je totiž asi dvanáct dětí.

Nemusíme být geniální matematici, abychom vypočítali, že takový člověk bude mít 64 vnoučat a 512 pravnuků. Více než čtyři tisíce potomků v další generaci představuje pro tento rod egoismus par excellence. Při tomto tempu rozmnožování by se další rody brzy neuzivily. A celoplanetárně by takováto plodnost znamenala naprostou katastrofu. Rozhodně tady nechci oživovat starého Thomase Malthuse, ale jen za mého života se počít lidí na zemi ztrojnásobí.

Copak tento pán úplně zblblnul, anebo je za ty ubohosti někým placen? Jediné doporučení by pro něho měli mít všichni občané a měli by ho poslat tam, kde by byl nejvíce platný. Buď do Číny, anebo do Indie. **Tam by jistě rádi poslouchali jeho přednášky o tom, že při tomto tempu rozmnožování by takováto plodnost znamenala naprostou katastrofu** atd. Nechápu totiž, proč by měli vyhnout Evropané a Euroameričané a proč by naopak měli svět ovládnout Asiáté a Afričané. A proč je v názvu článku i jméno bývalého poslance Zvěřiny? Protože se na něj pan Uzel také odvolává. Jsou nejspíše oba z jednoho nechutného těsta.

A. V.

ROVNOST PŘED ZÁKONEM

Naše strana zaslala prezidentovi ČR dopis, ve kterém žádá o milost pro člověka, který udeřil na brněnském náměstí Svobody jakéhosi druhořadého politika ČSSD. Na své žádosti trváme, protože musí platit pro všechny jedny zákony a jedna pravidla. I když bychom se samozřejmě mohli bavit, protože konečně tu takzvaní správní politici sklizejí jen to, co sami zaseti. Protože se námramně bavili a hovořili pro milost pro cikány, kteří na náměstí v Novém Boru napadli stejným způsobem předsedu naší strany. A ještě ke všemu to byl předem připravený trestný čin, neboť si s sebou, jako správní hrdinové, přivezli dva autobusy soukenovců. Osamocení muž z brněnského náměstí má rozhodně více odvahy než tlupa cikánů a už proto by si také zasloužil milost.

**SDRUŽENÍ PRO REPUBLIKU –
REPUBLIKÁNSKÁ STRANA ČESKOSLOVENSKA**
Václav Klaus, prezident České republiky, Hrad – Praha

Vážení pane prezidente, naše politická strana odsuzuje násilí v jakékoliv formě. Zároveň jsme však toho názoru, že by měla platit zásada rovnosti před zákonem pro všechny občany. Když byl v Novém Boru napaden při mítinku skupinou útočníků předseda naší strany PhDr. Miroslav Sládek, byla útočníkům udělena prezidentem republiky blesková milost. Tento akt byl provázen souhlasnými vyjádřeními až nadesením jak politiků, tak médií, a to včetně vedoucích představitelů jak ČSSD, tak ODS. Považujeme tedy za nutné požádat Vás o udělení milosti pro toho nešťastníka, který v opilosti nenapadl předsedu naší strany, za což by si pravděpodobně vysloužil pochvalu, ale zástupce ČSSD, za což mu hrozí trestní stíhání a dokonce odsouzení v rekordně krátké době.

Za Vaši ochotu a pochopení pro principiální dopad řešení takové situace pro další vývoj práva a nahlížení občanů na právo v České republice již předem děkujeme.

V Brně dne 6. 5. 2010

Za SPR-RSČ: JOSEF VALENTA, MÍSTOPŘEDSEDA
LIJULIN CHRISTOV, VEDOUČÍ SEKRETARIÁTU
SPR-RSČ, BOLESLAVSKÁ UL., KOSMONOSY, TEL: 603527683, WWW.REPUBLIKANI.COM

ČESKÝ ROZHLAS A DEMOKRACIE

Jak si představuji svobodu a demokracii ti, kdo dnes v České republice, a nejen v ní, vládnou?

SPR-RSČ předala Českému rozhlasu 10 volebních, jednominutových spotů. Český rozhlas provedl jejich kontrolu, a ačkoliv tehdy neshledal žádný problém, přesto byl jeden ze spotů vyřazen z vysílání.

Takřka vzápětí zaslalo vedení Českého rozhlasu dopis zdůvodňující toto rozhodnutí. Z jednostranného dopisu, převážně citujícího katastrální volební zákon, vyjímáme nejdůležitější pasáž, aby občané mohli

posoudit, za co vlastně měsíčně platí nehoráznou sumu.

Spot musel být vyřazen ..., protože obsahuje sdělení oblahově vymezující obyvatele teplých krajín, v nichž rostou banány, jako obyvatele, kteří nepracují a jsou živi pouze z banánů, které bezpracné padají na zem.

Vzhledem k ustanovením zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání máme jako provozovatel vysílání obecnou povinnost taková sdělení do vysílání nezařazovat, a to ani v případě reklamních spotů, které v daném případě vysíláme na základě povinnosti dané zvláštním zákonem (o volbách do Parlamentu).

Dobré pro zasmání, ale k pláči z hlediska svobody slova.

SPR-RSČ

ÚLOHA VLASTENECKÝCH STRAN v době globalizace a ekonomické krize

PŘINÁŠÍME VÁM PROJEV, KTERÝ V RUSKÉM JAZYCE PŘEDNESL DNE 20. KVĚTNA 2010 PHDR. MIROSLAV SLÁDEK NA SVĚTOVÉM KONGRESU VLASTENECKÝCH SIL V MOSKVĚ, KTERÝ POŘÁDÁ LIBERÁLNÍ STRANA, VEDENÁ PANEM ŽIRINOVSKÝM. TOHOTO KONGRESU SE ZÚČASTNILI ZA NAŠÍ STRANU TAKÉ PÁNOVÉ LJULIN CHRISTOV A DUŠAN KUČERA. JEDNÁNÍ SE ZÚČASTNILY DELEGACE VLASTENECKÝCH STRAN ZE VŠECH ZEMÍ EVROPY A CELÉHO SVĚTA. PODROBNĚJŠÍ INFORMACE SLEJDUJTE NA NAŠICH INTERNETOVÝCH STRÁNKÁCH: WWW.REPUBLIKANI.COM.

Úvod

Lidská civilizace je tisíciletí založena na národech, národních státech a národních kulturách. Snahy zlikvidovat národy ve jménu jakéhosi vyššího uspořádání světa jsou podstatně mladší – jen několik století. Bohužel tyto snahy jsou vedeny skupinami, které mají obrovskou ekonomickou a politickou moc, založenou především na vlastnictví médií. Vlastně teprve s rozvojem masmédií dosáhli budovatelé nového světového pořádku pokroku ve svém snažení. Skutečná akcelerace nastala teprve ve druhé polovině dvacátého století, zvláště s rozvojem televizního vysílání.

Budovatelé nového světového pořádku mají dlouhodobý plán a podle něho postupují systematicky v ničení národů a národních států. Přitom využívají jakékoliv situace, jakéhokoliv systému, jakéhokoliv ideologie. Oni stvořili nejhorší ideologie a systémy, jako jsou nacismus a komunismus.

1. Když nacisté obsadili na počátku druhé světové války Československo, nejprve zatýkali a vraždili nikoliv svoje údajné největší nepřátele, komunisty, ale vlastence, národovce.

2. Komunistická doktrína byla jasná: ve jménu internacionalismu, který se zaštiťoval dělnickou třídou, vymazat národy z dějin. Komunismus nejenže přežil svého nacistického rivala, ale ještě dnes má takovou životaschopnost, že by se za několik let mohl stát vůdčí světovou ideologií. Pokud spočítáme země, které jsou ovládnuty komunistickou ideologií a počty obyvatel, dojdeme k děsivému zjištění, že na počátku dvacátého prvního století je komunismus nejvlivnější ideologií. To je alarmující.

Moje návrhy je třeba brát jenom jako podnět k diskusi, není to žádné dogma, od kterého by Republikáni nebyli ochotni ustupit. Naopak v zájmu úspěchu našeho snažení jsme přístupni jakékoliv diskusi a jsme připraveni přijmout jakýkoliv společný program.

Současná situace

1. Vážnost současné situace a charakter nástroje, který ničí národy a národní státy, nejlépe vynikne na tom, co je všude kolem nás – Evropské unii. Tato zločinná organizace, vedená skupinou lidí, kteří nebyli nikým zvoleni a nejsou nikomu odpovědní, zato jsou vybaveni diktátorskými pravomocemi Hitlera a Stalina. Chovají se a jednají jako komunisté a komunistickou frazeologii používají při každém projevu a shodou s komunistickou ideologií poměrují všechno svoje rozhodnutí a zákony.

Není třeba se věnovat takovým „malichernostem“, jako je převzetí principu plánového hospodářství. Pro zhodnocení fungování EU stačí připomenout nejnovější situaci kolem úpadku Řecka.

Moderní Řecko bylo a je známo nejen z literatury jako země s velkorysým socialistickým systémem, prostopápně hýřícím na platech, výhodách, důchodech. Tento přístup je vlastně beze změny od druhé světové války. Vedení Řecka vždy mělo nepatrný zájem o ekonomické výnosy a prosperitu. Tento přístup nemohl skončit jinak než státním bankrotem. Řecké vedení si toho bylo vědomo, avšak vyloučené spolehalo na to, že to někdo nakonec stejně zaplatí. Že si EU nemůže dovolit krach jednoho svého člena. Pokud by nebyla EU, bylo by Řecko nuceno vypořádat se se situací, do které se dostalo vlastní vinou, samo. A když budu hovořit s nadšázkou, i za cenu toho, že by muselo prodat nebo pronajmout nějaký ten ostrov či Akropolis.

Situace je o to absurdnější, že všechny ostatní členské země EU, třeba naopak skromné a dobře hospodařící, musí nyní společně na záchranu Řecka přispět, a to i za cenu toho, že se samy zadluží!!! Jako tomu je v případě části Československa – dnes Slovenské republiky. Ti, kdo jsou skromní, pracovití a schopní, nakonec doplácí na neschopné lenochy. To je komunismus jako vystřižený z učebnice nebo základních děl Marxe a Lenina.

Tento konkrétní příklad je naprosto jasným důkazem toho, kam vede globalizace a ničení národů a národních států.

Musím ovšem také zároveň přiznat, že pozice vlasteneckých stran není jednoduchá, a to především proto, že vlastenectví, jako citové a rozumové pouto ke své rodné zemi, je v úpadku u většiny lidí. Lidé se dnes klanějí zlatému teletu i právé vyšší city, jako je láska k vlasti, jsou jim takřka cizí. Vyjmečně si tento cit zaměňují za bujaré alkoholické oslavy několik hodin po vítězství národního celku na mistrovství světa v ledním hokeji. Zároveň musím také sebekriticky přiznat, že tak beznadějná situace, jako je v České republice, není nastěšit všude. Příkladem mohou být mnozí Poláci, Rusové, Maďaři a jistě i jiní.

Jaké cíle mají představitelé EU, k čemu potřebují národní politiky a jaké jsou jejich plány do budoucna, ukázalo jasné chování vedoucích představitelů EU při pohřbu polského prezidenta. Nepřijel tam ani jeden. Národní státy a jejich představitelé jsou prostě jen figurky potřebné ještě nějaký čas jenom proto, aby odsouhlasily úplný zánik lidí, v čele kterých dnes stojí. Potom skončí stejně jako polský prezident.

2. Nemůžeme však hledět jen na Evropu. Největší sílu, a to ekonomick-

kou i politikou, dnes představují především Čína a Indie. Nejen díky své lidnatosti, ale také díky výrobě, která tam byla nesmyslně přenesena takřka ze všech rozvinutých zemí, a díky obrovským finančním zásobám především amerického dolaru. Jakou pozici mají dnes tyto dvě země, nejlépe ukázala nedávná návštěva amerického prezidenta. To nebyla cesta nejmocnějšího muže světa, to byla hanba. Jako by byl bos, v hrubém sknu, spal si popel na hlavu a plázl se po kolenu. Vandrák z druhého konce světa přišel prosit do Říše středu za odpuštění.

3. V Africe je situace odlišná. Bída a zaostalost zapustily kořeny příliš silně. Avšak také nalezi slabinu rozvinutých, demokratických zemí a jejich obyvatel. V Zimbabwe na přímý pokyn prezidenta vyrazili bílé farmáře. Ti však obyvateľstvo nejen této, ale i ostatních afrických zemí živili. Okamžitě nastal hladomor. A co udělali Afričané? Okamžitě začali ruce, na kterých ještě neoschla krev bílých farmářů, vztahovat k rozvinutým zemím (vesměs bílým) se žádostí (ne prosbou) o finanční a potravinovou pomoc. A přitom měli pocit, jak jim ti bohatci ze severu ubližují a že pomáhát Africe je jejich povinnost. Nebo somalští piráti. Provozují řemeslo, za které by propadli hrdlem již před mnoha stoletími. Vraždí a kradou, když si ale řeknou o miliardové výkupně, okamžitě ho dostanou. To nemají rozvinuté země dostatek cvičených vojáků, aby piráty postříleli a nechali žralokům přímo na místě? Jak dlouho budou takto řádit za nečinného přihlížení námořníků na válečných lodích? To je hanebnost, jak se chovají dnes takzvané demokratické vlády.

Úkoly – program

1. Vzájemná podpora mezi vlasteneckými stranami. Je zapotřebí, aby si vlastenecké strany pomáhaly a vzájemně se podporovaly. Vývoj politický i ekonomický není rovnoměrný a ve všech zemích stejný. Je třeba alespoň na čas zapomenout na všechny křivdy z minulosti a rozhodně jakékoliv malicherné rozmišky jsou nepřipustné.

- Spolupracovat by měly všechny strany, které jsou ve svých zemích v parlamentu a zvát na svoje jednání i strany ze zemí, které dočasně v parlamentu nejsou. Strany parlamentní mají samozřejmě větší možnosti. Není důležité, zda se jedná o národní nebo Evropský parlament.
- Měly by probíhat výměny zástupců jednotlivých stran – zvláště před volbami. Vystoupení zahraničních politiků ze spolupracujících stran mají dobrou odezvu u voličů.
- Dnes je nejmocnější zbraní kromě televize – internet. I když automatické překladače jsou smyšlené, lze využít určité úrovně znalosti jazyků k propagaci spolupráce.

2. Vlastenecké strany musí převzít iniciativu ve všech oblastech.

- Parlamentní – ochromit jednání Evropského parlamentu jak usilováním o zvolení zástupců vlasteneckých stran, tak působení europoslanců proti všem pokusům EU o okešťování práv jednotlivých národních států.
- Neparlamentní – výzvy k občanské neposlušnosti. Jeden matematicko-psychologický propočít a příklad. Pokud by důchodci, kterých je v České republice dva a půl milionu z osmi a půl milionu dospělých začali krást v obchodech jen nejnětupější potraviny, na což mají morální právo s ohledem na výši penzí již dnes, prvních 2000 z nich by možná společnými silami bezpečnostní agentury ve spolupráci s policií zadržely. Možná by se zrychleném řízení bylo prvních 200 obviněno. Prvních dvacet by možná bylo odsouzeno. Dva by možná nastoupili trest veřejné prospěšných prací. Den poté by byl vyhlášen výjimečný stav a nasazena armáda, která by například v České republice do lidí nestřílela, možná také proto, že vlastně v dějinách nestřílela, až na čestné výjimky, nikdy. Dva dny nato, by se zhroutil celý systém a zavládla anarchie, nástup vlasteneckých stran, rozpad EU a restaurace národního státu. Že je to příliš odvážný scénář? Abychom se nedivili!
- Je třeba spolupracovat při zajištění azylu pro osoby, které budou ve své zemi pronásledovány pro svoje názory.

3. Musíme se naučit využívat nejen vlastní práci a její výsledky, ale být připraveni pod heslem: „Náhoda přije připraveným“, využít jakékoliv situace ať již přírodního, nebo společenského původu, ve prospěch obhajoby a návratu národů a národních států.

- Ekonomická krize, nárůst nezaměstnanosti, snižování životní úrovně.
- Zhroutení dopravy a obchodu v neefektivitovanější části světa po výbuchu jediné sopky.
- Havárie ropného vrtu – opět jedineho.

To jsou jenom některé aktuální příklady. Těchto situací musí učelit vlastenecké strany využít a to bez jakýchkoliv skrupulí. I kdyby to mělo znamenat převzetí vhodné části programu i od takových vyloučené levicově orientovaných skupin, jako jsou ekologové.

4. Budovat ilegální struktury pro období po zhroutení systému.

- Zhroutení může nastat z mnoha důvodů. Například nebude na výplatu důchodů. Přistěhovalci a péče o jejich rodiny a údajné potomky (kteří jsou tak běžně deklarovaní, ačkoliv by analýza DNA odhalila, že nemají nic společného) vyčerpají sociální a zdravotní systém atd.
- Pořádkové organizace pro zajištění bezpečnosti a chodu národních států po zhroutení systému.
- Komunikační kanály pro případ výpadku a nebo úmyslného vypnutí internetu a mobilních sítí.
- Soustředí se i na budování tzv. Severní cesty. Po dalším zdražování ropy a krachu nadnárodních společností, případně dalších přírodních pohromách, by se létání mohlo stát neudopustnou formou cestování a obchodu. Potom bude možná komunikace mezi Evropou a Amerikou buď po moři a nebo přes Rusko a krátkou cestou po moři na Aljašku.

Globalizace učinila svět nepředstavitelně, řádově křehčím a zranitelnějším, než byl svět založený jenom na národních, spolupracujících státech. Důsledky tohoto vývoje jsou vidět i při úplných malíčkostech. Tyto jevy, zdánlivě chaotické, však teorie chaosu jasně charakterizuje jako předem určené – determinované. Například malé klopýtnutí v Indonésii, které by dříve prošlo prakticky bez povšimnutí, vyvolalo celosvětovou finanční krizi. Současnou finanční a ekonomickou krizi vyvolala média na objednávku tvůrců nového světového pořádku, kteří již přistoupili k dalšímu stupni ničení národních struktur. Za oběť již totiž padly především národní státy a národní společnosti atd.

Mnoho států je na pokraji vyhlášení bankrotu – Island, Řecko a kdo další, se dožívme za několik dnů.

Zranitelnost a křehkost globalizace a nadnárodních struktur bude neustále narůstat a je třeba být připraven a využít ji k ničení nadnárodních struktur a restauraci národních států.

Končím heslem Jeana-Marie Le Pena: „Vlastenci všech zemí, spojte se!“

PHDR. MIROSLAV SLÁDEK

(Placená inzerce)

◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊

Zamtanou, zamotanou, zamortanou... Divide et impera!

„Zamotanou, zamotanou, zamotanou učiním ji (čehož prvé nebyvalo)...“ jak praví Jahve, Bůh Izraele (viz Starý zákon, Ezechiel 21,27).

Váleční bůžkové Izraele, ať žijí tam, v zemi Kanaán, či jako apoštolové neosionismu, putují porůznu (připomeňme Paula Wolfowitze, projektanta USA století a Bankéře světa), už drahnou dobu nedělají nic jiného, než že zamotávají dění a konání ostatních, ovšem jen a jen ve svůj prospěch.

Labouristický poslanec Martin Linton, předseda *Labouristických přátel Palestiny*, upozorňuje k nadcházejícím britským volbám: „*V této zemi jsou dlouhá chapadla Izraele, která fundují volební kampaň a vrážejí peníze do britského politického systému, pro svůj vlastní užitek.*“ Citováno dle první stránky Jewish Chronicle z 2. dubna 2010, nejstarších židovských novin Británie, založených už v roce 1841.

Varování pana Lintona se nedivím. Ví dobře, že konzervativci mají dnes v Dolní sněmovně 80 % (slovy: osmdesát procent) svých poslanců Židů a vyhrají-li volby, budou řídit věci jejich směrem. Pan Linton si ovšem nemůže nebyť vědom, že u labouristů není situace méně proizraelská. Současně nejdůležitější ministerstva jsou rovněž v sionistických rukou a přímo navázané na bankéře světa. Máme připomenout nynějšího dosazeného labouristického ministra obchodu lorda Mandelsona (dříve EMP!), a jeho loňskou dubnovou návštěvu na jachtě lorda Rothschilda?

Čech dneška si může dodat/ověřit svoje zkušenosti s do-sazenou úřednickou vládou pana Fischera a „přípravou“ voleb.

V týdnu 22.–28. března 2010 navštívil izraelský premiér Benjamin Netanjahu prezidenta USA Baracka Obamu, aby požádal o dodávku zdokonalených protibunkrových bomb, které chce použít ke zničení iránských laboratoří na obohacování nukleárního paliva. Obama jeho žádost ledově odmítl, což zaplnilo stránky světového tisku. Pochopitelně. Ne že by mu je rád nedal (v rámci oněch ročních tří miliard dolarů US příspěvků na izraelský rozpočet), ale darem by de facto povolil útok na Írán. Potažmo a v podstatě otevření „třetí fronty“ (Írák – Afghánistán – Írán) a náběh ke Třetí světové válce. A komu se do tohohle, mimo válečných bůžků Izraele (Netanjahu, Ehud

Barak) chce?! Izrael bude válčit do posledního... Američana, Angličana, Němce, Francouze, Itala či NATOtáka vůbec! Proto si pan ministerský předseda Izraele dovolil hodit rukavicí Americe a „mírovému procesu“ s Palestinou výstavbou nových 1600 obydlí (březen 2010) v palestinské části Jeruzaléma a navrch opětovně (2. dubna) bombardoval letecky i z moře Gazu, už dří-vějšími vojenskými nájezdy tak děšivě zakrvácenou a zuboženou.

Dle shora zmíněného čísla Jewish Chronicle (str. 9) Netanjahu „čeká na nějaký teroristický útok ve světě či nějakou překvapivou změnu v Íránu“, aby posílil svoji pozici a dostal od „zledovatělého“ Obamy to, o co žádá. Jsem přesvědčen, že mohlo-li se Wolfowitzovi „poštěstit“ – jako záminka války proti terorismu – sražení věži WTC v New Yorku, proč by ti zatracení „teroristé“ nemohli opět zařadovat a obstarat další oftněsnou akci.

Prezident Obama, jak víme, je neochvějný přítel Izraele (nemůže nebyť!) a tak ve velikonocním týdnu, aby smyl vinu za svoji nerozvážnou odvahu negovat izraelskou žádost o bomby, obrátil se na Čínu (která odebírá značnou část nafty z Íránu), aby proti iránské vládě vyhlásila tvrdší sankce. Ovšem vzhledem k masivním americkým dlužním úpisům, které leží v Čínské státní bance a současněmu americkému obviňování, že čínská vláda manipuluje svoji měnu (jüan), má nedobrou pozici. Proto Izrael na váhu přihodil své „zaručené informace“ Mossadu o chystané atomové bombě Íránu. Totiž: izraelský generál Amir Eshel varoval přímo prezidenta Číny, pana Chu Ťin-tchao, že válka by měla nepříznivé konsekvence pro Čínu, ale zároveň je „ujistil“, že dodávky černého tekutého zlata ze Saúdské Arábie nebudou přerušeny!

Izraelští pánové se neobtěžovali bohužel ani podívat na mapu a zjistit, že všechna arabská nafta dodávaná tankery z Perského zálivu **musí** projíždět Hormuzskou úžinou, kde takto proplouvá 80 % světové ropy, a to nemůže nebyť ohroženo. Čínu zajisté nelze opít rohlíkem a už zajišťuje svoje dodávky nafty (crude oil) odjinud.

Americký dolar už dávno není to, co býval, a dochází na slova iránského inženýra Mahmúd Ahmadínežád, aby se za světovou naftu už přestalo platit dolary, touto kdysi nejstabilnější měnou světa, která od třicátých let minulého století pro usnadnění obchodu nahrazovala zlato.

Protestní volba

Někdy náhoda objeví, jak to vlastně všechno je. Britský premiér Gordon Brown se vydal 28. dubna 2010 na největší a prakticky poslední předvolební náborovou cestu do hrabství Lancashire a také města Rochdale. Všude plno kamer, slávy a naděných stoupenců Labouristické strany. Sebejistý Gordon si mohl ruce upodávat a úsměvy i povzbuzení partajníkům rozdával na všechny strany. A tu, jakoby náhodou, se „přichomejtla“ bystrá penzistka paní Gillien Duffy (65) a začala klást dotěrné otázky. Premiér ovšem byl připraven odpovídat, leč výřečná paní se nedala a tlačila rutinovaného diskutéra stále více „ke zdi“. Než aby byl zcela vykořeněn, nezbylo mu než se odporoučet s anglickým šarmem. Ovšem to by nebylo nic zvláštního.

Jen dosedl do svého únikového vozidla, premiér Brown zavzdychal: „*To byla katastrofa... směšné... bigotní ženská.*“

To také by nebyl ještě malér, kdyby si pan premiér v klopě saka nenechal zapnutý mikrofon. Jeho zoufalé povzdychy natočila k volebnímu „rallye“ pozvaná televize a „hovor s voliči“ skončil fiaskem. Výrok samozřejmě všechna masmédia okamžitě a náležitě rozmázla. Jednak proto, že senzace jsou pro média prachy, jednak proto, že labouristi jsou u vlády už dlouho. Premiér Brown se musel paní Duffy pokorně omluvit. V pořádku.

Nejnepříjemnější byla ale jeho další věta záznamu: „*Kdo tu ženskou na mne nastrčil!*“ Ukázalo se, že to nešťastná byla jeho stará poradkyně a spolupracovnice Sue Ney, když vybírala a připravovala lidi, kteří se budou hodit pro show! Ejhle, připravovala „diskusní příspěvky“, leč nedobře!!!

Pamatujete ještě, jak se za komunistického „totáče“ u nás vybírali „diskutéri“ a připravovaly diskusní příspěvky pro schůze a mítinky?! To aby bylo nad slunce jasnější, jak lid jde za stranou a vládou! Jak máme „kladný poměr k lidově demokratickému zřízení“! „*Soudruhu ty si připrav pár rádků a ty soudruhu taky. Jó, Franto, ty se taky přihlaš – radši mi těch pár rádků na papírku ukaže předem, abyste se nerozkecali...*“ pravil desítkář či odborářský předák.

Nic nového pod sluncem... a to je zde naše poslání: manipulace na východě, manipulace na západě, manipulace všude... Máme ještě říkat pokrytectví, licoměrnost, farizejství, ale to už je téměř samozřejmé. Politik dneška jinak nejedná a jinak jednat ani neumí. Všude komedie, lež a podvod.

Naštvaná paní Duffy následující den novinářům potvrdila, že Brownovu omluvu sice přijala, ale že labouristy ani žádnou jinou stranu volit nebude!

A tak jdeme v Evropě do voleb. Volební sliby/mrkve se na nás hrnou ze všech stran. Všimáme si ale, jak se nikdo nevytasil při televizních debatách s požadavkem zastavit účast na neokolonálních válkách v Íráku a Afghánistánu? Nic o stažení vlastních vojáků z cizích území! Není to divné?

Inu, všechno je řízeno z kruhů, které války připravily. Tak se nesmí mluvit proti. To by nebylo vlastenecké. Ejhle, svoboda..., občane, do otázky válek, kde možná přijdeš o ruce, nohu, zrak či položíš nesmyslně život, do toho se nepleť...

Avšak a nicméně volby jsou otázkou dne. V médiích přestaly hrozby iránské atomové bomby, zmizel problém Palestiny a dokonce vyvanuly i útoky na církevní pedofily a církevní hodnostáře, a to je co říci! Všechno překrývá důležitost toho, kdo se má v trůnech udržet a kdo bude na chvíli odsunut. K legracím parlamentární demokracie ve Spojeném království přispívá archaický volební systém, ve kterém neexistuje poměrné zastoupení. Má-li některá strana ve svém volebním obvodu jen o jeden hlas více, je zvolena. Ostatní propadnou, jdou do koše.

Občanům tedy v podstatě, chtějí-li se nynějších hrátek vůbec zúčastnit, zbývá jen *protestní hlas*. Volit straničku, která má malou šanci se prosadit, ale je nám alespoň něčím sympatická. Treba jako UKIP, stranu nezávislých, která žádá vystoupení z Evropské unie, Stranu zelených nebo „rasistickou“ BNP (Stranu Britů pro Brity). Snad v nějakém obvodě přece jen uspěje. Nebo spíše si zaškrtnout náhodného slušného nezávislého kandidáta, který bude chtít stažení armád z Íráku či Afghánistánu, nebo konečně ustavení Palestinského státu, jak žádá rezoluce OSN (UN) číslo 1397 z 12. března 2002.

Tak jsme to dopracovali v zemi nejstaršího parlamentarismu.

A jak to je u nás? Koho volit u nás?

Diktaturu nechceme, to je bez diskuse! Parlamentární strany nás zklamaly sto plus jedenkrát, a naprosto hmatatelně naposledy, když jejich poslanci volili americké radary a US posádky u nás. Proamerická orientace znamená podpořit současného nejmodernějšího agresora. Jeho NATO je jen pomůcka pro prodej a vývoz zbraní, které USA chrlí jako nepřekonatelný vítěz v téhle disciplíně. I Velká Británie je dávno v tomhle žebříčku na stříbrnou!

Profesor Klaus je třeba dobrý teoretik ekonom, ale rozhodně není dobrý národohospodář. Jak může rozumný hospodář prodávat své statky a ještě si půjčovat? Na co si vůbec půjčujeme ty stovky miliard a od koho? Do jakých her jsme to vtaženi. Stále ještě věříme?!

Pro nás znamená proamerická orientace jen cestu do cizích válek, ke kterým si ještě máme kupovat cizí zbraně za půjčené peníze, až k hranici vlastního totálního ožebračení. Americké válčení je pro nás stejně neúčinné jako americký způsob hospodaření. Cesta plýtvání a bankovních hazardů není pro malé národy. S myšlenkou na Cicera nemohu neříci: „Konečně soudím, že Kartágo si připravuje zničení!“ Tak tuto cestu, naprosto jasně, volit nelze!

Čína už začala výměnný obchod za venezuelskou naftu, jejímiž nákupy jistí svoji energetickou základnu, kdyby váleční bůžkové opravdu spustili svoji poslední bitvu. Nejen ovšem to. Přestože ekonomové světa soudí, že přestat obchodovat v „rezervní měně“, totiž US dolaru, je nemyslitelné, jsou zde jiné cesty. Dovidáme se o neuvěřitelných spojeních a zatím neoficiálních jednáních mezi Evropou a Čínou. Jde o přípravné pokusy, co s penězi. Jsou návrhy, aby se utvořila nová světová měna. O tom se konečně zmiňoval znamenitý Irwin Stelzer, ředitel ekonomických studií při Hudsonově institutu (USA). Ve svém sloupku v The Sunday Times z 18. října 2009 doslova píše:

„*Rusko, Čína a ostatní režimy nepřátelské Americe chtějí vyměnit dolar jako měnu, ve které svět dělá obchody.*“ Nejpikantnější je, že nejnověji s Čínou údajně jedná dokonce i francouzský prezident Sarkozy. Budeme-li mít tedy nějaký „žlutý frank“, „Jüanfrank“ „Jüarubl“ či něco podobného, je už spíše nepřilíší vzdálená realita, než sen fantasy. S ekonomickým potenciálem miliardy a dvou set milionů Číňanů, čtyřmi sty miliony Evropanů a s dvěma sty miliony obyvatel Ruské federace musí USA se svými třemi sty miliony obyvatel počítat.

Nechut k Americe roste. Kdo má také opravdový zájem o americké flotily ve svých mořích a americké vojáky na svém území? Podle vzoru anglické královny Elizabeth I. (1558–1603) a jejích pirátů se už žít nedá.

Amerika si rozmáčí své dolarové papírové nohy čtrnácti flotilami (bojovými grupami) v oceánech světa. Ta naftová a jiná dobrodružství něco stojí. Nebylo by tedy pro USA lepší – než zkázu ve třetí světové válce – otevřít rezervy uhlí na Aljašce (největší na světě) a značně US zásoby strategické nafty, než se nechat strhnout Izraelem do katastrofy?

Ovšem propuknutí „iracionality“ doby nelze nikdy vyloučit. Připomeňme, co jsme nedávno říkali: *Čas od času se lidstvo začne chovat nepředložené. Anebo jinak a spíše: „Pomatení“ lidstva je připravováno dlouho! Nástup totality všude a vždy je nebezpečně plíživý!*

9. 4. 2010

EURLING. DR. BOHUMIL KOBLIHA

Zdá se tedy dnes a zítra, že i v naší vlasti nám rovněž nezbyvá než vhodit do urny svůj **protestní hlas**. Nebo se zachovat jako zhrzená paní Duffy?

Hledáme program změny volebního systému směrem k přímé demokracii. To proto, abychom se dostali z nedobrych vlivů stranicťví, které rozděluje, a dnes ze stranami organizované závislosti na zahraničí. Abychom měli vládu ve svých rukou.

Hledáme cestu neúčasti na válečných dobrodružstvích mocných, které nám jen pouštějí žílu. Tedy adresně: výstup z jakýchkoliv válečných seskupení, vrátit se k našemu požadavku neutralismu tak, jak se proklamovalo na počátku „sametu“.

Hledáme orientaci řízení věcí svých, kdy budeme hospodařit na svém a po svém a bez cizích předpisů a „zákonů“. Vidíme, jak evropský kapitalismus troskotá v Řecku. Země je díky politice EU na dně. A nejen Řecko! Anglický časopis The Economist z posledního týdne dubna 2010 varuje, že jsou jen tři roky na záchranu eura (€)!

Tak se jeví, že musíme najít směr, jak se dostat rozumně z evropské kaše, která začíná být stále více žalářem národů. Parafrázujeme Palackého: „*Byli jsme před EU budeme i po něm!*“

Někteří se rozhodují, že tam, kde bude možnost, budou volit nezávislé kandidáty, známé svojí poctivostí, a dle profesí, co dělají a umí, čeho dosáhli ve svém denním životě. Jistě najdeme spoluobčany se snahou skutečně pracovat pro nás bez kariéristických ambicí a pro rozumnou existenci naší země v Evropě, a v soužití se Slováký a Podkarpatorusy.

Budeme volit, ne podle slibů, ale dle svého nejlepšího občanského instinktu!

3. 5. 2010

EURLING. DR. BOHUMIL KOBLIHA

Předvolební karikatura z listu The Sunday Times ze dne 2. 5. 2010

Vzdělanost je udivující a vědomosti lidstva nás ohromují. Vzdělanci staletí před námi švihali latinu a mnohá latinská přísloví, úsloví, moudrosti a citáty slavných Cicerů nazpaměť, jako když bičem mrská, avšak... Avšak, vzali si to, co bravurně citovali a deklamovali, za své či rovnou k srdci a jednali dle toho? Kdybychom skutečně pamatovali na moudrost a poznání starých latiníků, ušetřili bychom si mnoho nesnází, utrpení a i krve.

Vezměme jen takové naučení „**Rozděla panuj!**“. Je tak staré jako poznání imperátorů, jak ovládat lid/poddané, a přece se mocnářům a všem možným diktátorům po tisíciletí až do dneška s použitím návodu bezvadně daří.

Je sice pravdou, že jim vývoj nahrával a hraje často do ruky, ale zároveň můžeme identifikovat, kde jsou situace přirozené a kde jde o mistrné manipulace, či rovnou konspirace proti naší svobodě a rozumu.

Pro nás už filozof exilu PhDr. Ladislav Radimský si přece všiml, že přes skvělosti První republiky jsme byli stranicky vychovávaní k ne-svobodě myšlení, a viděl jasně, že **stranickost rozdělovala národ** (viz jeho kniha „Rub a líc našeho národního programu v atomovém věku“, KA – Řím, 1959).

Mladočeši a staročeši se různili a oddělovali už za Rakouska. Snad třicet politických stran rozdělovalo národ hned po převratu, po roce 1918. Všichni jsme svědky, jak kolem sta politických stran a hnutí po „sametové“ revoluci zapracovalo na našem rozdělování, na naší svornosti či nesvornosti, a znemožnilo rozumný směr naší cesty.

Rozdělovaly-li a rozdělují-li **politické strany** národy všude tam, kde se praktikuje systém vlády parlamentní demokracie (či stranické demokracie), **světová náboženství rozdělují světovou populaci**, celé lidstvo, mluvíme-li jen o těch asi čtrnácti hlavních. Přibereme-li sekty a odnože hlavních náboženských proudů, poznáváme, že i ony vřochatě rozdělují národy i státy zevnitř, někdy až k vzájemnému vyvražďování. Připomeňme jen nedávnou, v krvavé lázni ukončenou občanskou válku mezi výrazně hinduistickými Tamily a nyní buddhistickými Sinhalese na Srí Lance (Cejlonu). Ta vedla prakticky až ke genocidě starodávných Tamiľů s jejich vynikající vzdělaností, literaturou a básnictvím.

Rozdělování všude a ve všem nás vede k řevnivostem, nesnášenlivosti a nakonec až k zlobné nenávisti na smrt. Hrozím se, když někdo ještě dnes a stále brojí proti Janu Husovi a eře husitství/protestantství, a to přes tři sta let rekatolizace a nyní ekumenismu! Proč? Zdá se, že na někoho se současný tristní stav Církve (které cítí a vidí každý poctivý laik, kdekdo, a o kterém mluví nejen rozumní kněží, ale i papež), musí svést. Už jen pro klid vlastní duše. Mynic – to oni!

Je udivující, že přes klasické vzdělání a naše historii shromážděné vědomosti jsme náchylní se podrobovat všem těm uměle udržovaným rozdíľům a nechat se jimi manipulovat.

4. 4. 2010

EURLING. DR. BOHUMIL KOBLIHA

Proč právě Helmand?

Jak jsme zaznamenali ze světového tisku i dalších médií, v první polovině února 2010 byla vzedmuta v Afghánistánu první vlna americké strategické akce *Surge* (což se skutečně překládá jako Vzednutí a známe ji už z Íráku). Dozvěděli jsme se od reportérů vážných tváří, že světu nebezpeční Talibáni (česky „studenti islámu“) se zahnízdili v jižní provincii Helmand. Poněvadž jsou proti vládě (USA prostrkaného) prezidenta Karzáiho, musí být likvidováni. Je neuvěřitelné, jak ti Američané jsou dobročinní a jak dohlížejí všude na svůj model té pravé demokracie. Oni dosadili Karzáiho, tedy ho hájí. Ovšem jen v Afghánistánu udržování US Army vojáků stojí ročně sto milionů dolarů. Avšak byli jsme poučeni, že zde nejde o nějakou válku proti Talibánu, ale pro bezpečnost území. O lidi nejde. Zabítí civilistů se odbude anglickým „sorry“, a my máme kývnout. V náletech zatím zahynulo v provincii Helmand občanů deset a dalších 33 v sousední provincii Uruzgán, včetně žen a dětí, jak oznámila afghánská vláda (viz anglický Ceefax 110 z 22. února).

Proč právě v provincii Helmand ale dostal velitel NATO generál Stanley McChrystal k dispozici patnáct tisíc vojáků, k tomu helikoptéry, letadla bez pilotů a všechnu možnou další výstroj a výzbroj, když těch proklatých, chatrně ozbrojených Talibánců je tam asi jen tisíc, ale možná také jen čtyři sta?

To nám vyvstane, když zvážíme důležitost Helmandu. Zájem o něj začal už v padesátých letech minulého století. Helmand totiž je oblast nejvýše výnosného pěstování opiového máku, a proto tam už od roku 1950 začali **američtí investoři** stavět zavlazovací systémy a rozšiřovat makové plantáže. Jak každý ví, islám je jediným náboženstvím, kde je výslovně zakázáno pít alkoholické nápoje. Z toho se odvozuje, že muslimům také není dovoleno konzumování ani žádných jiných omamných látek/drog. Proto, když se po stažení posledních sovětských vojenských jednotek (15. února 1989) nakonec Talibán v Afghánistánu dostal k moci, likvidoval dvě třetiny polí opiových makovic. Takové počínání se samozřejmě nehodí obchodně orientovaným kruhům. Právě probíhající operaci NATO (na ochranu sklizně opiových makovic) bylo dáno jméno *Moshtarak*, což v lokálním jazyce (dari) provincie Helmand odpovídá v češtině přibližně příslovečnému určení způsobu *Společně*. Velitelé NATO totiž tvrdí, že operaci projednali s helmandskými staršími, lidovými představiteli, netalibánskými „válečnými lordy“, a vše se děje s jejich souhlasem. To může být pravdou, poněvadž Tito obchodně zainteresovaní „starší“ nemohou nemít zájem na obchodu s bílým práškem, a tedy zajištění sklizni opiových makovic. (Ať se usmáje u opiovém peklu všichni „křesťanští psi“!) Jak se helmandští starší budou ale stavět k „protektorátu“, když jim letadla a rakety Američany inspirovaného NATO vraždí jejich rodiny a příbuzné? Může nás zarazit, že tuto „pořádkovou akci“ vedou *US Marine Corps*, což jsou elitní výsadkové jednotky námořní péchoty. Ta byla vždy nasazována do nejtvrďších zásahů a válečné vřavy při invazi japonských ostrovů ve Druhé světové válce, a potom všude podobně.

NATO žádalo, aby Holandsko prodloužilo účast svých jednotek v Afghánistánu. S tím občané a rozumní v holandském parlamentu nesouhlasili, a proto se tam právě položila vláda. Američané ale hbitě přislíbili Karzáimu, že ať se děje, co se děje, že ho neopustí. Je to jakoby Hitler slíbil Krejčímu či Háchovi, že i když Třetí říše prohraje válku, Protektorát Böhmen und Mähren bude zachován.

25. 2. 2010

ITIS – LONDÝN